

YAKIN

AYLIK
SANAT
EDEBİYAT
DERGİSİ

ocak '83

17

150 TL

FÜSTAV

gençlik sorunları

Yeni bir yıla gene aynı sözlerle giriyoruz: Yeni yılda, güzel günlere...

1982'yi geride bıraktığımız günlerde, koca bir yılı daha karşılıyoruz. Aslında bir yıllık bir süre tek başına anlamlı değil. Üçyüz altmışbeş gün, bir dönem içinde kısa bir süre. Ama bir dönemin bir parçası olarak algılandığında, geleceğin kazanılması savaşımında bir yılın önemi büyüktür. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla, bir yılın her saati, her dakikası derslerle doludur. Çünkü her anımızda öğreniyor, öğretiyor, kaybediyor, kazanıyor, yaşıyoruz. Tümü de önemli. 1982'de kuşkusuz büyük adımlar atamadık ama, tarih içinde yerini aldığı için, ardımıza dönüp yararlanmak için 1982 önümüzde duruyor. 1983 neler getirip, neler götürecektir? Sorunun yanıtı bir bilinmez değil. Yanıtını biz vermeye kalkıştığımız sürece, 1983 güzel günler getirecektir...

Yarın, geleceğin aydınlık olacağına inancımı bir kez daha belirtirken, özverili, dost okurların yeni

yilını kutlar!

Yeni yılla birlikte, Yarın'ı okurlarımız 150 liraya alacaklar. Belki can sıkıcı bir durum ama, aylardan beri okurlarımıza Yarın'ın yayımlandığı koşulların sürekli güçlüklerle dolu olduğundan sözediyoruz. 1982'nin sonlarına doğru ivmesini artıran ve yaşamın tüm alanlarını kapsayan zam dalgası, yayıncılığın da tüm girdilerini etkiliyor. Yarın'ın temel giderleri olan kağıt, film, dizgi, baskı, boya fiyatları üzerinden yaptığımız değerlendirme, 1. sayıdan bu yana Yarın'ın maliyetinin yüzde 74 arttığını gösteriyor. Yani birbuçuk yıl önce 100 lira olarak saptanan Yarın'ın fiyatının, bugün doğal olarak 174 lira olması gerekiyor. Bu güçlüğü, yaz aylarında Yarın'ın oylumunu 8 sayfa düşürerek karşılamaya çalıştık. Okurlarımızın sayfa sayısındaki düşmeyi hoşgörüyle karşılamaları sonucu, Yarın'ın yaz aylarındaki satışı aynı düzeyde kaldı. Ne var ki, Yarın'ın fiyatını 100 lirada tutmak artık olanaksız. Üstelik, günlük gazetelerin tümünün fiyatlarına yüzde 50

zam yapmak zorunda kaldıkları ve kağıda yeni zam söylentisinin ortalıkta dolaştığı şu günlerde. Yarın'ın fiyatını 150 lira olarak belirlerken, gecikmeyle de olsa daha önce verdiğimiz sözü tutuyor ve Yarın'ın oylumunu 8 sayfa artırıyoruz. Bu arada okurlarımızın dikkatini bir noktaya çekmek istiyoruz: Abonelerimiz, Yarın'ı neredeyse yarı fiyatına, 80 liraya edinebilecekler. Yarın'ın abonelik ödentisi eskisiyle hemen hemen aynı tutarda, 1000 lirada kalacak. Bu kararımızın okurlarımız için önemli bir kolaylık olacağını düşünüyoruz. Eski abonelerimiz için ek bir ödenti olmayacağını da bu arada belirtmek isteriz.

Okurlarımızın her koşulda Yarın'a sahip çıkacaklarına inanıyoruz. Koşulların karşımıza sürekli olarak çıkarttığı bir çelişkiyi bir kez daha yaşıyoruz. Yarın'ın fiyatı artarken, en büyük güvencesi gene onun özverili, dost okurlarıdır. Bu çelişkinin çözümündeki haklılığı hep birlikte göstereyim.

Bu sayımızda Sovyet genç şiirinden üç örnek yayımlıyoruz. Arkadaşımız Ali Cengizkan'ın çeviriyle yayımladığımız örnekler, ülkemizde tanınmayan üç genç Sovyet şairinden örnekler. Veysel Öngören'in yazısı, geçen sayımızda duyurduğumuz gibi, son günlerde çokca tartışılan G.G.Marquez ve Yaşar Kemal'e eleştirel bir yaklaşım getiriyor. Arkadaşımız Ahmet Kanneç'i'nin yaşayan en önemli gitar ustalarından Jose Tomas ile İspanya'da yaptığı konuşmanın da okurlarımızın ilgisini çekeceğini düşünüyoruz. Bu sayımızda yayımladığımız yazıların önemli bir bölümü, gençlik sorunlarıyla ilgili. Tümü birden bir bölüm oluşturan bu yazılar, asil olarak iki noktada yoğunlaşıyor. Basının gençliği her bakımdan sömürüsü ve kapitalist ülkelerde gençliğin itildiği bunalımın sonuçları. Bu yazıların tümüyle birden, gençlik sorunlarının bazı yanlarını kavramayı amaçlıyoruz. Yarın'ın baştan beri önüne koyduğu ama, dilediği gibi gerçekleştirmediği yaklaşımın önemli bir toplama sayıyoruz bu yazıları. Okurlarımızın tartıştığımız bu sorunlarla ilgili görüşlerini beklediğimizi de hemen ekleyelim. Sevgiyle, dostlukla.

- 3 SOYET ŞİİRLERİ (Türkçesi: Ali Cengizkan)
- 5 ATATÜRK BEHRAMOĞLU / Şiir
- 7 ALI PUSKULLUOĞLU / Şiir
- 9 MAZLUM BEYHAN ile SALTIKOV-ŞÇEDRİN üstüne konuşma
- 11 VEYSEL ÇOLAK / Şiir
- 13 TANER GÜREL / Kim Aldatıyor?
- 15 GÜRHAN UÇKAN / İsveç'te Gençlik
- 19 ABDİ İPEKÇİ Barış ve Dostluk Ödülü
- 21 MEHMET İZER / Yedi Yılda Yedi Ahu Daha
- 23 KAMİL ERYAZAR / Gençlik ve Basın
- 25 YILMAZ ONAY / Akarsu ve Taşer'in Ardından
- 27 MUSTAFA SERCAN / Yarın Gençlik Ödülleri '82 ödül yazısı
- 29 ZERRİN ŞAHİN TAŞPINAR / Şiir

- VEYSEL ÖNGÖREN / İnce Memet Ne Yaptı? Di Ben Sana
- A. MUMTAZ İDİL / Sovyet Edebiyatı
- HÜSEYİN ATABAŞ / Şiir
- JOSE TOMAS ile konuşma (Konuşan: Ahmet Kanneç'i)
- ALİ CENGİZKAN / Şiir ve Yaşam
- AKİF KURTULUŞ / Şiir
- BEHİÇ AK / Kim Kime Dum Dünya
- SİNA ONUR / Punk ve Yeni Dalga
- ORHAN ALKAYA / Keşke Genelev'de Piyano Çalsaydınız
- ATILLA ÇINAR / Şiirler
- ALİ H. ÇEVİKER / Şiirler
- EROL KARTAL / Yarın Gençlik Ödülleri '82 ödül yazısı
- KAPAK / Mustafa Okan

• Sahibi: SAMİ ALPTEKİN • Genel Yayın Danışmanı: OSMAN S. AROLAT • Sorumlu Yazışmaları Yönetmeni: SEMİH GÜMÜŞ (ACAR) • Abone Koşulları: Yurtiçi/Yıllık 1000 TL, Yurt-

dışı/Yıllık 54 DM • İlan Fiyatları: Arka Kapak ve Arka Kapak İçi/Tam sayfa: 30.000 TL, Yarım sayfa: 15.000 TL, Çeyrek sayfa: 8.000 TL, İç sayfalar/Tam sayfa: 20.000 TL, Yarım sayfa:

10.000 TL, Çeyrek sayfa: 6.000 TL. • Baskı: Ankara Basım Sanayi • Film: Renk Büro • Dizgi: Ajans Erat • Pikaj Montaj Grafik Düzenleme: Yarın • Türkiye Dağıtımı: Örnek Dağıtım • Yönetim Yeri: Mithatpaşa Cad. 28/22, Yenişehir-Ankara • Yazışma ve havale adresi: Yarın Aylık Sanat ve Edebiyat Dergisi, P.K. 723, Kızılay-Ankara • İsveç Temsilcisi: Gürhan Uçkan, Ekebergabacken 52, I 12353 Farsta İsveç •

SOVYET ŞİİRLERİ

Türkçesi: ALİ CENGİZKAN

Neyim Ben?

Çiçekler açtı, tarla ve çayırlar yemyeşil
Tıpkı benim genç olduğum yıllar.
İyi görüntüler yokolmaz, sonsuza dek canlı
Nasıl şarkı söylerken sesler kapımızı çalar.

Yürüdüğüm bütün yollar olmadan neyim ben
Gördüğüm bütün şafaklar olmadan neyim?
Eskimiş sözler iyidir, eskimiş anlar kutsal,
Eskimiş anlar yaşar-hâlâ diri ve yeşil.

Yıldızlar parlak, deniz geniş ve durgun
Tıpkı genç ve güçlü olduğum yıllar;
Mutluluk yılları, acılı-üzüntülü yıllar
Yokolmaz, ömür boyu bizimle kalır.

Yürüdüğüm bütün yollar olmadan neyim ben
Günlerce tükettiğim, geçmişte kalan yıllar?
Fakat eskimiş umutlar kalır, kalır eskimiş kuşkular
Geçmişte ne olduysa, şurda yüreğimde durur.

Güneş doğarken kuşlar cıvılamaya başlar
Tıpkı genç ve güçlü olduğum yıllar;
Ve hep bildik, sevdiğim yüzler
Yokolmaz, ömür boyu bizimle kalır.

Yürüdüğüm bütün yollar olmadan neyim ben,
Geniş, düzgün yollar; kuşkusuz yine seçeceğim?
Sensiz neyim ben, sevgili Vatanım,
Sen, şurda, yüreğimde taht kurmuş olan?

ANTANAS VENCLOVA

Adım

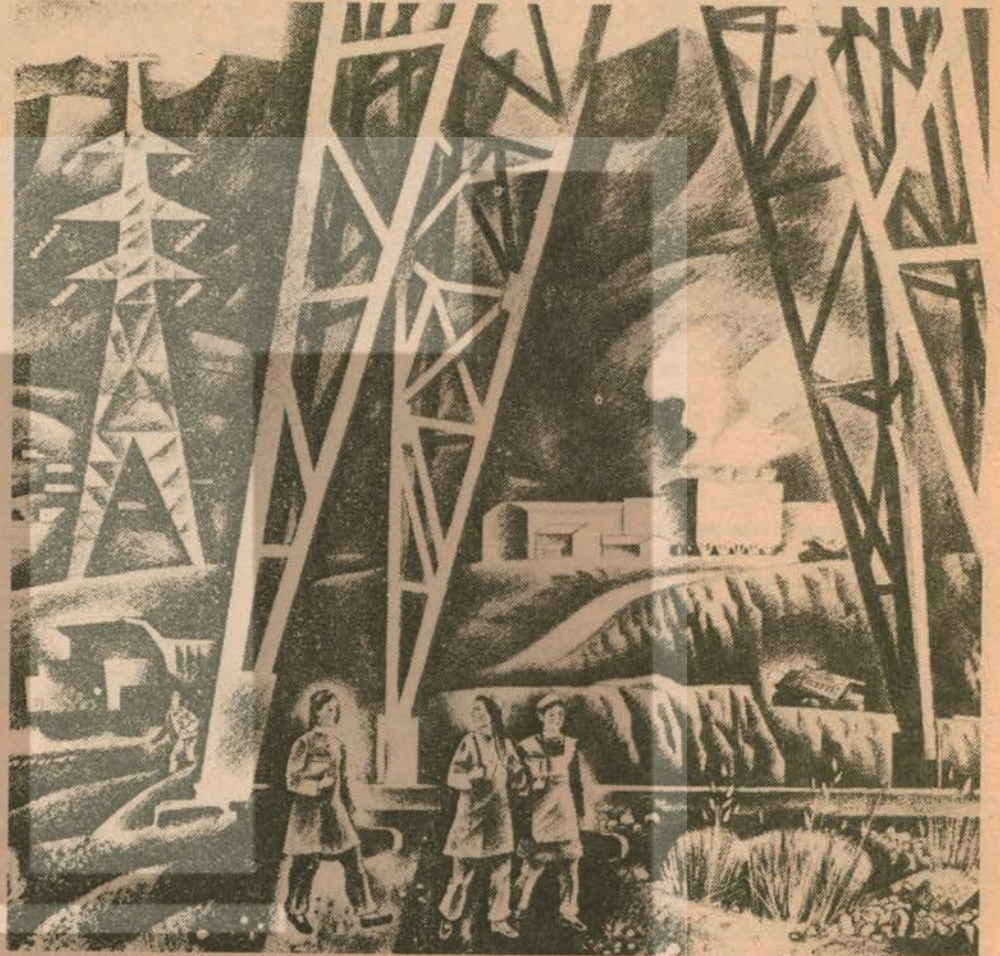
Adım dudaklarımda, Vatanım, bir orgun sesi
O müziği duyarak, ölümlerin bile sevineceği.
Ama birlikte anmamalı adımı ölümle,
Ölüm ki dünyanın en yalnız şeyi.

Adımı kavrayışım, marangozun rendeyi tutuşu
Ahşabın damarı keskinin ağzına uysun diye.
Adımı anlayışım, Ustanın flütünü çalışı
En şaşırtıcı melodiler dünyaya yayılsın diye.

Adım bir yeşil tansık-ince bir sap şafakta,
Adım bir ışık huzmesi, geceyarısı duvarlarda.
Adımı seviyorum, dolgun petekleri seven arıcı gibi
Tavanda güneş ışığı gibi parlıyor, çaldığımda.

Ama
Tavanlar yok, parmaklıklar yok
Adım benimle olduğunda.
Onunla, kim isterse, yükselebilir yıldızlara.

PETERİS
ZİRNİTİS

PETRU DUDNİK

Ozanlar

İvedi bir kan değişikliği gerektiğinde
Yanıbaşınızda bir verici yoksa eğer,
Bir ozaninkini alın,

kullanın.

Uyacaktır bütün kan gruplarına.
Bilir misiniz ne kadar acıya katlanır
Bir ozan, başkasının yarası yüzünden?
Ona sunacağınız her damla yakınlığı
Öder bütün benliğiyle,

tek kuruş sakınmaz.

Yeteneklidir, geceleri gövdesinden ayrılıp
Uçmaya. Aşığı onu şafakta
Masasının başında bulur,

dalıp gitmiş

En son dizelerinin yanında.
Çocukları şiir yazmaya özendirin! Ekin!
Çünkü nasıl fazla ağaç yoksa dünyada
Fazla ozan da yoktur, yemin ederim.
Hiç olmadı! Hiç olmayacak! Hiç yok!
Öyleyse anımsayın, yürek atışımız bilecek:
Kanarsanız eğer, tükenmiş duyarsanız kendinizi
Tek bir damla bir ozan damarından
Yaşatacağız sizi. Acımızı iyileştirecek...

İNCE MEMET NE YAPTIM DI BEN SANA

Veysel Öngören

Yaşar Kemal'in "Del Duca" ödülü alışına karşı basın takındığı tavır şaşırtıcıdır. Bu ödülün açıklanmasıyla enikonu iki hafta sonra Gabriel Garcia Marquez'e "Nobel" ödülü verildiğinin açıklanması arasındaki ilgi gözden kaçmaktadır.

Amerikan İç Savaşı'nda, Kuzey-Güney savaşında, "Garcia'ya götürülen mektup'un çarpıcılığı bilinir. Kuzey'in başkomutanı general Grant, bir yarar adamına mektubu uzatıyor ve "bunu Garcia'ya götüreceksin" diyor. Garcia'nın nerede olduğu bilinmemektedir. Ama adamımız O'nu buluyor ve mektubu O'na veriyor.

Kuşkusuz her edebiyat yapıtı, nerede olduğu bilinmeyen ama tipi boranın bir kesiminde bir şeyler yapan, *bilinen belli* birine götürülen mektuptur. Ve bu mektubun alınacak sonuçta bir işlevi vardır. Edebiyat kaygısı, türlü içerikler alarak hep bu oldu. Bugün artık belirginleşmiş yeni bir edebiyat da, kendi içeriğiyle bunu yapıyor. Marquez'in şu sözlerini izliyelim: "Herkes kendi gerçeğiyle çalışmalı, bu kaçınılmaz. Kendi deneyleriyle kendi gerçeği üzerinde çalışmayan yazar kötüdür (bu, Marquez'le Yaşar Kemal'in ortak yanındır VÖ), yanılmaktadır... Faulkner Karakterler yöresinin yazarıdır... Her yazdığının bir gerçek temeli var, aksi halde fantezi olurdu..." Fanteziler her zaman görünmesine karşın her çağın her dönemin edebiyatı yukarıdaki temel üzerinde doğmuştur. Bugün değişen ne: "İyi bir yemeği, iyi şarabı, rahat yolculuk etmeyi severim. Bunun için de gerekirse dünyayı değiştirmek, herkesin dünyayı gönlünce yaşaması için."

Kuşkusuz yeni içerik budur: dünya değiştirilebilir mi, değiştirilmez mi meselesi. Marquez'in gerekçesi de tam tamına yerindedir. İnsanoğlu isteği gibi yaşayamayacaksa dünyayı değiştirmek niye? Ama Marquez'in sözündeki "gerekirse" kaydı bir önem taşıyor. Bu duraksama, istediği yaşamayı ele geçiren kişinin, bu değiştirmeyi de askıya almasını kolayca içerebilir. Terimlerden herkesin aynı şeyi anlamadığı bilinen bir şeydir. Nitekim Marquez de fanteziye bunca ciddi bir yer verdikten sonra şunu da söylüyor: "Kitaplanmanın hiçbirinde fanteziye rastlayamazsınız." Ne var ki *Yüzyıllık Yalnızlık* fantezilerle dolu

YASAR KEMAL DE, MARQUEZ DE DEĞİŞMEZ BİR DÜNYAYI ÖNERMEKTEDİRLER. İKİSİNİN DE KURDUĞU TÜMCEDE, BAŞKALDIRI, NESNE'Sİ OLMAYAN BİR FİİL'DİR. AYNI YERE BAĞLANAN BU İKİ YAZAR ARASINDAKİ BU ÖDÜL DAĞILIMI DİKKATİ ÇEKİYOR.

olmakla kalmıyor, fantezi üstüne kurulmuştur. Marquez, gerçek ve fanteziyi karşı karşıya koyduğuna göre, demek ki gerçekten de fantezi'den de değişik bir şey anlamaktadır. Gerçi kendisi bu romanın en iyi kitabı olmadığını söylüyor ama dışlamıyor. Sadece Albaya Mektup Yok adlı romanın altına koyuyor. Dahası şu: "... çünkü ben her zaman

polisten çok katili tutarım." Meseleyi Musa-Firavun dilemmasına (gel git, varegel) bağlayan bu yargı, öyle pek bir değişebilir dünya ile Marquez'in karşı karşıya olmadığını düşündürüyor. Çünkü polisle katilin dışında bir şey gerekir. Ama suçu temele alan ve *yitireni* kollayan bu görüş, Hristiyan'lığın *ilk günah, düşüş* kültürüdür. İfadesi şu: "Daha baştan bilirim sonunda yitireceğini... (katilin, VÖ)". Polise karşı katili tutmak da bir başkaldırı içerir ama bu başkaldırı gene kendine dönük-

tür. Çünkü suçu savunmaktan başka bir seçeneği yoktur. Dinsel Yazın'da bunun örnekleri çoktur ve İslam'da da başarılı bir örneği vardır: Mevlana. Yaşar Kemal de, Marquez de değişmez bir dünyayı önermektedirler. İkisinin de kurduğu tümcede, başkaldırı, nesne'si olmayan bir fiil'dir (verbe). Aynı yere bağlanan bu iki yazar arasındaki bu ödül dağılımı dikkati çekiyor.

Biz sadece, *Yüzyıllık Yalnızlık* ile tanıştığımız için onun üzerinde yürüyeceğiz. Bir kehanetle ve bu kehanete bir başkaldırı ile başlayan bu roman, kehanetin zaferi ile bitmektedir. Roman ilerlememiştir, başladığı yeredir. Metafiziğin *töz* ilkesine bağlıdır. Bunun gerçekleşmesinde bir soyaçekim (fizik kahtım) vardır. Soyaçekim olgusu, türlü verileri ile bir temel sorun yapılmamış, temele bir ailenin soy ağacı biçiminde alınmıştır. Bu da açıkça *kişizâde*

olgusudur. Antik Yunan krallarının, başta kendi çiftlerini kendilerinin sürdüğü söylenir. Kişizâdelik bu yeryüzünde ürüyor, sonra konaklara, saraylara yerleşiyor, gökte temelleniyor. Pratiğinde, *aile soy ağacı* vardır. Arab kralları ve emirleri kendilerini, Muhammed'in soy ağacında nakışlamaktadırlar. Dahası: *Yüzyıllık Yalnızlık*'ta, ülkenin başkaldırı süreci, bu romandaki aileden olan Albay'ın buyruğuyla bitiyor. Nedeni, onun psikik bir motiften yoksun kalışı, kendisini enerjik kılan bu motifi yitirmesidir. Bu motif de ailenin mizacına bağlanmaktadır. Hem de Albay bunu, direniş olanaklarının bitmediğinin kendisine rapor edilmekte olduğu bir evrede yapmaktadır. Yazar adeta buna dikkat etmiştir. Ayrıca, direnişin para hazinesini, kendisinden makbuz almadan kendisine teslim etmeyen çaplı, yapılı adamlar bu raporu veriyorlar. Generalin bu teslim işle-

mini bir fantezi görmesi, çözümleyici noktadır. Roman, nasıl Albay'ın soy ağacının tükenmesi ile bitiyorsa, ülkenin başkaldırısı da Albay'ın tükenişi ile bitmektedir. Marquez böyle öngörüyor ama gerçek böyle olmaz. Adam değişir, iş yürür. Bir tek bu fantezi bile, Marquez'in gerçeği bu yorumlayış biçimi bile kuşkusuz olarak kişi olgusunun, dünya ve tarih olgusunun yerine konduğunu bize gösterir.

Yakup Kadri'nin Panaroma adlı kitabına bakmak bile Modern Hümanizma'nın, toplumu ve tarihi ne kadar sözkonusu ederse etsin, amaç alırsa alsın meseleyi, kişilerin etkinliğine ve yapısına bağladığını görmeye yeter. Yaşar Kemal'in aldığı ödülün gerekçesi "Romanlarında Modern Hümanizma'yı yansıtmıştır." Aynı şey aynı biçimiyle Marquez için de söylenebilir. Marquez'e Nobel için gerekçe "düşle gerçeği ustaca birleştirmesi" dir. Bu da aynı biçimi ile Yaşar Kemal için geçerlidir. Kamu iletişimini, insanların düşüncelerinin belirlenmesi olarak anlıyan (ki Panaroma'da bu açık seçiktir) bir tutumun bu dalgınlığı gözden kaçmamakla kalmıyor, aynı zamanda, dinliyen ve okuyana bir saygısızlığı da içeriyor.

Yaşar Kemal, Marquez'in tersi bir yönde romanlarını kurmaktadır. Ve Marquez'den birkaç basamak daha çağdaştır. O, tarihi, kişinin toplumsal dürtüsü üzerinde izliyor. Soyaçekimle de, soy ağaçlarıyla da ilgisi yoktur. Ama döndürüp dolaştırıp bunu, kişinin bireysel başkaldırısında tutmaktan da vazgeçmiyor. Böylece o da değişmez bir dünyayı buradan izliyerek, bir insanlık hali olan ölümden değişmezliği temelliyor. Andre Malraux'ya yaklaşıyor. Ama Yaşar Kemal, Modern Hümanizma denen akımın içinde, gene bu akımın zaafına bir uyarı olarak da alınabilir. Çünkü insan etkinliğinin toplumsal kökenini (tarihi) hiç bir zaman gözden kaçırmamıştır. Bu, bize özgü bir şeydir. Bu da bu akımın uluslararası temsilcilerini doyurmaz. Tersine ürkütür. Yaşar Kemal'in Nobel'le arasındaki engel budur. Çünkü Yaşar Kemal, Ortadoğu tarihinin malzemesini harekete geçirmiştir. İdealist bir düzeyde de olsa. Ve bizim edebiyatımızı gene bizim kendimizin kolaylaş biçimimiz, bu uluslararası temsilcilerin Yaşar Kemal'imizi daha derinden ciddiye almalarını sağlayacak bir aklıbaşındalık taşımamaktadır.

Çukurova çocuğu, bu Modern Hümanizm içinde daha fazla ileri gidemezdi. Modern Hümanizma'ya sonuna kadar karşı olursa da (örneğin ben öyleyim), Yaşar Kemal'in, içinden geldiği Türkiye toplumu'nun özgü içerik verilerine ihanet etmediği gözden kaçınmaz. Gözlemlenmelerini, saptanmışlıklarını, soluklanmalarını korumuştur. Bu içeriği mitos'un, düşün geleneksel sanat motiflerinde dondurmada da. Başka bir şey yaptı: roman bütünselliğinde bu içeriği mitos'un, düşün geleneksel kavranış biçimlerinde idealize etti. Ama asıl bu noktada bir şey var: Modern Hümanizma'yı da, geleneksel destan ve düşün yukarıda anılan kurgu biçimle-

rinde romanlarına içertti ama roman alt yapısında, ülkesinin toplumsal gerçekliğinin (tarih içeriğinin) verilerini hiç bozmadan, zedelemeyen, daha iyi işlenebilir bir emanet olarak kendinden sonrakilere hazırladı. *Tabi kendisine de.* Bu sözüm kendisine bir çağrıdır.

Yaşar Kemal'in mevcut roman kurgusunu ve bütünsellik anlayışını her zaman sonuna kadar eleştireceğim. Ama şunu da söyleyeceğim: Yaşar Kemal'in büyüklüğü, günlük konuşma uslubunu hiçbir zaman değiştirmemiş olmasıdır. Yaşar Kemal davranış uslubunu da hiçbir zaman değiştirmemiştir. Hangi hayat tarzı ile tanışırsa tanışsın, hangi akımla tanışırsa tanışsın ve o akıma isteklensin, Yaşar Kemal gerçeğini koruyan bu kişilik tabanı olmuştur. O her yere kendi tarihsel nesnesi ile girmiştir ve bu nesne O'nun, çocukluk anılarının ve çocukluk kaygılarının kavradığı gerekliliği her zaman bir gözlemler, seçmeler, yaşanır soluklanmalar olarak mirasa katmıştır.

Bu "Del Duca" ödülü, Yaşar Kemal'e Nobel verilmemesinin bir ödünüdür. Yaşar Kemal romanının evrensel düzeyde aldığı bu etkinlik, O'nun, yalnızca bizim edebiyatımızın en iyi temsilcilerinden biri olduğunu ifade etmekle kalmaz, aynı zamanda bizim edebiyatımızın iyi bir edebiyat olduğunu gösterir. Yaşar Kemal'i çıkaran Türkiye Edebiyatı'dır.

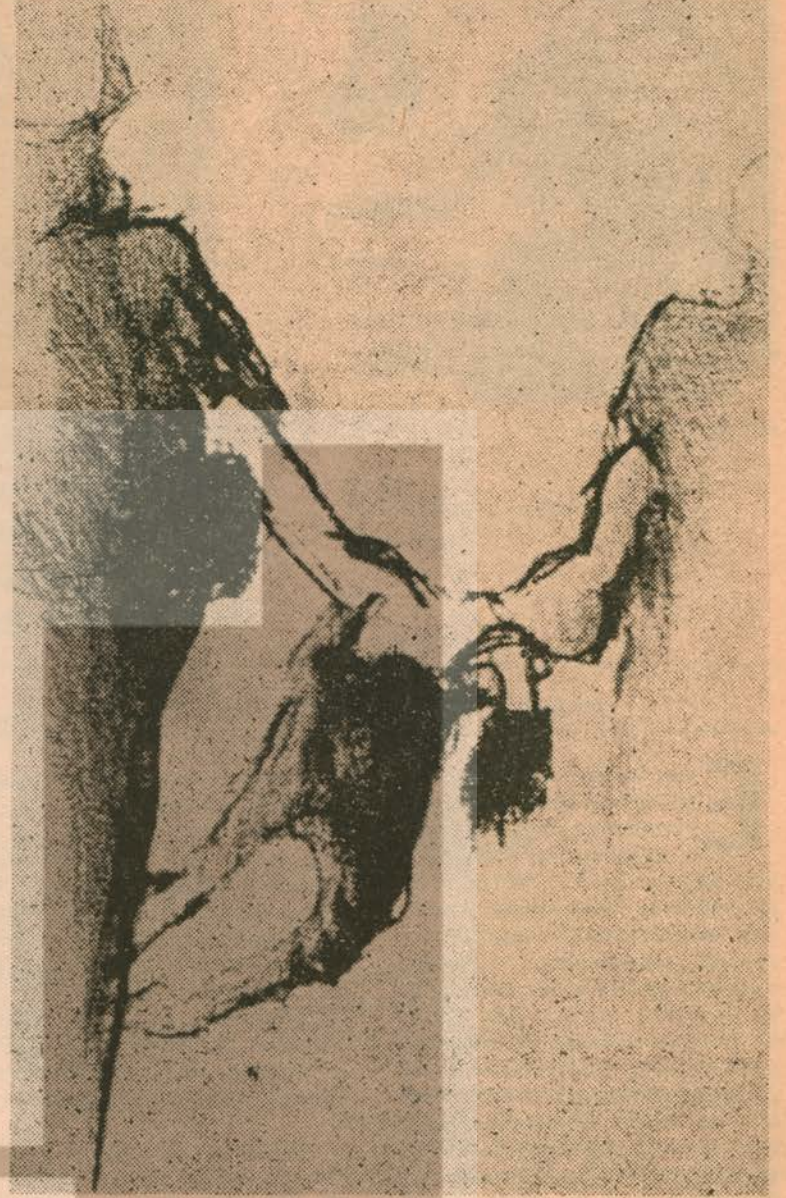
Bu iki ödülün basında böyle yanlış ele alınması ibret vericidir. "Güleriz ağlanacak halimize". Bu sözümün Gabriel Garcia Marquez'in Nobel alması ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu kutlanılacak bir olgudur. Buruk olan şey, "Del Duca" ödünüdür. Daha buruğu da bu burukluğun yaşanmaması ya da yaşanmıyor gibi duruludur. Bir şey verilir de verilmez de. Ama bir şey verilmezken, bizzat vermeyenin bu yaptığında bir tuhafılık görüyor olması dikkat çekicidir. "Bizde eleştirme yok" diyen sanatçılar, meseleyi saygı duyulacak biçimde koyamıyor olabilirler. Ama edebiyatımızı bütünlüğü içinde kavramıya yanaşmayan bir eleştiri anlayışının kenara çekilme de yaşanmadığı doğrudur. Bu çekilmeyiş, bizim kendimiz hakkındaki bilincimizi zedelemektedir. Nitekim Marquez, daha ödül için yaptığı konuşmalarında, göz kırpmadan bir Arjantin'li yazarı Nobel'e aday göstermektedir. İyi, doğru bir şey yapıyor. İzin verilirse ben de şiir söz konusu ise Melih Cevdet'i, Ahmet Arif'i (1), Turgut Uyar'ı; roman söz konusu ise Yaşar Kemal'i, Nezihe Meriç'i, Füzûzan'ı, Muzaffer Buyrukçu'yu, İrfan Yalçın'ı, Demirtaş Ceyhan'u öneriyorum.

Dünyanın değişmesi konuşulabiliyorsa ve bu tartışma için yaşanırın ya da zihinsel çıkarımın ifade biçimleri gerekliyse bizde, her seçekten adam var. Mesela. Bu sözümün de ülkelikle hiç bir ilgisi yok. Bir ülkenin kendisini hatırlayabilmesi ile ilgisi var.

Gabriel Garcia Marquez'den alıntılar için: Cumhuriyet Gazetesi Sanat Sayfası 23 Ekim 1982.

1) Copemic de tek bir kitap yazmıştır.

Desen: ORHAN TAYLAN

Çığlık

Bir adam öldürmenin tam sırası kurşunlarla
Çocuğunu öpüp kapıya çıktığında

Ey kanatılmış çığnenmiş bahar günü
Birden bir çığlıkla kapatır yüzünü

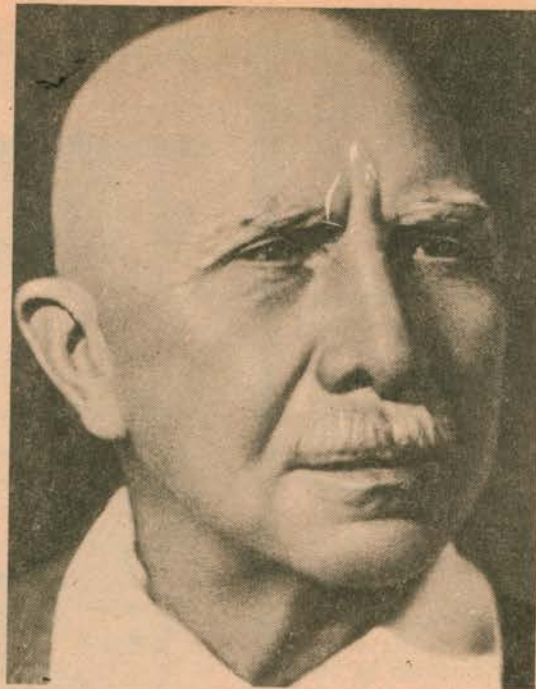
Ezik bir gül gibi çığlık, yitik bir umut gibi
Boğmak boğma telle bir insan olmanın sevincini

Kederli yağmur, usulca düşen akşama
Çığlık. Bir çocuk yüzü. Dayalı cama...

Ataol Behramoğlu

BORIS PASTERNAK

ALEKSANDR SERAFİMOVİÇ

ALEKSİ TOLSTOY

Rus Edebiyatından Sovyet Edebiyatına Romanın Gelişimine Genel Bir Bakış

SOVYET EDEBİYATI

A. Mümtaz İdil

Ekim devriminden hemen sonra Batı'nın edebiyat ve sanat çevrelerinin en çok dikkatini çeken konu, yeni Sovyet yönetiminin nasıl bir edebiyat ve sanat politikası izleyeceğidir. Aslında Batı, bu politikanın olumsuz ürünler vereceği kanısındadır ve temelleri yeni atılmış olan bu sanatın mutlaka güdümlü olacağına dair yaygın bir inanç egemendir. Bu pragmatik yaklaşımın asıl kaynağını ise siyasal çekişmeler oluşturmaktadır. Yöntem ise, devrim sonrası ülkeyi terk eden yazar ve sanatçıları kullanmak şeklinde olmaktadır. Ekim sonrasında birçok yazar ve sanatçı, soylularla birlikte Batı'ya sığınma yolunu seçmiştir. Bunların arasında -daha ileride de göreceğimiz gibi- değişikliğe birdenbire uyum sağlayamayan ve yalnızca geleneksel alışkanlıklarını korumaya çalışan yazarlar olduğu gibi, devrime karşı kesin tavır alan ve yergi yazılarıyla sanatsal yeteneklerini zorlayan, örneğin Pilniyak, Bulgakov, Romanov gibi yazarlar da bulunmaktadır. Batı'nın zaten büyük bir kuşku ve dikkatle izlediği gelişmelerde böylesine çatlama, kuşkusuz hemen değerlendirilmekte ve siyasi kaygılara birer kanıt olarak el üstünde tutulmaktadır. Boris Piniyak, biraz farklı olmakla birlikte bu konuma düşmüş bir yazardır.

Kuşkusuz *Boris Pilniyak*, salt ülkesinden kaçmış bir yazar olarak kendisine ün sağlamış bir yazar değildir. Her ne kadar Batı, yeni kurulan siyasal düzene karşı bayrak açmış da olsa, her Batı'ya sığınan yazar ve bilim adamının göklere çıkarılması düşünülemez. Yazarın veya bilim adamının mutlaka belli bir dü-

zeyi geçmiş olması gerekliliği vardır. Boris Pilniyak da böyle bir yazardır. Özellikle yergi türünden yazdığı ve iç savaş dönemini anlatan öyküleri etkilidir. Gerçekte Pilniyak'ın ele aldığı konular salt eleştirel anlamda bir bakışı getirmez. Onun yanı sıra istediği temel konu, gelişen yeni düzene karşı Rus muhliklerinin aralarındaki hoşnutsuzluklar demetidir ve bu gerçek saptırılarak, kolaylıkla siyasal bir sömürü biçiminde kullanılabilmiştir.

Hemen her Sovyet ve Rus-Sovyet yazarında görülen bu tutum ve yansıtma biçimi, Pilniyak'da hatları daha belirgin bir biçim almış ve Pilniyak tarafından yalnızca konunun bu yönü işlenerek gerilim sıcak tutulmuştur. Kuşkusuz, Pilniyak yapıtlarında da gerçekten alınlar vardır. Yapıtlarında iç savaşın getirdiği yoksullukları, halkın gıda sıkıntısını, acılarını, harabeye dönmüş Rus köylerini, istasyonlarını ve benzer tüm olumsuzlukları vermiştir. Ancak, Pilniyak'da bunlar olması gereken olarak değil, olmaması gereken olarak yansıtılmıştır. Bu, düşünce ve bakış açısı farklılığı Pilniyak'ın değerlendirilmesinde etkili olmuştur.

Devrim sonrası Sovyetler Birliği'nin edebiyat ve sanat politikasında doğal olarak düşünce ayrılıkları baş göstermiştir. Gerçekte bu ayrılıklar devrim öncesinden varolan ayrılıklardır, ama siyasal bütünlüğün öncelikle gerekli olduğu bu dönemde, ekim sonrasında olduğu gibi kesin çizgilerle beliren ayrılıklar geri planda kalmıştır. Siyasal bütünlük sağlanınca, kültür düzeyindeki ayrılıklar

da çabucak ortaya çıkmıştır. Sözelimi kübo-fütüristlerin yetişme biçimleri çok değişik, devletin ideolojik istekleri ile taban tabana çelişiktir. Ancak, tüm bu çelişikliğe, sanatçıların yetişme biçimlerine karşın, siyasal ideoloji ve onun savunduğu toplumcu gerçekçilik daha ağır basmıştır. Bu arada Bulgakov, Romanov gibi Batı'nın cazibesine açık yazarların yanında, Batı'nın gerçekten sanat değeri yüksek ve kendini insanlık önünde kanıtlamış akımlarını, özellikle non-figüratif alandaki temsilcilerini başarıyla yürüten yeni kuşak yazar ve sanatçıları yetişmiştir. Bu girişim, sektör bir edebiyat politikasından daha etkili ve yararlı olmuştur. Bu tür sanatçıların yetişmesi, Batı'nın suçlamalarının aksine, ülkenin siyasal politikasının temellerine de uygun düşmektedir. Çünkü, sanatın sürekli bir ilerlemenin öncüsü olması gerekliliği ve bunun siyasal iktidarlar tarafından yönlendirilmeyip, yalnızca desteklenmesi ilke olarak benimsenmiştir. Bu ilke, proleter bile olsa, hiç bir sanat grubuna tekel verilmemesinin kabul edilmesinde demektir.

Devrim sonrası Sovyetler Birliği'nde iki karşıt edebiyat cephesi doğmuştur: Sol Sanat Cephesi "Lef" ve Proleter Yazarlar Birliği "RAPP". Sanat, özellikle de edebiyat çevresi bu iki büyük grup etrafında toplanmıştır. "Lef" in yönetmeni, dönemin en büyük ozanı sayılan Mayakovski'dir. Diğer fütüristler, bu arada konstruktivistler, biçimcilik eleştirmenleri, aralarında Eisenstein gibi ünlü yönetmenlerin de bulunduğu sinemacılar da "Lef" grubunun çevresindedirler.

"Lef" grubu, 1928 yılında "Lef".

in kapatılmasından sonra dağılmıştır. Kapatma kararı üzerine Mayakovski, ocak 1930'da yazdığı bir yazıda, "Partinin RAPP tarafından izlenen edebiyat politikasıyla anlaşmazlık halinde değilim, hiç bir zaman da olmadım." demiştir. Aslında Mayakovski, özellikle "Tahtakurusu" ve "Banyo" adlı yapıtlarında, ozan-ahlakçı kılığına bürünerek, yeni bir küçük burjuvazinin dar kafalılığına, RAPP üyelerine ve tüm bürokratlara saldırmıştır.

"RAPP" ise 1932 yılında Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin kararıyla dağıtılmıştır. RAPP'ın (Rus Proleter Yazarlar Birliği) kuruluş amacı, gelişmekte olan Sovyet edebiyatına katılan yazarları örgütlemektir.

Bütün bu edebiyat çekişmeleri içinde, yeni bir siyasal ideolojinin estetik ilkelerini araştırma işi, hemen devrim sonrasında başlatılmıştır. Bu araştırmanın en yoğun ve verimli olduğu alan, geçmişten devralınan miras nedeniyle, deney birikimi açısından diğer sanatlardan daha ileride olan edebiyat alanında olmuştur. "Ekim sonrası Rus edebiyatının ilk adımlarını, gelişiminin ilk yıllarını belirleyen çalışma, yeni estetik ilkelerin araştırılması, yeni bir yaratıcı yöntemin oluşturulmasındaki çelişkili süreçler ve bu yöntemin özgün yapısının ortaya çıkışı ile biçimlenmiştir." M.Parkhomenko-A.Myasnikov)

Bu bakış açısı altında, yazarların kendilerini geçmişin bağlarından kurtarıp, yeniyi benimsemeleri ve bu yeni olana sanatsal açıdan hizmet etmeye karar vermeleri uzun bir bocalama dönemini zorunlu olarak getirmiştir ve bu bocalama dö-

nemi içinde bir çok değerli yazar ülkeyi terketmek zorunda kalmıştır. Bunların içinde, sonradan ülkesine dönen Kuprin ile, yaşamının hemen tümünü Paris'de geçiren Bunin anılmaya değer yazarlardır.

Aleksandr İvanoviç Kuprin, çağdaşı ve yazgı arkadaşı Bunin kadar derin olmamakla birlikte, en az onun kadar parlak ve yetenekli kabul edilmiş bir yazardır. Yapıtlarında büyük bir yaşam sevgisini dile getiren Kuprin, ekim devriminden sonra ülkeyi terketmiş ve ancak 1937 yılında ülkesine geri dönmüştür. Kuprin, uzun ve kısa öyküleriyle tanınmış bir yazardır. Hikayelerini topladığı kitabının önsözünde, steno ile tuttuğu notlarından oluşan "Moskva Radnaya" adlı yazısında Kuprin, Rusya'ya yeniden dönüşünü, dönüşünün nedenlerini ve döndükten sonraki izlenimlerini anlatır.

Kuprin, alışılmışın dışına çıkmaktan hoşlanmayan bir yazardır. Eski gelenekleri terkedemeyenlerin ve yeni benimsiyemeyenlerin ülkeyi terketmesine en iyi örneklerden biri de, Bunin ile birlikte, Kuprin'dir. Geleneksel 19. Yüzyıl edebiyatına yürekten bağlılığı ve henüz miras durumuna gelmemiş olan eski edebiyatı devralmış olması, Kuprin'in yeni düzene küsmeyen, ama geleneksel edebiyat anlayışından da ödün vermeden ve ününden birşey yitirmeden ülkeyi terketmesine neden olmuştur.

Kuprin ile birlikte ülkeyi devrimden sonra terkedene, Batı'da Kuprin'den çok daha fazla sevilen ve ödüllendirilen bir diğer büyük yazar da İvan Alekseyeviç Bunin'dir. Ülkesini 1920'de terkettiğinde Bunin, oldukça ünlü bir yazar durumundadır. Bu ünü ona, "San Fransisco'lu Bey," "Çanga Düşleri", "Yaşam Kadehi" gibi yapıtları sağlamıştır.

Paris'te, 1950 yılında yayınlanan "Anılar" adlı yapıtı, Bunin'in baş yapıtlarından biri olarak gösterilir. Ancak, bu sağlam kişiliğin ve benzersiz üslubun altında korkunç bir nefret yatmaktadır ve bu nefret; yapıtlarındaki şiirsel anlatımı yok etmekte, zorlama bir kalem emekçiliğinin kötü örneğine düşürmektedir yazarnı. Kuprin'in aksine Bunin, ülkesinden ayrıldıktan sonra biraz da Batı'nın kışkırtmasıyla ülkesindeki yönetime karşı nefret dolu bir yaklaşımı yapıtlarına yansıtmıştır. Böylelikle de Batı'nın dilinden düşürmediği "güdümlü sanat" örneğine, karşıt olarak aldığı ve benimsediği bir yazardan, Bunin'den, bir başka deyişle kendinden örnek vermiştir. Çünkü, ne amaçla olursa olsun, sanat adı altında verilen bir yapıtta yapay olarak işlenen nefretin yeri yoktur. Nefretin işlendiği bir sanat yapıtında zorunlu olarak gerçekten sapış ve duygusal anlatımında düşüş olacaktır. Bunin'in düştüğü durum da bu olmuştur.

1933 Yılında, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanarak, bu ödülü alan ilk Rus yazarın olan Bunin'in, Paris'te iken yazdığı "Aseniev'in Yaşamı", "Mitya'nın Aşkı", "Lika" gibi önemli yapıtları vardır.

Bunin, eski Rusya özelemini, daha çok bir ülke betimlemesini

yanştır. Romanlarında, 19. Yüzyılın Rusyası'na özlem vardır. Kırklar, ovalar, ormanlar ve çaykalar sıklıkla işlenir. Zola'nın acmasız gerçekçilik tutkusu ile, Corneille'in romantizmi yanyanadır. O, ne Dostoyevski gibi insanın ruhsal çözümlenmeleri içinde dolanır, ne Pişemski gibi bürokratik çarkın işlemeziği, soyluların toplumdan uzaklığı konularını didikler, ne de salt bir doğa betimleyicisidir. Yapıtlarındaki eski yaşamın türküşmesi, destansı bir anlatımla akar gider ve bir özlemi sürekli canlı tutar.

Kuprin gibi ülkesine dönmemiş de olsa, Bunin, Gorki başta olmak üzere birçok Rus-Sovyet ve Sovyet romancısına örnek bir yazar olmuştur ve yapıtları birçok kez basılarak, yazınsal değeri bağnazca bir tutumla çürütülmemiştir.

Bunin, köylüleri ele alışını açısından Çehov ile benzeşir. Bunin, köylüyü anlatmaktan hoşlanmayan geleneksel "soylu anlatımı" edebiyatını yıkmakta en az Çehov kadar etkili bir yazardır. Bunin, Çehov'dan farklı olarak, köylülüğün idealize edilmesi konusuna daha sert tepki göstermiş ve bunu "Köy" adlı kısa romanında açığa dile getirmiştir. Çehov'da da köylünün idealize edilmesine karşı genel bir tepki vardır, ama Çehov'daki bu yapıtlarına serpiştirilmiş karşı koyma, Bunin'in "Köy" adlı romanında amaç olarak ortaya çıkmış bir bütündür.

Bunin'in yapıtlarında Rus gerçekliğinin zayıf ve güçlü yönlerini görmek mümkündür. Çok ince ve yerinde betimlemeler kullanır, ama yapıtlarının tümünde mistik bir hava vardır. Bütün yapıtlarında çok zengin bir sözcük kullanımı dikkati çeker, ama bunun yanında bir bütün olarak yapıtlarında durgunluk vardır. Tiplerine de sinen bu hareketsizlik, onları eylemsiz kılar.

Romancılığı açısından hemen hemen benzer bir çizgi çizen bir başka yazar da Boris Leonidoviç Pasternak'tır. Pasternak'ın özellikle romanları Sovyet rejiminin ilk yıllarındaki devrimci romantizme ters düşecek ölçüde tetik ve temkinlidir. "Yıl 1905", "Teğmen Schimidt" ve özellikle de "Dr. Jivago" romanlarında sürekli canlı tuttuğu konu, yitirilen bir şeyin yerine başka birşey koyabilmek kaygusudur. Ancak, yine de döneminde yeterince değerlendirilemeyen ve hatta salt ideolojik olarak yanlış yargılanan Pasternak, Batı'nın Nobel (!) ödülüne layık görülmüştür.

Pasternak'ın 1958 Nobel Edebiyat Ödülü'nü alması ve "Dr. Jivago" romanının bulvar romanları gibi olağanüstü bir ün kazanması, onun adına büyük bir haksızlıktır. Çünkü bu gelişme Pasternak'ın en önemli yönünü, şairliğini perdelemiştir.

Şiirlerinde olduğu gibi, tüm yapıtlarında derin bir tarihsel lirizm vardır. Ama bu lirizmin içinde, katı ve şaşmaz bir gözlem yer yer kendini gösterir. Bu yönüyle Pasternak, çağdaşları içinde önemli bir yazardır; çünkü yaşadığı ortam içinde katı bir edebiyat okulu ile derin bir devrimci romantizm arasındaki yığın çalkantının tam ortasında yetişmiştir.

Ali Püsküllüoğlu

Yaşamak Üzerine On Küçük Şiir

1

Çarpıyor mu yüreği
Bir kuş gibi, ona sor
Ne düşünüyor, ona sor
Neden susuyor, ona sor
Civanperçemi
Bir bitki mi, ona sor
Geçen günleri ona sor
Gelen günleri ona sor

2

Sevincin yanına koyma
Ne üzücü
Ne bir başka şeyi
Sevin
Şu gökyüzüne
Şu uçan kuşa
Sevin
Bugün de yaşadığına

3

Gülerken
Dişleri görünen dostum
Aman unutma
Gülmeyi
Bir kez unuttun mu
Neylesen
Gülemiyorsun bir daha

4

İnan
Hiçbir şey güzel değil
Şu yeryüzünde
Sen olmasan
Ülke de senin için

Devlet de
Bunu bil
Kullan hakkını
Yaşa kardeşim
Özgürce

5

Omzuna konan kuş
Devlet kuşu değil
Kırlangıç olsun
Yuva yapsın güzel günlere
Çamur sıvayı sıvayı
Çoğaltsın
Yavrularını
Senin gibi

6

Daha gün doğmadan
Sensin yola çıkan
Sulanır bu topraklar
Senin göz yaşınla
Tuttuğun altındır
Yediğin içtiğin
Senin değil
Nedense

7

Neden
Kapandın içine
Kışın kar altında
Kalan çiçekler bile
Açar
Bahar geldi mi
Hele bir gelsin bahar
Sen de açarsın

8

Derdin ne ey ozan
Yüreğini sikan ne
Sevdan ne yana ey ozan
Seni suskun kılan ne
Ona mı kalır ey ozan
Sultan Süleyman'a kalmayan

9

Bir gün
Unutursan
Bugünleri
Dostlarını
Düşmanlarını
Çektiklerini
Anla ki dostum
Ölmüşsin

10

Dolanı ay dolanı
Gün güleni güleni
An ileni ileni
Sev öleni öleni
Yaşa bileni bileni

Rus tarihçisi ve edebiyat eleştirmeni K.Zelinski'ye göre Pasternak'ın "Dr. Jivago"yu yazmasının nedeni eskiye bağlılık ve devrimin yabancı olmasıdır. Bu anlamda Bunin ve Kuprin ile benzer.

Pasternak, bir yazarda olması gereken duygu ve insanlıca sahip bir yazardır. Belki devrimi yeterince kavrayamadığı savunulabilir, ama bir yazar olarak tüm Sovyetler Birliği ve Batı dünyasındaki ününü ustalığı sayesinde koruyabilmiştir.

"Dr. Jivago" romanında Pasternak, Tolstoycu geleneğe bağlıdır, ama bu bağlılık, Şolohov'un bağlılığından farklı bir bağlılıktır. Pasternak, Şolohov'dan farklı olarak, Tolstoy'daki "Şiddet karşıtlığı"na yanlış değerlendirmiş ve düzeltmeler yerine yermeleri daha ön plana alarak, yanlışlığa düşmüştür. Aynı yanlışlığı Bunin'de de görmüştük. Böylelikle de Pasternak, yanlış yerinin ulaştığı bir noktaya ulaşmıştır.

6 Kasım 1958'de Pravda'nın yazı işlerine yazdığı mektupta Pasternak: "... Romanının çevresinde geliştirilen siyasal kampanyanın kazandığı boyutları görünce ve Nobel Edebiyat Ödülü'nün bana verilmesinin çok çirkin sonuçlara varan siyasal amaçlı bir karar olduğu kanısına varınca, kimsenin zorlamasına değil, kendi irademle, ödülü reddettiğimi bildiririm." diye yazmıştır.

Pasternak'ın düz yazıda "Dr. Jivago"nun yalancı şöhratından çok daha ilerisinde en önemli yapıtı "Destvo Luvers"de Marcel Proust'un etkileri görülür. Yine de, romancılığında çok şairliği ile üst düzeyde bir yazardır Pasternak.

Devrim sonrasında ülkesini terk etmekten başka hiç bir yönüyle Bunin ve Kuprin'e benzemeyen ve toplumcu gerçekçilik akımının gelişmesinde önemli katkıları olan *Aleksis Tolstoy*, özellikle Rusya'ya dönüşünden sonra olgunluk dönemini yaşamış bir yazardır. İlk yapıtlarında taşra soylularının kendi içlerinde çöküşlerini, küçük çevrelerindeki iki yüzlülükleri veren *Aleksis Tolstoy* ekim öncesinde Bunin'in ve Çehov'un savaş açtığı "soyluluk anlatımı" edebiyatına yakın bir çizgidedir. Onu, Şolohov ile birlikte devrim sonrası edebiyatın en büyüklerinden biri yapan baş yapıtları, savaşın getirdiği yoksulluk ve acıları işleyen romanlarıdır.

Anlatı sanatının hemen her türünde yapıtlar veren *Aleksis Tolstoy*, otobiyografik romanlarında Dostoyevski'yi andıran içsel çözümlere girişmiştir. Ayrıca, ünlü İngiliz ütopyik romancısı A.G. Wells türünde Mars gezegeni insanların anlatan kurgu romanı da yazmıştır. "Nevzerov'un Serüveni -Yahut İbikus" adlı romanında *Aleksis Tolstoy*, I. Dünya Savaşı'nın hemen bitiminde, Sovyetler Birliği'nin devrim sonrası kargaşasını ve bu sırada Baltık'dan Odessa'ya oradan da İstanbul'a kadar uzanan bir maceranın baş kahramanı Simon İvanoviç Nevzorov'un anılarını anlatır. Romanda anlatılmak istenen, devrim sonrası ortaya çıkan eski rejim kahlalarının bir süre direnmeyi becerilemeleri ve sonunda sürgün yolunu seçmek zo-

runda kalmalarıdır. Bir diğer romanı "Ekmek"de, Zaristsin kasabasının beyazlara karşı savunmasını konu almıştır.

Ama *Aleksis Tolstoy*'u roman sanatının en büyüklerinden biri durumuna getiren, "Azap Yolları" ve "Büyük Petro" romanlarıdır.

Ekim devrimi sonrası hemen ilk dönemde, varolan burjuva edebiyatı devrimden yana olmak veya karşı olmak gibi bir ikileme içine düşmüştür. Bu da doğal olarak devrim sonrası romanları kökten etkilemiştir. Bu geçiş en iyi yansıtan yazarların başında *Aleksis Tolstoy* gelir.

A.Tolstoy, ele aldığı her konuyu renkli ve neşeli anlatımıyla okura sunar ve okuru tüm bu özelliklerinin altında, olağanüstü yalınlığıyla kavrar. Tam bir romancı olan *Tolstoy*, romanlarında devrim öncesi Rusya'nın gerçek bir yansımasını verir. Bunun yanında, köklerinden ve sınıflarından kopmuş aydınları, ne yapacağını şaşırması soyluları gözler önüne serer. "Eski Yol" adlı yapıtında *Aleksis Tolstoy*, Malya'ya yakalanmış olan ve gözlerinin önünden eski uygarlığın kalıntıları akıp geçerek Akdeniz'de gemisiyle dolaşan Fransız Paul Torin'i anlatır. (K.Zelinski)

Aleksis Tolstoy özellikle devrim öncesi Fransız gerçekçilerinin etkisi altında bir yazardır. Devrim sonrasında da bu klasik gerçekçiliğe sadık kalmıştır. Ama devrimden sonra, ilk yapıtlarında görülen üslup kaygusunun kalmadığı gözlemlenir. *Aleksis Tolstoy* tüm yapıtlarında acımasız ve yergicidir. Bu anlamda Zola ile birlikte, insan gözlerinin önüne canavarlaşmış bir yığın ör-

nek sunan ikinci yazardır. Ama *Aleksis Tolstoy*'un gerçekçiliği, Zola'da olduğu gibi salt yansıtmaya dayanmaz. *Aleksis Tolstoy*'un yapıtları "ayna tutmak"tan öte işlev gören yapıtlardır ve natüralizm ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Çünkü *Aleksis Tolstoy*'un yaratıcılığı, olumlu bir yaşam arayışında odaklanır ve ekim devrimi sonrasında güçlenerek sürer.

"Aşkın Altın Kitabı", "Kalburun Mucizeleri", "Aşık" gibi yapıtlarında *Aleksis Tolstoy*, 18. Yüzyıl ve 19. Yüzyıl üslup arayışlarına benzer bir arayış içindedir. Bu anlamda yazar, Gogol'e yakın olmakla birlikte, daha çok Puşkin geleneğine bağlıdır.

Aleksis Tolstoy için insanlık sorunları, bireyle devlet ilişkileri önemli konulardır. Ama o, bunları Dostoyevski tarzı bir yaklaşımla izlemiştir. "İnsanı ele alır, ama bu insan, tarihin yaratıcısı olan, adına tarih denilen sürekli evrim halindeki organizmanın bir ögesi olan insan değil, yaratıcılığın merkezi olan soyut insandır." (K.Zelinski).

Romancılığının şahaserleri olarak kabul edilen üçlemesi "Azap Yolu", "Büyük Petro" ve "Korkunç İvan" romanları *Aleksis Tolstoy*'un birey ve devlet ilişkisini en çok irdelediği yapıtlardır.

"Büyük Petro" romanında *Aleksis Tolstoy*, kendinden önceki yazarları da etkilemiş olan Çar I. Petro dönemini anlatır. Sarayların görkemli yaşantısına, soyluların sorumsuzca eğlenişlerine, artık kendini bile idare edemeyen parlamentoya doğru gidişi *Aleksis Tolstoy*, İvan Brovkin'in yoksul bir köydeki kulübesinden

başlayarak geliştirir. Roman, Petro'nun kişiliğinde odaklanır. Petro da ülkenin gidişinden hoşnut değildir ve gelip giden elçiler aracılığıyla tanıdığı Batı Avrupa'yı kıskanmaktadır. Petro'nun amacı ülkesinin dışında yaşamak değildir kuşkusuz, onun asıl istediği ülkesindeki bozuklukları gidermektir ve bunun içinde kendisine Batı'yı örnek almıştır. Roman, Petro'nun dönemine göre ilerici olan yönleriyle tanıtılması, Petro'nun kişiliğinin incelenmesi üzerine kuruludur. "Büyük Petro" romanının en büyük başarısı, 17. Yüzyıl Rusya'sını tüm fırtınaları, entrikaları ve doğası içinde gözler önüne sermesindedir.

Adını dinsel bir metinden alan "Azap Yolu" romanı, iç savaş döneminin tüm ayrıntılarını yansıtan bir destan niteliğindedir. *Aleksis Tolstoy*, daha önceki geleneksel kahraman tipinin dışına çıkarak, özellikle Katya ve Daşa kızkardeşleri ön plana çıkarır. Sovyet edebiyatı açısından çok önemli bir yer tutan bu roman, yeni kurulan devletin tüm acılarını ve malolduğu değerleri tüm çıplaklığıyla anlatır. Romana anarşizm konusu açık bir şekilde yerleşmiştir. Sonuç ise, anarşinin başı boş bırakıldığında varabileceği uç noktaları göstermeye hedeflenmiştir.

Aleksis Tolstoy, her yapıtı olay yaratan yazarlardan değildi. Ama onun önemli sayılan yapıtları, Sovyet edebiyatının başyapıtlarından sayıldığından, özellikle ele alınıp incelenmesi gereken bir yazardır ve dar bir çerçevede içinde irdeleyebilme mümkün değildir.

"Çimento" romanıyla adını duyuran *Fiyodor Vasilyeviç Gladkov*, bir romancı olarak değil, belgesel bir yazı niteliğini taşıyan "Çimento" romanının yazarı olarak anılmaya değer bir yazardır. "Çimento" romanı Sovyet edebiyatında olduğu kadar Batı edebiyatında da önemli yerler edinmiş bir romandır. Gladkov bu romanında ülkenin devrimden sonra yeniden yaratılmaya çalışılmasını konu eder. Gorki'nin etkisi altında yapıtlar vermiş olan Gladkov'un estetik ve sanatsal etkisi altında yapıtlar vermiş olan Gladkov'un estetik ve sanatsal değeri eleştirilmezce zayıf olarak nitelendirilir.

Gladkov gibi belgesel bir roman yazarı olan *Dimitri Andreyeviç Furmanov*, 1923 yılında yayımlanan Çapayev adlı yarı belgesel, yarı otobiyografik romanıyla iç savaş anlatmıştır. Furmanov, devrimci romantizmin etkisi altında ele aldığı olağanüstü kahramanı Çapayev'i gerçek yaşamdan almıştır. Ancak, Çapayev'in kişiliğine daha da katkılarda bulunarak efsaneleştirmiştir. Bir belgesel olarak da Gladkov'un "Çimento" romanı kadar önemli yer tutmayan "Çapayev" ile yazar, daha ileride, Ostrovski'de rastlayacağımız "Ve Çeliğe Su Verildi" romanı kadar büyük bir coşku yaratabilmiştir. "Çapayev" Sovyet edebiyatına ölümsüz bir kahraman olarak geçmiş, hatta Çapayev ismi, yazarı Furmanov'dan daha çok ünlenmiştir.

(sürecek...)

Filistin!

Dünyayı tanımaya merak sardı
okumayı yeni yeni söken kızm.

Elinde bir harita:
- Filistin nerede baba?
diye soruyor bana.

Filistin'e haritasında yer vermiyor ki
adaleti mülkün temeline gömen dünya
ve sözcüklerin gücü
inemiyor acıların derinliğine!..

- Sorunu nasıl yanıtlasam
yavrum, bilmem ki!..

Yeri yoksa da haritalarda
yurt sevgisinin yükseldiği her renk,
her üzüm salkımının sarardığı yerdir
Filistin...

Sevgilerin yetim yurdu,
sürgünde seher yıldızı
bir inançtır Filistin;
demek yeter mi çocuklara?
Yetmezken aralanan bir kapı
çıkıp dolaşmak için s o k a k l a r a .

- Sorunu nasıl yanıtlasam
yavrum, bilmem ki!..

Hüseyin Atabaş

Konuşan: TURGUT ÇEVİKER

□ Rusça'dan çeviri yapıyorsunuz. Nasıl başladınız çeviriye? Bugüne değin yayımlanmış çevirileriniz hangileri? Yayımlanmayı bekleyenler var mı?

■ Rus filolojisinde okudum. Rusçayı söktükten sonra ilk okuduğum yazar Gorki oldu. Büyüledi beni Gorki. Özyaşam öyküsünün ilk kitabı olan "Çocukluğum"u okumuştum. Türkçeye çevrilmişti bu kitap. Ancak benim aslından okuduğum "Çocukluğum" a pek benzemiyordu. Özellikle Ninesinin, Gorki'ye anlattığı -şarkı söyler gibi, âhenkle anlattığı- o şiir masallar, dümdüz, kupkuru biçimde aktarılmıştı Türkçeye. Hemen işe giriştim, "Çocukluğum"u aslındaki folklorik zenginliğe uygun biçimde çevirmeye başladım. Başlayış, o başlayış.

Petrosyan'dan "Sovyet Göziyle Jöntürkler" (Ayşe Hacıhasanoğlu'yla birlikte), SSCB Bilimler Akademisi'nden "Politika Sözlüğü", Ehrenburg'dan "Dipten Gelen Dalga", Saltıkov-Şcedrin'den "Büyüklerle Masallar" yayımlanmış çevirilerim. Önümüzdeki güz, birkaç çevirim yayımlanacak. Bunlardan ilki, günümüz Sovyet ozanlarının en çok sözü edilenlerinden biri olan Resul Hamzatov'un bir kitabı... Sonra Yesenin'den bir şiirler toplamı var. Ve yine Saltıkov-Şcedrin'den bir roman. Bu arada, ne yayımlanmış, ne de yayımlanmayı bekleyen başka bazı çevirilerim var.

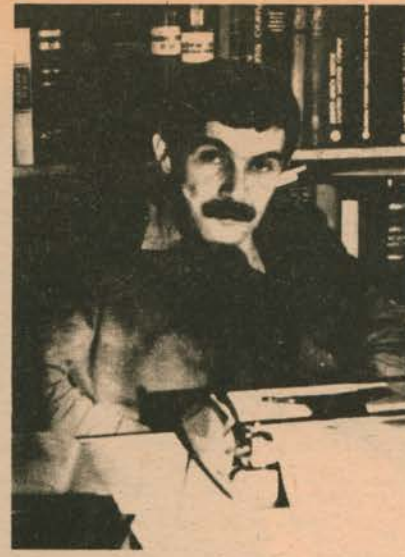
□ Rus dilinden Türkçeye çeviri yapmanın güçlükleri neler? Bunu kaynaklar açısından da açıklayabilir misiniz?

■ Rus dilinden Türkçeye çeviri yapmanın, öteki dillerden Türkçeye çeviri yapmaktan farklı bir yanı yok. Çevirinin genel sorunları ve güçlükleri Rusça-Türkçe çeviriler için de geçerli. Yalnız, batı dillerinden Türkçeye yapılan çevirilerde karşılaşıldığı sanmadığım bir zorluğumuz var bizim. Bu aslında tâ Rusça'yı öğrenme aşamasından başlayan ve sonra da sürüp giden bir zorluk. Bir kez, öğrenciler, Rusçayı filoloji düzeyinde öğrenebilecekleri kitap, sözlük ve başka kaynaklardan yoksunlar. Yıllarca doğru dürst bir öğretmen kadrosu oluşturulmamış. Yasak savma kabilinden birşeyler veriliyor öğrencilere. Öğrencilerin bir "Rusça-Türkçe Sözlük"ten bile yoksun olduklarını (yıllar sonra hâlâ yoksun olduklarını) belirtmek, ne denli iğneyle kuyu kazma uğraşı içinde bulunduğunu açıklamaya yeter sanırım. Kitap, gazete, dergi bulmak, Rusça bir film izleyebilmek, birileriyle Rusça konuşabilmek gibi, Batı dillerinden kimileri için söz konusu olan birtakım olanaklar Rusça için ya çok kısıtlıdır, ya da tümünden yoktur.

□ Saltıkov-Şcedrin'den çevirdiğiniz "Büyüklerle Masallar"la, Şcedrin'in sanatından söz eder misiniz?

■ "Masallar"ın düşünsel yapısı oldukça karmaşık olmakla birlikte, sanıyorum dört ana temanın altı çizilebilir; bunlar: Çar despotizminin yönetici tabakasıyla, sömürücü sınıflara yöneltilen yergi; Çarlık Rusyasında halk yığınlarının yaşayışlarının gözler önüne serilmesi; intelligentsyanın küçük burjuva katman-

Saltıkov - Şcedrin

Mazlum Beyhan

SALTIKOV ŞCEDRİN üstüne bir konuşma

MAZLUM BEYHAN'ı rus ve sovyet edebiyatından yaptığı çevirilerle tanıyoruz. Bir süre önce yayımlanan, "Büyüklerle Masallar" çevirisi ise, Saltıkov-Şcedrin'den dilimize kazandırdığı en önemli yapıtlardan biri. Kendisiyle, Saltıkov-Şcedrin üstüne yaptığımız konuşma, rus edebiyatının bir parçasına yönelik oldu. Bu konuşmanın, "Sovyet Edebiyatı" yazı dizimiz sürerken, okurlarımıza tamamlayıcı bir kaynak olacağını düşünüyorum.

larnın iki yüzlülüklerinin ve bireyci ahlakın şiddetle kınanması; buna karşılık yeni bir ülkünün yeni bir ahlakın savunulması. Aslında "Masallar" için katı bir tematik sınıflandırma yapmak olanaksızdır ve buna gerek de yoktur. Çünkü her masal, bir ana tema çevresinde, başka konulara da kaymaktadır. Şcedrin'in güçlü yergisi, Çarlık Rusyasında siyasal erki elinde tutan soyluları, feodalleri, ağaları, beyleri ve bunların bağlaşıklarını hop oturtup hop kaldırmış, sürekli tedirgin etmiştir. Bunlar "Masallar"da ya toplumsal gerçeklikle yeraldıkları gibi: ağa ("Yabanıl Ağa"), general ("Bir Köylünün İki Paşayı Nasıl Doyurduğunun Öyküsü"), tüccar ("Sadık Trezor") olarak, ya da -ve daha çok- kurt, tilki, turnabalığı, şahin... gibi yırtıcı, "anasının gözü" hayvan tipleriyle yansıtılmışlardır.

"Rus halkına feodallerin pomatlanmış, perdahlanmış yüzlerinin gerçekte nasıl olduğunu anlamayı öğreten Şcedrin", keskin zekâsı ve engin hayal gücüyle, yalnız maddi refahın değil, soylular kültürü denen kültürün kaynağının da mujik emeği olduğunu göstermiştir. "Bir Köylünün İki Paşayı Nasıl Doyurduğunun Öyküsü"ne bakalım: Kendilerini ıssız bir adada buluveren paşalar, emek nedir, çalışma nedir bilmedikleri ve ömürleri boyunca hep asalak yaşadıkları için bir anda şaşkına dönmüşler, paşahıklarını, soyluluklarını, kibarlıklarını... unutup birbirlerini yiyebilecek kadar açalmışlardır. Köylünün ortaya çıkmasıyla birlikte, vahşi birer hayvan gibi birbirlerini yemekten kurtulabilmişler ve ye-

niden pašalaşmışlardır.

Köylü ortaya çıkmasaydı ne olurdu? Sorunun yanıtı, çiftliğindeki bütün köylülere kovan "Yabanıl Ağa"nın öyküsünde verilmiştir. "Bütün vücudunu tüyler kaplamış, dört ayak üzerinde yürümeye başlamıştır" Yabanıl Ağa.

Şcedrin'in, sömürülenlerin karşısında sömürülenleri veriş gerçekten bir kara mizah şaheseridir: "on parmağında on hüner olan köylü", pašaların için avucunda çorba pişirir, onlara olgunlarından on elma, kendine hamlardan bir elma ayırır, kendisini bağlamaları için kenevir toplayıp sağlam bir urgan örür, hatta onun "köylüce" çabalarından tiksindikleri için pašalarına teşekkür eder. O dönemler Çarlık Rusyasında Rus köylüsünün içinde bulunduğu içler acısı durumun bundan daha canlı anlatımını bulabilmek doğrusu kolay değildir. Şcedrin, Rus köylüsünün bu durumunu "Beygir" öyküsünün o sınırlı sayfalarında şiirsel bir dille anlatmayı sürdürür.

Şcedrin, çar despotizminin inanılmaz derecedeki ağır sansür koşulları altında yazmıştır bu masalları. Kö-tümserliğin, uzlaşmacılığın, bireyciliğin, aydınlarda ve orta tabakada "ahlak" olmaya başladığı bir dönemden geçilmektedir. Gericiliğin saldırısından paniğe kapılan aydınlara, "karanlık, dar, ıslak kovuklarında" öz çıkarlarını korumaktan başka hiçbir şey düşünmeden uyuklamaktadırlar. Şcedrin "Bilge Kaya-balığı", "Özverili Tavşan", "Güneşte Kurutulmuş Akbalık" gibi masallarında böyle aydınları yerden vere çalar.

Çar sansürünün hergün biraz daha yükselen engellerini demokratik inançlarından ödün vermeden aşabilmek için, yergi sanatının bütün olanaklarını zorlayan ve bu alanda olağanüstü başarılar elde eden Saltıkov Şcedrin, özgürlük, eşitlik, güzellik, insanın yüceliği uğruna tüm sosyal kötülöklere karşı amansız bir savaşa girmiş ve gerek kendi döneminde, gerekse daha sonra, toplumsal düşüncede ve özgürlük hareketlerine büyük katkılarda bulunmuştur.

□ Sovyet edebiyatında mizah ve mizah ustalarına ilişkin kalın çizgiler nasıl belirlenebilir, başlıca mizah ustaları kimlerdir?

■ Sovyet mizahı denilince, sanırım akla ilk 1920'lerde ard arda yayımlanan mizah dergileri geliyor. "Krasny Peret" (Kırmızı Biber), "Krokodil" (Timsah), "Begemot" (Suaygırı), "Buzotiyor" (Tantanacı), "Çudak" [Tuhaf (adam)], "Smehaç"... gibi dergiler bunlar.

D.Bedmy (şiir), A.Zoriç, M.Koltsov (felyeton), M.Zoşçenko, Katayev vd. (öykü), A.Arhangelskiy (parodi) 20'li yıllarda küçük oylumlu mizah ürünleri yaratmış sanatçılar.

B.Romaşov, N.Erdman, M.Bulgakov ("Usta ile Margarita"sı dilimize çevrildi), ve özellikle de V.Maya-kovski, Sovyet komedisinin doğuşu ile sıkı sıkıya ilişkili adlar.

Yine 1920'lerde -ama bu kez mizahi romanda- İ.Ehrenburg ["Hulio Hurenito", "Törst D.E." (dilimize çevrildi)], Katayev, İlf ve Petrov ("12 Sandalye", "Altın Dana") gibi adlara rastlıyoruz.

1930 ve 40'lerde mizahın yeniden küçük oylumlu ürünleri yeğlediğine tanık oluyoruz (İlf ve Petrov, Koltsov, Tınyanov, Solovyev vd.). 50'li ve 60'lı yıllarda ise, yine İlf ve Petrov, Koltsov, Şvarts, A.Kahhar, Vişnya, Gulyam, Yegorov, Aksiyonov, Bulgakov gibi sanatçılar mizahı doruk noktasına çıkaran adlar olmuş.

Karikatürde ise Deni, Moor, Kukrniksi, Yefimov, bu alanın yıldızları. Çağdaş Sovyet mizahı, anlayış olarak, Batıda sıkça görülen "kara mizah"dan, karamsar ironiden uzak bir mizahtır. Nihilizm, umursamazlık, umutsuzluk, acılı gözyaşları, trajizm yoktur Sovyet mizahında. İyimser, canlı, savaşımca, hayata inanan bir mizahtır bu.

□ "Büyüklerle Masallar"dan toplumumuzun çıkartacağı hisse ne olmalıdır?

■ "Masallar"dan toplumumuzun çıkartacağı "hisse"yi bırakalım toplumumuzun kendisi çıkartsın. Nasıl bir hisse çıkarır toplumumuz, nereden bilelim? Ama bildiğimiz birşey var: Bizim toplum kurtları, tilkileri, turna balıklarını, akbalıkları, kayabalıklarını, kartalları, şahinleri... iyi tanır.

Yalnız, "Bilim ve Sanat Koruyucusu Kartal"ın sarayında toplaşan sığırcıkların, bildirciklerin, bülbüllerin, kanaryaların... öyküsünden kimi sanatçılarımızın çıkarmalarını umut ettiğim bir hisse bulunduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim. Bizde de bilim ve sanat koruyuculuğuna soyunan kartallar ve bunların çevresinde toplaşıp duranlar var da...

JOSE TOMAS

Konuşan: AHMET KANNECİ

□ Bize kısaca özgeçmişinizden söz eder misiniz?
 ■ Gitara başladığım yıllar İspanya İç Savaşı'na rastlıyor. İlk gitarımı bir eskiciden almıştım. Babam çok ilginç ve oldukça da zeki bir insandı. Bir gün beni yanına çağırdı ve, "Madem gitara böylesine meraklısın, herşeyi bırak gitar ile uğraş. Ama çalacaksan da iyi çal," dedi. Ardından küçük bir burs kazanarak Madrid'e, Regino Sainz de la Maza'dan ders almaya gittim. Madrid'de hiçbir şey umduğum gibi çıkmadı. Ders ücretleri geçinmek zorunda olduğum paranın iki katı olduğundan ders alamadım. Babamın bir arkadaşının yanında kalarak bir süre geçinmeye çalıştım. Çok güzel bir rastlantı sonucu Alirio Diaz ile tanıştım. Alirio Diaz benim Segovia ile çalışmama yardımcı oldu. Bu arada zamansız gelen askerlik görevim

beni bir buçuk yıl gitardan uzaklaştırdı. Askerlik görevimin sonunda yeniden dört elle gitara sarıldım. Andres Segovia, çalışırken bir gün beni yanına çağırdı ve elini omuzuma koyarak, "Tomas, dedi, benim asistanım olur musun?" Bu benim için umulmadık bir şey, düşünemediğim kadar büyük bir olaydı. Tırnaklarımın ucuna kadar titrediğimi hâlâ anımsarım. Bundan sonra da Segovia'nın asistanlığını hiç bırakmadım. Hâlâ da O'nun yanında çalışıyorum.

□ Evinize her gelişimde sizi ya satranç ile ya küplerle ya oyuncak araba ve gemilerle ya da orgunuzla uğraşırken buluyorum. Gitar ile doğrudan bir ilişkinizi göremediğim bu uğraşlarınızın nedenini gerçekten her seferinde merak ettim. Nasıl söyleyeyim, ben her gelişimde sizi ya notaların üzerine kapanmış olarak bulacağımı ya da

sırtüstü uzanmış müzik dinlerken bulacağımı sanıyorum.

■ Bunlar, ilk akla geldiğinin tersine, benim hobilerim değil. Örneğin satranç çok ilgimi çeken bir oyun. Taşların hareketi ile analiz yeteneğinizi geliştiriyorsunuz. Satranç sizi düşünmeye itiyor, olayları bir bütün olarak görmenize neden oluyor. Küpler de satranç kadar olmasa da en azından kişide sabırlı olma özelliğini besliyor. Model oyuncaklara gelince, herşeyden önce bir özlemim var bu tür şeylere. Küçüklüğümde böyle şeylere sahip olamamamın getirdiği bir özlem, ama daha da önemlisi modeller, herşeyde olduğu gibi, gerçeğin bir yansıması, örneğidir. Modelden gerçeğe varmanız da uygulanabilecek akıllıca bir yöntemdir. Böylelikle özelden genele ya da genelden özele her soyut koşulu yaratabilirsiniz. Org ise komik ve neşeli bir şey benim için. Orgun bir çok olanakları var. Belki de geleceğin enstrümanı. Başlı başına bir orkestra olarak görüyorum onu. Transcription çalışmalarından tutun da, benzer her türlü çalışmalarında kullanıyorum orgu. Sözgelimi klavsen ya da piyano için yazılmış bir eseri aslına en yakın şekilde çalıp, ona göre transcription yapabiliyorum. Bu gibi çalışmalarda piyano her zaman tercih edilen enstrümandır aslında, ama bizim gibi gitar ile uğraşanlar için piyano, tırnak kırılması gibi bir tehlikeyi barındırır her zaman.

□ Teknik hakkında biraz konuşmak istiyorum.

■ Teknik işin içine girince zorunlu olarak anatomi de paralelinde geliyor. Anatomiden kastım; herkesin değişik tırnak, el gibi yapısal özelliklere sahip olması... Ama asıl önemli olan bunlara hiçbir zaman gereğinden fazla önem vermemek ve olanaklar çerçevesinde ortaya en iyi ürünü çıkarabilmektir. Söz konusu müzik olduğunda, ses önem kazanmaktadır. Yani, amaç gerekli olanı, bir başka deyişle en güzel sesi ortaya çıkartmaktır. Zaten bugün müziğimizi hatta dünya müziğini plaklar çok değiştirmiştir. Bu benim katılmadığım bir olaydır. Belki duymuşsundur, hiç plak yapmıyorum. Plak müziği hatasızlaştırdı ve koşut olarak da yaşayan müziğin, konserlerin heyecanı kaçmaya başladı. Hatalar ise sanatın dışına çıktı. Oysa hatalar sanatın gelişmesi için gerekli unsurlardır. Plaklar yüzünden, hatasızlık yüzünden yani, müzik sanatı robotlaşmaya, kalıplaşmaya başladı. Kısacası, önemli olan ortaya konan üründür, sonuçtur. Kuşkusuz tırnaklar önemli, hem de çok önemli.

□ Tekniğiniz hakkında özel bir soru sormak istiyorum:

Örneğin, gitarı sağ bacağınız üzerine yaslıyorsunuz ve tırnaklarınız da olağan olmayan biçimde kısa. Ama buna karşılık, bana ve kanımca her dinleyene olağanüstü etkiler bırakan sesler ulaştırıyorsunuz. Kuşkusuz bu mükemmelliği, parçaların bütününe getirdiğiniz içerik de etkiliyor. Ama benim yine de dönmek istediğim ve sormak istediğim nokta sağ bacak ve tırnakların kısıtlılığı.

■ Ashna bakarsan biraz tembelliğin de etkisi var. Evimin sofasında bağdaş kurmuş otururken, gitarı sağ bacağıma koyup çalmak daha rahat geliyor bana. Tırnağa gelince, kısa tırnak parmaklarının gitardan daha kolay kurtulmasını sağlıyor. Ama kuşkusuz bunun altında yatan bir başka gerçek var; doğal olan herşeyin en rahata ve uyguna elverişli olması.

□ Yarışmalar hakkında bazı şeyler sormak istiyorum:

Daha geçen hafta bir gitar yarışması, bir başka deyimle sanatçıların yarışmasını izledim. Ne yalan söyleyeyim aklıma hemen şu geldi: Siz çoğu kereler jüri üyeliği yaptınız... Bir gün sizin jüride olduğunuz bir yarışmaya Dalí, Picasso, Cezanne, Turner, Goya katılsalar... Sözgelimi ortaya da bir şişe koyalım ve tüm bu saydığımız ressamın aynı resmi yapmaya çalışsalar. Kuşkusuz yanıtını önceden biliyorum bu sorunun, bunu bilmek için de öyle büyük bir sezgiye gerek yok. Ancak, bu yarışmanın sonucunda bir tek birinci seçmek gerekirse, sizce kim birinci olurdu? Sözü şuraya getirmek istiyorum: Yarışmanın geneldeki amacı nedir, birincileri seçmek dışında?

■ Gerçekten güzel bir soru bu. Beni de oldukça terletti ve hatta savunma yapmamı bile gerektire-

cek bu soru. Ama ben savunmayı kendim için değil, yarışmalar için yapacağım. Çünkü kişisel düşüncem, böyle bir yarışmayı değerlendiremeyecek kapasitede bir jüride yer almayı hiçbir zaman kabul etmemek gerekliliğidir. Herşeyde olduğu gibi, kimi zaman kişisel çıkarlar bu tip yarışmalara leke düşürebilir ve hatta bu o kadar ileri gidebilir ki, kimi zaman taptaze, daha sanata yeni girme çabasında olan yetenekler bile bu emellere alet olabilir, nitelikim oluyor da. Kişisel kanım, eğer jüri niteliğinde bulabildiğim bir jüri tarafından davet edilirse, bu yarışmaların desteklenmesi taraftarıyım. Birçok kez yarışmalara katıldım, birçok kez de jüri üyeliği yaptım. Ama bazen üzülerek izledim ya da kulağıma çalındı, birçok jüride bu işten hiç anlamayanlar; sözgelimi, radyoların diskjockeyleri ya da herhangi bir gazetenin muhabiri gibi kişiler jüri üyeliğine seçiliyorlar ve sonuç mutlaka yanlış oluyor. Daha da önemlisi üzücü oluyor. Birinci ödül, birinci ödül olmalıdır. Yarışmaların amacı yeni yetenekleri bulmak olmalıdır. Eğer yedi kişilik bir jüri oluşturulacaksa, bu yedi kişi bu işin "master"ı olmalıdır. Umarım, Dalí'nin, Picasso'nun, Cezanne'nin, Turner'in, Goya'nın katıldığı o sözü ettiğin yarışmanın jüri üyesi olurum, ama tek koşulla: Bir tanesini birinci seçmek için kimse beni zorlamayacak. Zaten bence yarışmanın amacı Picasso'yu ya da diğerlerinden herhangi birini mümkün olabilen erken yaşta keşfedebilmektir. Yani Picasso'yu, Picasso olmadan bulmaktır.

□ Klâsik gitar eğitimi ve repertuarını genelde kaç bölümde inceleyebiliriz?

■ Bence bir sınır koymak yanlış olur. Bunlar daha çok kişisel yorumlara açık olmalıdır. Kapasite çok önemli. Yirmi yıldan fazla süredir çalışıyorum. Birçok öğrencim oldu. Bunlardan birçoğu plak yaptılar, önemli yarışmalar kazandılar. Ama birçok öğrencim de bu işle yeterince ilgilenmedi. Ben onlar için de elimden geleni yaptım ve aynı gözetmeden bildiğimi öğretmeye çalıştım. Hatta bana neden yeni başlayanlara da ders verdiğimi soranlar oldu. Ben bu tip soruları yöneltilenlere yalnızca bir zamanlar onların da gitara yeni başladıklarını anımsatmakla yetindim. Her düzeyde öğrencinin çabasının eşit olması, bir başka deyişle, her zaman kapasitesinin üst sınırını zorlaması gerekiyor. Bence öğretmenden çok öğrenci önem kazanır. Teknik ve buna ek olarak gitar armonisi: Örneğin, gitar üzerinde yapabileceğimiz olasılıklar. Gitar, çok eski çağlardan günümüze kadar çeşitli evrelerden geçmiş ve şu haline ulaşmıştır. Bunda kişisel kanım, Sor, Guillian, Carcasse, Tarrega gibi ustaların çok etkisi olmuştur. Kuşkusuz bir zamanlar bu daha çok gitarı çalanın kapasitesi ile orantılı bir gelişme gösteriyordu ve yalnızca gitar çalanlar, gitar için beste yapabiliyorlardı. Fakat Andres Segovia ile birlikte gitar müthiş bir değişim gösterdi. Armoni üzerinde daha fazla duruldu. Birçok besteci Segovia için beste yaptılar. Bunlar arasında gitar çalmasını hiç bilmeyenler de vardı. Örneğin, Turina, Dodgson, H.Villa Lobos, Walteon, Torroba, Rodrigo, Accencio, Tadesco ve daha aktıma gelmeyen birçokları.

□ Modern besteler hakkında çok aydınlatıcı bir yaklaşım getirdiniz. Bu açıklama kuşkusuz birçok soruya çok kısa ve kesin bir yanıt oluşturdu. Bu sorum biraz uzun olacak ama, lütfen benim böyle bir söyleşi yapma alışkanlığım ve pratiğim olmaması açısından sorunun uzunluğunu bağışlayın. Bildiğiniz gibi ben bir Türküm ve Türkiye'de birçok konser izledim. Ankara'da bir çok kez gitar dinlemeye gelen ve sekiz yüz kişilik salona sığmaya çalışan iki bin kişi gördüm. Bunun yanında başka ülkelerde de, örneğin müzikte önder ülkelerden biri kabul edilen İngiltere'de konserler izledim. Karşılaştırabilmek için güzel bir rastlantı oldu bu, aynı icracıları değişik ülkelerde dinleme olanağı buldum. Ama konser sonrası eleştirileri büyük farklılıklar gösteriyordu. Örneğin, aynı güzellikte bir konserden sonra gitarın hiç yaygın olmadığı, hatta doğru dürüst bilinmediği Türkiye'de genelde konserin güzel yanları seçilip çıkartılırken, İngiltere'de konuşmalar daha çok yapılan yanlışları ortaya çıkarma biçiminde oluyor. Bu

nun yanında bir başka gerçek ise, bunun nedeni belki de açık, Türkiye ve benzeri ülkelerde, kanımca modern bestelerin dinleyiciye yabancı ve hatta sıkıcı geldiğidir.

■ Çok güzel söyledin. Modern bestelerden sıkıldığı ya da garipsediği için o dinleyicileri suçlamak gerekir. Ama, İngiltere için verdiğin örneğe haddim olmayarak, o insanlar için "aptalca" düşünüyorlar sözünü kullanacağım. Görmeye ve yanlış saymaya değil, dinlemeye gitmek gerekir. Hata, doğal bir olay olduğundan, yanlışlar sanatın gereğidir. Her sanat yapıtı kusursuz olarak yaratılabilseydi, insanların onları yeniden yeniden yaratmaya girişmelerinin bir anlamı kalmazdı. Öte yandan Türkiye'deki gitara olan bu ilgi haberi beni çok sevindirdi. Hatta benim inandığım bir konuyu bana yeniden anımsattı: Gitar turist bir enstrüman; Ortadoğu'dan geldi, şimdi yine oraya gidiyor.

□ Öyleyse gitarı daha fazla yaygınlaştırmak ve sevdirmek için Türkiye'de ne yapmamızı önerirsiniz?

■ Devletin bir kaç gitar ustasını davet etmesi gerekir. Bu işin ilk adımı budur. Şöyle bir örnek yaşadım: Oniki onüç yıl önce Kanarya Adaları'ndan bir davetiye geldi. Orada ders vermeye istiyorlardı. İlk gittiğim sene, son derece düşük bir düzey ile karşılaştım. Diyebilirim ki, herkes yeni başlıyordu gitara. Ve ders verdim. Bana neden ders verdiğimi soranlara, "bu da klâsik gitar eğitiminin bir basamağıdır," diye yanıt verdim. Şimdi o günden bugüne bu dersleri her yıl tekrarlarım. Bildiğin gibi şu anda Kanarya Adaları'nda yetişmiş birçok gitarıcı var dünyada. Kuşkusuz tüm öğrencilerim aynı performansı gösteremediler. Bazen haddinden fazla tembel, saygısız olanlara bile rastladım. Çoğu kez içimden bu tiplere, "sen gitar çalmayı bırak da git şemsiye sat," diyelim geldi, ama yine de benim için onlara elimden geleni vermek olduğundan, gerekeni yaptım. Önermek istediğim en önemli konulardan biri de, eğer bir işi yapıyorsanız, öncelikle o işten hoşlanmanız gerektir. Eğer gitar çalışıyorsanız, çalmak istiyorsanız, öncelikle gitarı gerçekten sevmeniz gerekir. "Ben gitarı şunun için çalacağım," diyebilmelisiniz.

□ Türkiye'de, özellikle dil değişikliğinin de büyük ölçüde etkisiyle, gitar geri kaldı. Konservatuarda gitar bölümünün olmaması, gitarla ilgilenenleri yetiştirmeye büyük engel oluşturdu. Oysa kişisel izlenimim, Türkiye'de klâsik gitarı seven ve çalışan birçok insan, birçok genç var. Ben Türkiye'de gitar çalanlara sahip olunsun, gitar öğretilsin istiyorum. Hatta bu benim için bir isteğin dışına çıkıp, amaç oldu. Sizden yanıtını istediğim sorum şu: Bize bu konuda neman verebileceğiniz bilgiler nedir, ne yapabiliriz?

■ Gerçekten çok önemli bir saptamada bulunmuşsun. Dil konusu en önemli konulardan biri olarak gündeme geliyor. Ama neden bir başkasına gerek duyuyorsun da, sen öğretmiyorsun? Çok sağlam bir temel var. İçten söylüyorum, bu işi kafanla, yüreğinle yapıyorsun. Merak ettim, senden iyi kim yapabilir ki bu işi ülkenizde?

□ Acaba bir teklif aldığınızda ya da konser teklifi geldiğinde, Türkiye'ye gelmeyi düşünür müydünüz?

■ Sevgili dostum, bunu seve seve, büyük bir zevkle yaparım. Zaten benim ağacım bu yıl yeni bir filiz verdi, dallandı seninle birlikte. Bu da Türkiye.

□ Son sorum şu: Nötron bombası hakkındaki düşünceleriniz. Gerçi bunun yanıtının olumlu olmayacağını biliyorum, ama yine de yanıtınızı merak ediyorum?

■ Keşke kullanmasalar. Gitaristlere söyleyemedim, ama onlara söylüyorum: Bıraksınlar bu işi, şemsiye satsınlar daha iyi. Biraz zor ya, o düşünebileceğiniz en uzun yolun bir ucunda sanat, öte ucunda ise nötron var. İnsanlıktan böylesine uzak, böylesine duygusuz, böylesine vahşi bir şey benim için nötron bombası. Ve izninizle bu yazının aracılığı ile tüm gitar sevenlere bir öğüdüm olsun: Yaptıkları işi seyerek ve gerekli saygı duyarak yapınlar ve asla bencil olmasınlar. Yardımlamak sizi ileriye götürecektir. Alicante, Mayıs 1982

Fotoğraf Arkalıkları

—İlyas, kardeşim—

Divit taşurdım güvercin teleğinden
Isırdı sana sokulan serseriler
Giderdin kimsesiz kalırdı şehir.
Aşkının kirişine çarpar parçalanırdı
Sana yönelik oklar.
Bir kız katılırdı seninle akan suya
Türküler taşırdı, rüzgarı eser.

Umut taşurdım kasabaların kimsesizliğine
Saçlarında sevinç bildirileri
Kızların gözlerinde renk bulan bildiriler.
Gene o denize doğru mu yürüyorsun
Gören bir anarşist sanacak seni
Ve bir hançer. Saplanmayı unutma
Hayatına fiyat biçilen borsalara.
Konuşunca hüznün şarkısı, dağların sesi
Dinleyen bir kaçağı yaşıyorsun sanır
Onların yüreğine sürgün
Çağırırken çocukların gülüşü.

Çelikle denemiştin arkadaşlığı
Sonra kendini bulmuştun bakıyorken yurduna
Sen sevilirdin en çok, kime sorsan tanırdı
Bir serinliğin herkesin acısına.
Ölüm gurbeti yaşadı, ölürken hayatı doğruladı
Oğlum! Oğlum! bir annenin çığlığı
Bir çağrı diye taşıdığın yüzün
Bıçaklanmış o sarışın kelime
Sokakları diriltiren uğultular.
Ateşler söndürür morarsa da gülümüz
Yok, yorulamazsın, umutlar taşınmalı
Kanadımdan yarah, kuşlar uçurulmalı

Bir göçmen kuş oluyorsun
Ne zaman fotoğrafına baksam.

İlyas kardeşim; yenilirim, seni yazamam.

Veysel Çolak

• (Büyük Ozan bu ay 81 yaşına bastı, dedi küçük A.
Yanıyorsun, dedi bay D., dünya onunla tanışlı 81 yıl geçmiş, o dünyayla tanışlı kimbilir kaç yüzyıl...)

• (Büyük Ozan'ın pek çok mektubu ellerde doluşuyordu. Zarflarının üstünde adres olmadan okuyucularını bekleyen, açık-seçik bir dille yazılmış, öykülemelerini herkesin bildiği, oldukça köklü ve kapsamlı şiirlemelerle dolu olan mektuplardan birini açtı küçük A., altını çizerek okumaya başladı:)

Biz ne mükemmel dostlarız ki
kelimesiz ve yazısız
anlaşırız.

Merhaba çocuklar,
Merhaba cümleten.

• Dikkat edin "genç" şair ve hikayecilerin anketlere verdikleri cevap onların kendi aralarında ne kadar ayrıldıklarını gösteriyor. Topyekün "gençler" denen zümre bir vahdet değildir ve olamaz da zaten. İçlerinde bazıları sanatın bir sosyal verim olduğunu, sosyal hadiselerle uğraşması lazım geldiğini yani sanatın sanat için olmadığını söylüyor. Bazıları ise tamamen bunun tersini ileri sürüyorlar. İçlerinden bazıları bir "katolik melevi?!" gibi alafanga "mistiktir". Bazıları "misticismin" düşmanı. Mesela Sabahattin Ali'yle "Yunus Emreyi Bodlerleştiren" herhangi bir "genç" şair arasında ne gibi müşterek bir vasf, müşterek bir sanat telakkisi olabilir? Böyle bir şairle böyle bir hikayecinin aşağı yukarı aynı yaşta olmaları daha ziyade nüfus memurlarını alakadar eder. Buna mukabil, çoğu "Bodlervari Yunuscu" olan genç şairlerle mesela "ihtiyar" Halit Fahri arasında müşterek noktalar bulabiliriz.

• Vuzuh ve aynı zamanda sanatlı verim vermek çok güçtür. Vuzuh, bir güneş aydınlığıdır ki en küçük acemilikleri, en gizli ve ustaca örtülmüş kalpazanlıklar bile derhal ortaya çıkarır. Bu güneş aydınlığı içinde hakikaten dolu, sahiden bir şeyler söyleyen, duyuran, kusursuz eser vermek her babayığının hakkı değildir. Oysaki vuzuhuzluk bir alaca karanlığa benzer. Hatta bazen onun, bir ay ışığı boyasına boyandığı da olur. Bu alaca karanlık, bu boyalı ay ışığı altında kusurlar örtülür, boşluklar gölgelerle dolar, keleşlikler gözükmez olur. Böyle bir havada her şey bilmece gibidir. Ve insanların bir kısmı her bilmeceyi çözümlenmesi güç bir hakikati gizlediğine inanan kadar çocuktur. Elbette ki böyle bir atmosfer içinde hileli sanat yapmak çok kolaydır. Bundan dolayı da gençler, yukarıda da söylediğim gibi sosyal sebepleri bir tarafa bırakılmak şartıyla bile bu kolay yola sapıyorlar. Alaca karanlıkta halis sanat eserleriyle sahte sanat eserinin birbirinden ayırd edilemeyeceğini bilecek kadar kurnaz davranıyorlar.

• Dünyü şarkısını söylemek, bugünün ve yarının türküsünü söylemekten daha kolaydır. Neden mi? Yarının türküsüne kulaklar daha alışmamıştır, bugünün türküsüne alışmak üzeredir. Dünyü ise ezberle bilinir. Bilinen bir şarkıyı söyleyerek "yüreklere" girmek elbette yeni işitilmeye başlayan, yeni işitilecek olan türküler "munis" kılmaktan çok daha kolay bir iştir. Ve bizim genç şairler bu kolaylığı da anlayacak kadar kurnaz davranıyorlar. Fakat ne yaparsın ki, sanat kurnazlık değildir!

• Orta kıratıda hikayeci, hatta romancı olabilir,

ama şair ya şairdir ya değildir, bu işin -aletin mahiyeti icabı- ortası yoktur.

• ... evvela sana şunu söyleyeyim ben şimdi şiir olsun, roman olsun, hikaye olsun, resim olsun, musiki olsun velhasıl bütün güzel sanat şubelerinde yirminci asrın vatandaşı, yirminci asrın konkre insanı olarak şu suali soruyorum: Bundan-"bana" da dahil- bize ne? Şair şiir yazmış, sevgilisi için, o sadece ikisinin arasında bir hadise ise ve şair aşkı yirminci asrın muayyen bir "bizi alakadar eden -beni alakadar eden de dahil- hususiyeti ve tarafıyla" bağlamamışsa bana ne, bize ne? Yirminci asır muazzam bir asırdır. Yirminci asırda yaşayan şairin, muharririn, ressamın filan kıymeti, konkre olarak yirminci asrın bütününü hiç olmazsa parçalarını aksettirdiği nispette vardır.

• Benim anladığım manada serbest nazım, ne bir reformdur, ne de bir anarşi, bir devrülüyundur. Yani ne eskinin islahı, ne de bütün kıymetlerin top yekün inkan.

• Yani realist şiir şeklinde, renk, koku, resim, mimari, musiki ve sair unsurların da bulunması lazım değil mi? Realitede bu unsurlar mevcut değil mi? Sonra realizm yaparken basit bir formalizmle, naturalisme kaçmak temayülleri gösterilmedi mi? Velhasıl kafiyeye unsurları da dahil olmak üzere diyalektikman sentetik, aktif bir realist şiir şeklinde, ruhların mühendisi olan şairin, ahengi, kokuyu, resmi filan adeta nazan itibare almaksızın basite kaçması, kolayı araması doğru mudur? Şekli tayin eden muhtevadır. İyi, doğru. Fakat muhtevada renk, koku, ahenk, resim filan filan en muğlak akışlarıyla mevcut... Kaldı ki bu muhtevayı aktif olarak, sadece fotoğraf adesesini gibi değil, bu muhteva üzerinde müessir olarak en uygun çerçevesinde şekillenecek üslubun ne kadar çok taraflı olması lazım...

• ... ben mısra deyince tamam iki nokta arasındaki bir cümleyi anlıyorum...

• Ve benim mısra ve şiir telakkime göre teker teker mısraların bir araya gelmesi bir hesap yekünü değil, bir cem ameliyesi değil, bir cebir, bir yüksek riyaziye meselesi, birbirleriyle iç rabitaları olan bir ve araya geldikleri zaman yeni bir keyfiyet meydana getiren bir kuruluştur.

• Şekil meselesinde cümle turnürleri, fiil şekilleri, kafiye meseleleri ile filan uğraşmıyorum. Bun-

ları mümkün mertebe muhtevayı rahatça ve en iyi tarzda, -en orijinal, en yapılmamış değil- versinler diye bir alet gibi kullanıyorum. Müstakilen, mücerret olarak şekil araştırmalarına artık elveda. Muhteva, muhteva, muhteva. Muhtevayı en uygun, en basit, en berrak bir tarzda kalıplayan şekil. Düzgün, mum gibi parmaklara en sıkı sıkıya yapışan, en pürüzsüz, en süssüz eldivenler yaraşır. Süslü eldivenlerle parmaklarını güzelleştirmek isteyen bilhassa çirkin, kambur kumbur parmaklı zengin kadınlardan iş hayatında kambur kumbur olmuş kadın parmakları o kadar feci ve hürmete şayandır ki onlara hiçbir eldiven istemez. Yine tıpkı bunun gibi öyle muhtevalar vardır ki yegane eldivenleri kendi derileridir.

• Sanatta en büyük ustalık ustalığı belli etmemektir. Bunun için ise bu ustalığı bir gaye olarak değil, bir vasıta olarak kullanmak lazım gelir ki ancak bu surette iptidailik ile alakası olmayan, sanatkarcasına samimiyete ulaşmak mümkündür.

• Tabir caizse realist lirizm ile şairanelik arasındaki hududu, kelimelerin, imajların, hatta söylenen fikirlerin cinsiyetle değil, evvela sosyalman şairin işgal ettiği mevki ile benimsediği en sağlam ideolojiyi dahi kitabilikten çıkarıp hazmetmiş, adeta insiyak haline getirebilmiş olmasının derecesiyle, bunun için pratikteki aksiyonuyla, sonra da en sade manasıyla şair olup olmamasıyla ayırmak mümkün.

• Gel gelelim şairanelik bahsine. Bu tabirle neyi kastettiğimi anlatmıştım. Şimdi bir soruyorsun, bundan da istifade edilmeyecek mi? Bence aktif terbiyeci, tesirci, realist edebiyatta bu unsurdan istifade edilemez. Çünkü, evvela -tabir caizse- "gayn edebidir", saniyen demagojiktir, pratikte realist edebiyatın sanat çerçevesi içinde kaldığı müddetçe demagojiden sakınması lazımdır kanaatindeyim.

• ... yazdıklarıyla ölçülemeyecek kadar mükemmel şeyler yazmak, dövüşür gibi yazmak vazifemdir. Dövüşte yapılan vazife ise gurur filan gibi şeylerden uzak, sadece vazifedir.

• Lirizm tabirinin çok aşağılık adillere alem olması lirizmin kötü bir şey olduğuna delalet etmez. Sağlam ve sıhhatli lirizm... Bütün güzel sanat şubelerinin temel taşlarından biridir. Hakiki manasıyla lirik olmayan adam ne şair ne de romancı olabilir. En büyük realistlerde sağlam lirizmin payı ve hissesi vardı. Mesele lirizmin hacminde, söylediği şeyde, muhtevasında...

• ... bizim insanlarımız, bizleri, sanatkarlarımız, hayatlarının her tezahüründe okuyabilmeli, sordukları her sualin -sanat bakımından- karşılığını bulabilmeli, yani sevdikleri zaman, aşk şiiri okumak ihtiyacında oldukları zaman, yani dövüştükleri zaman, kaygı şiiri okumak ihtiyacında oldukları zaman, yani, yenildikleri zaman, ümit şiiri okumak ihtiyacında oldukları zaman; yani, muzafer oldukları zaman, sevinç şiiri okumak ihtiyacında oldukları zaman; yani ihtiyarlamaya başladıkları zaman, ihtiyarlık meselesini çözmek ihtiyacında oldukları zaman; hastalandıkları zaman, tabiatı dinledikleri zaman; cemiyet meselelerini halletmek istedikleri zaman, hasılı insanlar her anlarında bizim kitaplarımızı ellerinden bırakmamalıdır.

21/1/1982 Nees

İsa isimli gemiyle, kraliçe ve tanrı adına, Afrika kıyıları gözyaşlarıyla sulanan topraklara çeviren tutsakçılar gibiydiler. Ellerindeki incik, boncuk, parlak cam parçacıklarla gözlerimizi kamaştırıyorlardı. Sunduklarıyla bizi tutsak alıyorlardı. Tutsaklığımızı ayımsayamadığımız bir bataklıkta ilk adımı atmıştık. Şaşkın kral gibi görünmez giysiler içerisinde olduğumuzu sanarak, ulaşılamaz yaşamın düşlerinde soluklanıyorduk. Bataklıktan çıkan koku başımızı döndürüyor, bizi düşler ülkesine doğru sürüklüyordu. Yoksulluğumuzu, sıkıntılarımızı, umarsızlığımızı, beynimizin kıvrımlarına istedikleri biçimi vererek, avuntuya dönüştürüyorlardı. Yaşama küskün, başlarımız ellerimiz arasında düşünürken karşımıza çıkıyor; "Zengin bir koca mı istiyorsunuz? O zaman kendinizi zenginlerle ilgili konulara ahşın," diyorlardı. "Kazançları ne kadardır? Yaz sezonunu nerede geçirirler? Nelere sahiptirler? Bunları öğrenin," diyorlardı. Zengin denilen insanların, paranın sıfırını kendilerine büyük bir sorun yaptıklarını duyuyorduk. Levhaların değişip firmaların yaşamlarını sürdürmeleri için paket ardına paket açtıklarını görüyorduk. "Mümkünse işinizi değiştirmenin yollarını arayın ve ayrıca başka iş alanları ile ilgilenin," diyorlardı. "Örneğin mankenler, modeller, fotoğrafçılar, tenis hocaları, at sahipleri zenginleri tanıyan kişilerdir. Bu kişilerle dost olun," diyorlardı. Böylesi bir öneri olsa olsa milli ahlakımıza katkısı açısından değerlendirilebilirdi. 130 maddeli Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'nın tüzüğüne göre, bu, başkalarının cinsel zevklerini çıkar karşılığı doyurma sanatıyla bir çekişme durumuydu. Ama artık milli ahlakımız için de bekaret o denli önemli değildi. Çünkü bir takım hünerli eller tarife yayınlamışlardı. İsteyen istediği zaman gider gereksinimine göre bir zar diktirebilirdi. "Çevrenizde, ailenizde zengin bireyler varsa, onların arkadaşları arasında zenginler olduğunu da unutmayın," diyorlardı. O zaman aranan zengin kocadan çok, yeri ve anı geldiğinde o hünerli parmakları ile kamu namusunu onaran ustalar olabiliirdi. "Hiç olmazsa haftada bir kez lüks bir otelin barında bir saat geçirebilmek olanağı yaratın," diyorlardı. Ba-

Kim Aldatıyor?

Taner Gürel

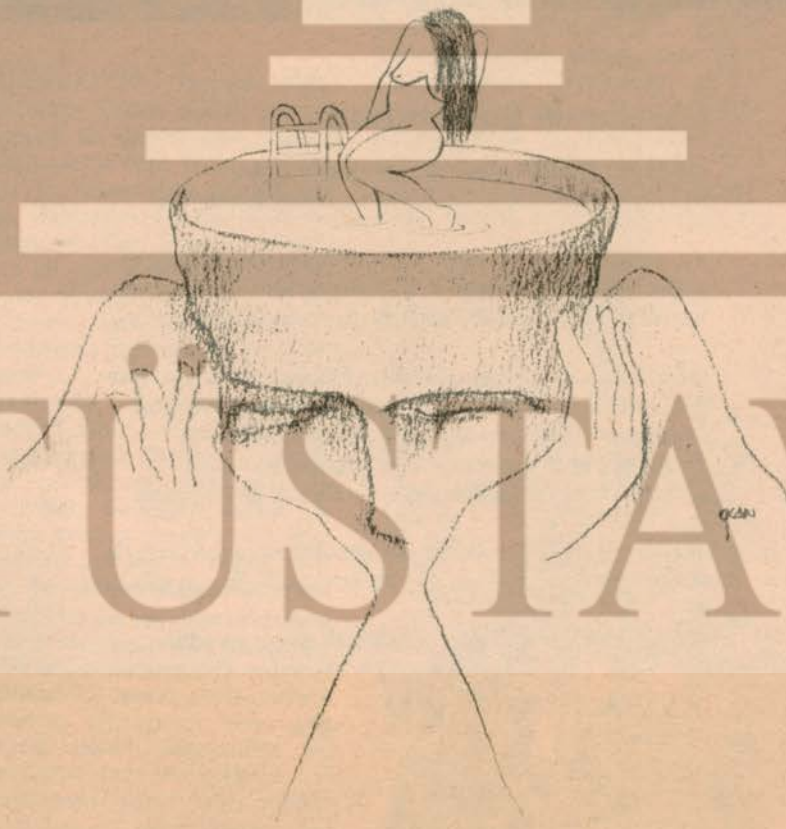
İNSANLARI BİR SÜRE YA DA KİMİ İNSANLARI UZUN BİR SÜRE KANDIRABİLİRSİNİZ, AMA TÜM İNSANLARI UZUN BİR SÜRE ALDATABİLMENİZ OLANAKSIZDIR.

kanlığın tüzüğüne göre 20 ve 21. maddelerinde aranan niteliklere uymak için bir adım kalıyordu. O adım da şöyle atılabilirdi; ani bir otel baskını sonucu bir komisyonca verilen, haftada iki kez zührevi bir hastane-

de muayene görmek zorunluluğu getiren raporla. "Gazetelerin ve haftalık magazinlerin sosyete sayfalarını okuyun. Kim kimledir, öğrenin," diyorlardı. İşte bu sayfalar düşler ülkesine giriş engel olan telörgüleri

oluşturuyorlardı. Telörgüler arkasından, o görkemli yaşamın izlenebileceğinin ilk ve son uyanlarıydı. "Asla yaşam pahalılığından söz açmayın," diyorlardı. Oysa, telörgüler önündüşleriyle başbaşa kalmış insanı uyandıran tek şey, yaşam pahalılığı idi. Sosyete sayfalarında baktığı resimler ve alt yazılan, onu, camı görmediği için durmadan pencereye çarparak ölen bir güvercinden ayırabiliyordu. Dore pabuçlar ve çanta ile sade saç modelinin uyum içinde olduğu, vatkalı sarı ceket ve balon pantolonu anlamasını sağlayan tek şey yaşam pahalılığı idi. Ki o görkemli yaşamı yalnızca izleyebilir ama, asla bu yaşama katılamazdı.

Batılılar gibi işsizlik artınca, yaşam giderek pahalılaştıkça, sosyal güvenlik harcamaları yüksek maliyetlere ulaştıkça, moda görüntüsü altında yeniden hortlatılmak istenen siyasi oluşumları beceremiyorlardı. Batılılar, şimdi de "punk" gençler diyorlardı. "İşte size yeni giysiler, müzik, muşta, uyuşturucu, işte yabancı domuzların ahırları, yakın, yığın, azın," diyorlardı. Ama karşılığında Roma'nın köleleri gibi yaşamı omuzlamış aşağılık yabancıları döveceksiniz, fazlalıkları korkutup kaçirtacaksınız. Eğri büğri giden Friedman amcamızın arabasını doğrultacaksınız, diyemiyorlardı. Ama kullanılacak stepneleri vardı. "Gençler eğleniyor diyorlardı. Hem giysilerini seçiyorlar, hem dans ediyorlar, hem de garaj dekorları içinde mutlu günlerini yaşıyorlar," diyorlardı. Tam da, aç kobayların engeller arkasındaki peynire ulaşması gibi, binbir engeli aşarak üniversite kapılarında yatacak yer bulamayan insanların sokakta kaldığı günlerde, "Ornella Muti'ye benzemek ister misiniz?" diye soruyorlardı. "Yanaklarınıza mat bir fön dö ten sürün. Yüzünüze yanık bir ton verebilmek için, şakaklarınıza koyu kırmızı alık sürüp, saç diplerinize dek yedirin. Gözlerinizin çerçevesini yumuşak ve yağlı bir siyah göz kalemi ile belirleyin. Koyu mavi bir göz kalemi ile göz kapağının iç kısımlarını boyayarak, göz renginizi ortaya çıkarın. Bal rengi toz far şakaklara sürülecektir, sakın unutmayın. Dudaklarınıza dore pırlıtlar saçan koyu bir ruj sürün. Ornella'ya tüm cinsel çekiciliğini bu ruj ve dudakları kazandırıyor," diyorlardı. Kimile-

Karikatür: MUSTAFA OKAN

zin milli ahlakımızın korunması gereken kişiler olarak yayın organlarında dikkat çektikleri klinik olaylarla söylesiler yer veriyorlardı. Biri, "Ben çocuk ruhlı bir kadımdım. Herkes bana aşık olabilir ama, ben herkese aşık olacak denli deli değilim," diyordu. Diğeri, "Artık bundan sonra normal bir insan olacağım. Şöyle hafif asi genç kız havalarında, snope punkçu falan gibi," diyordu. Bir başkası, "İki aydır erkeksizim. İlişki kuramıyorum, çünkü ben çok utangaç bir kadımdım," diyordu. Bir diğeri, "Ben erkeklerle oynuyorum," diyordu. Kendisine yöneltilen eleştirilere çok sert biçimde yanıt vererek, "Donumu mu çıkardım, memelerimi mi orta yere döktüm," diyordu. 5 milyona aldığı "Alain Delon yatağı"nda tek başına yattığını belirtiyordu. Romy'nin ölümünden sonra Delon çok üzgündü. Peki onu baştan çıkarmak isteyen var mıydı? Öyleyse, "İlk karşılaştığımızda dakikalarca "susun," diyorlardı. Acaba Alain Delon'a nerede rastlanabilirdi? "Sonra kendisine eğlenceli bir şeyler anlatın. Çünkü komik öykülere bayılır." Türkçe biliyordu Alain demek ki. "Hint mutfağından hoşlandığınızı söylerseniz, sizi hem bir Hint lokantasına götürebilir," diyorlardı. Anasına bile 5 kuruş koklatmayan bu siyasi gerici Alain, anlaşılın dört gözle yolları bekliyordu. "Eğer Paris'te karşılaşmışsanız, sans etmek için 'Kulüp 78'e, 'Scala'ya gitmeyi önerin. Konu bulmakta güçlük çekiyorsanız, en sevdiği iki adam, Jean Gaben ve De Gaulle'den söz edin," diyorlardı. Acaba hangi olayları gizlemek gereğinden doğmuştu bu sayfanın hazırlanması. Friedman'ın tekerleği kırık arabasından Keynes'ın üç tekerli arabasına hücum zamanlarında mı yaşıyordunuz?

Onların bir parçasını ilkin Orson Welles ortaya çıkarmıştı. "Yurttaş Kane" idi bu parça. Orson Welles denince belleğimizin tutsak kılınmış koridorlarında bir ihtiyarcık berraklaşmaya çalışır her zaman. Bu, onun adının kolay unutulurluğundan ve bizim bilgisizliğimizden dolayı da değildir. Welles'i unutturmaya çalışıyor olmalarındandır. Oysa Victoria Principal deseydik, belleğimiz hiçbir yorucu savaşıma girmeksizin, Pam'i bulur çıkarırdı. Çünkü Pam bizi aylarca ekranda, ga-

zetelerde yalnız bırakmamıştı. İri iri açılmış gözleri, hafif şaşkın bakışları ile her an karşımızda idi. Bir gün Gibb'lerin küçük Andy'si ile, bir başka gün, cebindeki her kuruş bir insan canına karşılık gelen silah tüccarı Kaşıkçı ile. Pam aşkı her arayışında karşımıza çıkıyordu. TV'de Amerikan yaşamını anlatan filmleriyle. (Ki Dallas filmi Norveçli tutucu milletvekillerinin kendilerini tutamayıp, "Bu filmlerin yapımcılarını yıkıcıdır, çünkü kapitalizm bu denli kötüleşmedi daha," diye bağırmalarına neden oluyordu.) İsveçli psikologlar, insanın ruh sağlığını bozan bu yapıyı yargılamak istiyorlardı. Pam'e o denli aşımıştı ki, itiş kakaş binip, tekme tokat indığımız kitle ulaşım araçlarıyla yaptığımız her günlük seyahatların bir akşamında, onu oturma odasında karşımızda görsek, sanki aylarca önceden bıraktığımız yerden konuşmaya başlayabilirdik. Oysa Victoria kimdi? Oyun gücü, yeteneği, becerisi neydi ki, bu denli içli dışlı olmuştu? Ama beyin kıvrımlarımızı tut-

sak alan Yurttaş Kanecikler öyle istiyorlardı. Orson Welles'i karanlık bir odaya, siyah giysiler içinde mahkum etmişlerdi. Biz onu elimizdeki titrek mumla arayıp bulamaz mıydık? O karanlık odanın içinde bastığımız yerlere özen göstererek, aylarca öncesine dönmeliyiz. Amerikan halkının doruklara çıkarak 700 bin kişiye varan gösterisini anımsamalıyız. Sıradan insanların savaşa, savaş tüccarlarına karşı eşleri, çocukları, yaşam haklarını savunmak için elele verdikleri, nükleer savaşa hayır toplantısında bir iri yan ihtiyarcık tv ekranlarında görünürmüşü. Çağın en güçlü oyuncularından, yönetmenlerinden ve insandan yana sanat yapmak isteyen bu ihtiyarcık işsizdi. Yaratıcılığı engelleniyordu. Ama gençliğinde ona söz geçirememişler, uyguladıkları baskı tıpkı sıradan insanların savaşa hayır toplantısında yaptıkları gibi ele vermeleri sonucu kırılmıştı. Welles iki arkadaşı ile bir dağ evinde 13 ay çalışıp bir senaryo yazmış, 80 günü aşan gizli bir çekimle de, "Yurttaş

Kane" filmi ortaya çıkarmıştı. Bir anda basın kralı William Randolph Hearst feryat fiğan ortalığa fırlamıştı. Hearst kaçırılıp beyni yıkanıp anarşist olan, kurulanıp beyni yıkanarak normal bir vatandaş olan Patricia'nın (O'na Tania adını da takmışlardı) sülalesinden. Hearst bir anda Welles'i çember içine alıyordu. 28 gazetesi, 13 dergisi, milyonlarca okuyucusu, radyo dinleyicisi olan bu adam, perdede ki basın kralı ile arasında benzerlikler buluyor ve hiddetten kuduruyordu. Bol bol resimli, aktristlerin, aktörlerin, politikacıların somya gıcırtilanına yer veren haberleri, cinayet, skandal, yalan, düzmece haberleri büyük başlıklarla vermeyi basın yaşamına sokan ilk kişiydi. İç politikada her şeyi elinde tutan sermaye gruplarının konaklama yerlerine ulaşan ilişkiler ağı, dış politikada Hitler ve Musollini'ye dek uzanıyordu. Hearst "Yurttaş Kane" filmi'nin gösterimini engellemek için her yolu deniyordu. Küçük yerleşim bölgelerinde salon sahiplerini tehdit ediyor, kentlerde ise ambargo uyguluyordu. Sıradan insanların çabaları Hearst'in çemberini parçalıyordu. Welles "Yurttaş Kane"de eleştirilerini, kaynağı olmayan bir buhar bulutu gibi vermesine karşın, Kaneler ve Kaneciklerce sevilmeyen bir yaratıcı olarak yalnızlığa itiliyordu. Welles'in insanlıktan yana olan ödünsüz tavrı, onun karanlık odalar içinde siyahlara bürünmüş olarak gösterilmesine neden oluyordu. Ama gözlerindeki ışıltıları söndürmenin olanağı bulunamıyordu. Örneğin Jane Fonda gibi bizi şaşkınlıkların iğneli kuyularına düşürmüyordu. Fonda kafasına çürük domatesler, kırmızı mürekkep şişeleri yemiş, ama, yine de birçok barış yanlısı gösteride yer almıştı. Günün birinde, umarsızlıktan, insanların gözyaşları içinde izledikleri, çağın en büyük soykırımında, katillerle kolkola girerek, duygusal suç ortaklığına katılmıştı. Tüm yaptıklarını yıkan bu davranışı içimizde buruk bir sızı bırakmıştı. Oysa Welles herşeye karşın çizgisini sürdürmüştü, "Yurttaş Kane" ile insanlığa Lincoln'un gözlerini geleceğe dikerek söylediklerini anımsatmıştı: "İnsanları bir süre ya da kimi insanları uzun bir süre kandırabilirsiniz, ama tüm insanları uzun bir süre aldatabilmeniz olanaksızdır."

Güzelleşen Boynumdan

kabul günlerinde balkon arayan çocuklardım
büyüdüm, dalgahı denizler koştum, büyük konuştum

ay, omuzlarımı parlatarak doğardı saçlarımm arasından
göllere tuttukça durmadan genişleyen bir yüreğim vardı
bağırsam sular sıçardı balıkların tuzlu yüzlerine

saklamıyorum, bitmez sanılan yolların sonundayım
geçemezsin dediğiniz sulara bakınca çıkardım yüzümü
bakınca gördüm tiklere bulaşmış kirpiklerimi
yüklenen bütün suçları işledim, kapatın dosyaları
sözetmeyin verilen hükümlerle güzelleşen boynumdan

alın şu tek mermiyi, vurun şakağımdan kaza kurşunuyla
bir kuş olur, kanadımda boş bir kovanla kalkarım avludan

bir kız, eteklerinden güller düşürerek koşar cesedime

Akif Kurtuluş

Dazlak kafalar.

"Sesimizi dinleyen yok!"

İSVEC'TE GENÇLİK

Gürhan Uçkan

İsveç, sekiz milyon üç yüz bin kişinin yaşadığı bir ülke. Bu sayının dörtte birini, yirmi-dört yaşta küçük gençler ve çocuklar oluşturuyor. İsveç, kesintisiz ulusal üretim bakımından OECD ülkeleri içinde üçüncü, dünyada dördüncü. Kişi başına düşen günlük gazete sayısında dünya üçüncüsü, televizyon alıcısında dördüncü ve telefon sayısında birinci.

İkinci Dünya Savaşı'na girmeme-yi başarmış olan İsveç, tarafsızlığın verdiği olanaklardan da yararlanarak ekonomisini hızla geliştirmiş. Özellikle iç politikada sosyal demokratların değişmez egemenliğinin verdiği çalkantısızlık ile tüm gücünü ülke kalkınmasına verebilen İsveçliler, kapitalist ülkeler içinde sosyal güvenliğin en geniş olduğu bir ülke haline gelmişler.

Son on yıl içinde giderek artan gençler sorunu, bu bakımdan çok hazırlıksız yakaladı devleti yönetenleri. Kıyma-dökmeyi, aşın içmeyi ve bireysel sorumsuzluğu ilke haline getiren gençlerin sayılarındaki korkunç artış, düşünülerin aklına çeşitli sorunların gelmesine yol açmıştır. Kimine göre maddi kalkınma, kişileri birbirlerinden uzaklaştırıyor; kimine göre de kalkınmanın hızlığı, herşeyi hazır bulan yeni nesilde bir çeşit hazımsızlığa neden oluyor. "Acaba," diyorlar, "gençlerin dışlarını donatırken içlerini mi unuttuk?"

SORUN DAHA ÇOCUKLUKTAN BAŞLIYOR

Çocuk temasına ayırdığı sayısında İsveç'in "R-Dergisi" şunları yazıyor:

"... çocuk dövmek yasa ile saklanmış. Çocuğuna iyi bakamayan anne-babalardan çocukları devlet eliyle alıyor. Çeşitli makamların, örgütlerin, bakımevlerinin, psikiyatri kliniklerinin, yetiştirme merkezlerinin, danışmanların, psikologların ve toplum görevlilerinin elbirliği ile toplum, çocuğa bakma görevini yerine getiriyor. Aynı şekilde okul ile çocuğun geleceği düşünülüyor. Her çocuğun, ailesinin

ekonomik durumuna bağlı olmadan eğitim görme hakkı var. Sorunları olan çocuklar için özel sınıflar ve okullar kurulu. (...) Evet, herşey çok güzel. Ama kâğıt üzerinde! Gerçek bambaşka. Birçok İsveçli çocuk çok güç durumda bulunuyor. Yapılan bir araştırma sonucu, her on çocuktan birinin kendisini seven kimse olmadığı inancında olduğunu ve her yirmi çocuktan birinin büyük psikolojik sorunlar içinde bulunduğunu saptadık. Çocuklarımız, hastanelerin acil servislerine Biafralı çocuklar gibi şiş karınlarla geliyorlar; yiyecek değil sevgi yokluğundan."

Çocuk intiharlarındaki büyük artış, yukardaki sözleri doğruluyor. Her hafta bir çocuk canına kıyıyor ve her gün bir tanesi de canına kıymaya kalkışıyor. Genel intihar istatistiklerine göre dünyada altıncı gelen İsveç için durum düşündürücü.

VE GENÇLİK

Yirmi yaşındaki bir genç, devlet tekeline ait satış yerlerinden bir şişe şarap alamaz. Yasaktır. Ama, oy hakkı vardır!

On üç yaşındaki bir kız, çocuk aldırma kendi başına karar verebilir; dilerse durum, anne-babasının

dan resmen gizli tutulur. Okul hemşiresinden kendisine doğum önleyici hap alabilir. Tek başına otostop ile dünyayı gezebilir.

Para durumunu çözümlleyen gençler, yaşları ne kadar olursa olsun evlerinden ayrılmayı birlikte yaşayabilirler.

Seks klüplerinde pornografik gösteriler, 1 Temmuz 1982 tarihinde yürürlüğe giren bir yasa ile yasaklandı. Bu durumda klüpler nitelik değiştirmiş oldukları için, on altı yaşındaki bir kızın striptiz yapmasına izin verilmiş oldu!

Yapılan bir araştırma², altıncı sınıf (bizdeki Orta I) öğrencilerinden erkeklerin yüzde 48'inin ve kızların yüzde 36'sının düzenli olarak alkol aldıklarını gösterdi (1981). Aynı veriler, dokuzuncu sınıf (Lise I) öğrencileri için yüzde 83 ve yüzde 85.

Dokuzuncu sınıf öğrencilerinden üçte biri sigara tiryakisi ve yüzde 8'i uyuşturucu madde kullanıyor. (Genellikle haşhaş.)

1979 Yılında yaşları 15-24 arasında 141 genç intihar etmiş; bu da tüm intiharların yüzde 12.7'sini oluşturuyor. Aynı yıl, on dört yaşındaki 236 kız, on beş yaşındaki 634 kız ve 16 yaşındaki 969 kız,

çocuk aldırılmış.

Cumartesi ve pazar sabahı sokağa çıkanlar, bir önceki gece sanki kentte meydan savaşı olduğunu sanırlar. Kırık camlar, hasar görmüş metro vagonları ve istasyonlar insanın ilk gördüğü manzaradır. Dev bir çöplüğe dönmüş kentin duvarları karalama defterine çevrilmiştir. Çöp kutuları yakılmış ve istasyonlardaki asansörler tuvalet olarak kullanılmıştır. Hastanelerin acil servisleri, mideleri yıkandıktan sonra uykuya dalmış gençlerle doludur. Gazeteler, toplu olarak dolaşan gençlerden oluşan çetelerin yaptıklarını yazar: yabancı dövme, vitrin taşlama ve yaşlıları soyma gibi. Bu arada en az bir-iki kız kaçırma olayı da vardır. O bir zamanların dürüst İskandinav ülkesinde -hani derlerdi ya cüzdanını düşürsen bir bulan alıp, duvarın üzerine koymuştur diye- gençler eğlenmiştir cuma ve cumartesi geceleri...

Nedir bu boylu-poslu, besili ve güzel insanları hayvan sürüsüne çeviren? Her olimpiyat oyunundan birkaç altın madalya çıkaran gençler bunların arasında yetişiyor mu? Futbol sezonu nisan ayında başladığı halde daha kasım ayından başlayarak karda çamurda koşan gençler -hem de bilmem kaçınıcı amatör kümeden takımın oyuncularını- bunlar değil mi?

Kimine göre gençlerin yaptıkları, topluma "Ben varım!" diye haykırmak. Kimine göre de hızlı kalkınmanın verdiği rahatlık ve sıkıntı görmemişliktен gelen sorumsuzluk ve şımarıklık. Biz sorunları dört temelde topladık:

1- ÇOCUKLUK NEREDE BİTİYOR, GENÇLİK NEREDE BAŞLIYOR?

Kızların ilk cinsel ilişkileri, genellikle onüç yaşındayken oluyor; erkeklerin ise onaltı. Dış görünüş bakımından kızlarda bir erken gelişme olduğu açık. Bu belki de onların, bedenlerindeki gelişmeyi saklamadan göstermelerinden ötürü böyle gözüküyor. Cinsel yakınlaşmanın kolay olduğu ve bu konuların okul-

Bir genç...

Çesen: MARIA RUTA

Sokak çalgıcuları.

da ve basında açık açık tartışıldığı ülkede, kızların kendi bedenlerini tanımakta gecikmemeleri ve cinsel duyguların üzerine giderek, hormonların çalışmalarını hızlandırdıkları ileri sürülen savlar arasında. Beden gelişmiş bir genç kız, kafa bakımından henüz çocuk kalarak garip bir ortama giriyor. İnsanların daha çok dış görünüşleri ile değerlendirildiği dünyamızda bu gençler, karşı cinsten kimle karşılaşsalar, önce bir kadın olarak ele alınıyorlar. Baştan bir çeşit gurur okşayıcı etkisi olan bu durum, giderek yaşına göre gereksinmeler duyan ama hep aynı karşılığı alan genç kız için yeknesak ve sıkıcı bir hal alıyor. Sevgi, anlayış ve güven duyma gereksinmelerine karşılık bulamıyorlar. Kızlar yaşatları oğlanları çocuk su bularak karşılıksız bırakırlarken, oğlanlar kendi aralarında içkili beraberliklere ve bu tür beraberliklere "erkekçe uyan" kızlara ilgi duyuyorlar. Yetişkinler, zaten epey önce "halden anlamaz" yargısını yemiş ve bir kenara itmişlerdi. Sonunda ortaya, hafta sonları partilerinden başka bir şey beklemeyen bir gençliğini çıkarıyor.

Bir gazeteye mektup yazan yirmibir yaşındaki kız, yazısına şu başlığı atmış: "Yirmibir yaşındayım ve hiç öpülmedim."³ Şöyle yakınıyor: "Sorumsuzluk ve bencilliğin kamuflajı olarak kullanılan sözde serbestlik gereği bu oyunun kurallarına uymaktansa, evde kalmış bir kız olurum daha iyi."

Kızın sözünü ettiği, cuma ve cumartesi geceleri oynanan oyun... Günün erken saatlerinden içilmeye başlanılan içkinin eşliği ile katılan partiler, ortallığa dökülüp olay çıkarmalar ve herhangi birinin yanında sabahı bulmalar... Bir süre sonra, hep aynı ve anlamsız bulunan oyun, uyuşturucu maddelerin de eklenmesi ile ilginçleştirilmeye çalışılıyor. Bu noktada, politik ve kültürel çevrelerin varabildiği gençler aradan sıyrılıyor ve kalanlar, aynı oyunu sürdürüyor. "Hep aynı şey," diye yakanan gençler, niçin boşvermedikleri sorulduğunda, "ne yapalım, herkes öyle yapıyor!" diye yanıt veriyorlar.

Çeşitli psikolojik nedenlerle klinik bakımına alınan bir delikanlı,

birlikte olduğu kızlara açılmadığını çünkü "erkeklerden kızların 'öyle şeyler' beklemediklerini" söylüyor.⁴ Oysa kızlar da erkeklerin bedensel ilişkiden başka bir şey düşünmediklerinden yakınıyorlar... Yani içlerini açamayan gençler, bedenlerini açarak birbirlerinden kaçıyorlar! "Bu denli yakinken niçin bu denli uzağız birbirimizden?" diye soruyor bir İsveçli ozan. "Bu mu İsveç'in ünlü cinsel devriminin getirdiği?"

Gündüzleri çocukluk, geceleri kadınlık yaşayan kızlar ve birer kapalı kutu gibi dolaşan oğlanlar, henüz yirmili yaşların ortalarında, hemen herşeyi tadmış ve hiçbir şeyden zevk almayan insanlar olarak yaşamdan bıkmıyorlar. Değişik ilgi sahaları arayarak bireysel kurtuluşu bulmaya çalışan bu gençler, ya başanıyorlar ya da başaramıyorlar ama gerçekte çok gereksiz bir sınava borusuna girmiş olmaktan kurtulamıyorlar!..

2- AİLE SORUNU

Aile kavramı, büyük bir hızla bıknılan evlenmenin geçirdiği değişimden etkilenmiş durumda. Kolay başlayan ve biten beraberlikler, son on beş yıldır birçok Batı ülkesinde olduğu gibi İsveç'te de en yaygın yaşama şekli. Elde bir bavul ile birinin yanına yerleşen bir genç, altıyedi ay sonra bavulunu toplayıp bir başkasının yanına gidebiliyor. Sü-

rekli beraberliklerde bile çiftlerin akıllarından çıkmayan en önemli düşünce, "Kafam kızarsa çeker giderim!" düşüncesi.

Kadınların, özgürlük konusunda yaptıkları aşamanın ve değişen ekonomik koşulların gereği olarak artık onların da iş yaşamına girmesi, yukardaki tür gevşek beraberliklerin de etkisi ile, aile içinde çocuğa vakit ayırmayı önemli ölçüde azalttı. Gündüzleri kreşlere ve "gündüz anelerine" bırakılan çocuklar, akşamları eve yorgun dönen anne-babalarından aradıkları ilgiyi ve zamanı bulamıyorlar. Anneanne, babaanne ve dede gibi sevilen insanların, ancak arada bir pazarları görülen kişiler olmaları, işi daha da güçleştiriyor sevgi ile ilgi arayan çocuk için. İstatistikler, her beş İsveçli çocuktan dördünün, yaşam süresince enaz üç ay yetişkini "anne/baba" olarak kabul etme durumunda olduğunu gösteriyor. Ev, bir türlü yuva olmuyor.

Gençler gibi yetişkinler de değişiyorlar. Onlar da yaşamı salt başkaları için yaşama olarak görmeyerek, başkaları kavramına, ne yazık ki kendi çocuklarını da alabiliyorlar. Televizyon karşısında bir ailenin baba, yeni sevgilisi ile kadeh tokuşturan anne, gece dönmeyen çocuğunu, "Gençler artık böyle, birinin evine gitmiştir," diye düşünerek merak etmiyor. Anlayışlı ve hoşgörülü yetişkin pozları takınarak

aslında toplumun her tabakasına yayılmış bireysel sorumsuzluğun örneğini veriyorlar.

Yayın organlarında bol yer veriliyor gençlerin görüşlerine. En önemli ortak görüş, ortalıkta sürtmekten başka gidecek yerleri olmadığı. Belediyenin açtığı yerler erken kapanıyor. Diskoteklere giriş ücreti ve içeceklerin ederi giderek arttığı için haftada en az iki gece dışarıda olan gençlere güç geliyor oralara sık gitmek. Birlikte olmanın yolu, ya evi boş olan birinde toplanmak, ya da metrolarda dolaşmak. Hiçbiri, evde anne-baba ile gece geçirmeyi olur şey olarak görmüyor. Her gece bir başkasının evinde kaldığını söyleyen darmadağın görünüşlü ve çok genç bir kız, "Evde ne yapayım," diyor kendisiyle konuşan gazeteciye, "annem yeni birini getirmişti eve ve yokluğumdan hoşnuttur bile".

Yaşlanıp da köşesinde çocuklarınca aranıp sorulmak isteyen ama, istediğini bulamayan anne de, yaşamda kimseye bir türlü bağlanamamış çocuk da tüm sevgisini hayvanlara veriyor!.. Trende giderken elindeki çantadan kafasını gösteren fino köpeği ve evde beslenen fare ile tavşan arası yaratık, bu insanların tek sevgilileri oluyor. Kuşunun, kedisinin ölümünü genç insan "yaşamının en üzücü olayı" olarak yıllarca anımsayabiliyor. Sokakta beş serserinin tek bir yabancısı ya da yaşlıyı dövmesine tanıklık eden bu sevgi yoksunu bireyler, "Neyse bana bulaşmadılar ya," diye düşünerek evlerine, kedilerine, köpeklerine, tavşanlarına, kuşlarına ve farelerine dönüyorlar.

Herşeyi -insancıl olmayı da- yaşa ile çözümlenmek isteyen devlet, duvarlara içinde şu tür bildiriler olan afişler asma gereği duyuyor: "Yaşlılara saygı gösterin ve yer verin", "Birbirinizi sevin", "Şiddet şiddet doğurur" ve "Şiddet korku belirtisidir" gibi...

3- OKUL SORUNU

İsveç'te ilk dokuz yıllık eğitime "Temel Eğitim" diyorlar ve bizdeki ilkokuldan lise-I'e dek olan eğitimi içeriyor. Zorunlu olan bu eğitimden sonra "Gymnasium" denilen ve meslek seçimine göre gidilen okul geliyor. Üniversite bunlardan sonra. Sınıfta kalma diye bir şey yok ve derslerden alınan not ortalamasına göre Temel Eğitim'den dereceli diploma almıyor. Bunun da "Bitirdi" den başka bir derecesi olmamasını isteyenler çok.

Tüm Batı ülkelerinde olduğu gibi burada da okullarda disiplin sorunu var; ne ki araştırmacılar, İsveç okullarının, dünyanın en gevşek okulları olduğunda birleşiyorlar. Durum

Buz Tiyatrosu:
İlerici gençlerin bir gösterisi.

Descn: MARJA RUTA

Metroda bir cuma gecesi.

üzerine çeşitli yorumlar yapıyor. Gençlerin birden çok serbest bırakıldıkları ve bireysel sorumluluk anlayışının zamanında verilmemiş olduğu bunlardan en sık duyulana. Arkadaşlarına gösteri için koca camı kıran çocuk, öğretmenine ağzına geleni söyleyen öğrenci, herhangi bir cezadan ya da sorumluluktan korkmuyor. Daha yeni yeni -bozulan ekonomiden ötürü- herşeyde kısmetli giden devlet, "Yahu yoksa bilerek yapılan hasarı öğrencinin velisine ödetsek mi?" diye düşünüyor ve bu konunun düşüncesi bile gazetelere büyük başlık olabiliyor.

Öğrenciler, okul üzerine şöyle söylüyorlar: "Sıkıcı", "işe yarar birşey öğretmiyor", "öğretmenler anlayışsız", "gidip de ne olacak?"

Okula ara vermek sorun değil. Sonra kaldığı yerden sürdürebiliyor öğrenci okumayı. Bunun rahatlığı ile iş piyasasına açılan gençler, doğal olarak diledikleri gibi iş bulmakta güçlük çekiyorlar. Yabancılarla özgü işlere de dönüp bakma gereği duymadıklarından, uzun süre işsizlik yardımı ile geçinip gidebiliyorlar. İş Bulma Kurumu'nda çeşitli iş önerilerine hep hayır diyen üç arkadaşta, nasıl bir iş beklentileri sorulunca verdikleri yanıt şöyleydi: "Köpek bakıcılığı", "at bakıcılığı" ve "yabancı ülkede rehberlik." Nasılsa aç kalmak korkusu yok...

Bu arada, birçok kapitalist ülke gibi İsveç'in de giderek bozulan ekonomisi ve bunun doğurduğu artan işsizlik, gençlerin gelecek korkusuna düşmelerine yol açıyor. Hiç kuşkusuz birçok iyi niyetli genç, umutsuzluğa kapılıp işi oluruna bırakıyor. İçinde buldukları çıkmaz köklerini yanlış yerlerde aramalarını da düzenin gereği olarak görmek gereklidir.

4- KÜLTÜR EMPERYALİZMİ

İngiltere ağabey, Amerika ideal! Baştan sona bir koka-kola kültürü. Bangır bangır, nereye baksan orda: duvarlardaki ilanlardan, televizyondaki serilere, bebeğin tulumundan anasının saçına dek... Çok şeyde ileri gitmiş İsveç, yoz kültürün pençelerinde -birçok olumlu önlem almış olmasına karşın- takılmış kalmış.

Müzik, gençlere izleyecekleri yol konusunda buyruk veren en önemli öge. Küçük çocuklar pop dünyasının içinde büyüyorlar. Şarkılarda söylenen sözler, akıllarına saplanıp kalıyor. "Kendi keyfine göre yaşamak, gerisini boşvermek ve kendisinden başkasını düşünmemek" bir ilke olup çıkıyor. Ne giyeceğine de Amerika'daki büyük para babaları karar veriyor. Eski-püskü gözükmeye için özel işlemden geçmiş blujinler, kıçlarındaki markadan ötürü, akıl almaz ücretlerle satılıyor ve gençler, kimin gırtlığını sıkıyorlarsa, alıyorlar.

Boş kafa ve enayi tüketici yetiştirmeyi amaç edinmiş boyalı basın. Bir tek haftalık dergileri ülkede yaşayan insan sayısından çok basıyor ve satıyor. Beyrut'ta insan kıymı olurken, en büyük akşam gazetesi, filancaın kaybolan köpeğinin nasıl itfaiyecilerce damdan indirildiğini birinci sayfada verebiliyor.

Televizyonda kameraya sırtını dönerek konuşan onaltı yaşındaki sokak kızı, "Kendi atım olsun diye yapıyorum" dedi bir yıl öncesi bir programda. "Param olunca gidip kadına kadın gibi davranan erkeklerin

olduğu bir ülkede yaşayacağım. Yatmak bir işe yarasın bari." Bir başkası da moda çevresine girebilmek için bedenini kullanmaya hazır olduğunu söyledi yüzü kameraya dönük olarak.

Amerikan filmcilerinin çağdaş kültüre son katkılarında (!) biri olan "zevk için şiddet" anlayışı, sinema sansürlerinin işlemediği video salgını ile genç dimağların günlük yaşamına girdi. İsveç'te her on kişiden birinin videosu var. En geniş izleyici kümesinin, çocuklardan ve gençlerden oluştuğu ortada. Rahatlıkla diledikleri filmleri kiralayan gençler, evi boş olan bir arkadaşlarında toplanarak saatlerce şiddet izliyorlar.

Kafalan kazanmış, ayakları postallı genç naziler ve özentileri, sokaklara yayılıp yabancı avına çıkıyorlar. Birlikte, eğlendirici bir şey arayan gençler için, eskimiş zevkler yanında ırkçılık, yeni ve ilginç bir spor haline geliyor. Üstelik, gazetelerin birinci sayfalarında boy göstermek de var işin içinde. Güzel güzel anlatıyorlar "görüşlerini" ve bir kez daha "anlayışlı yetişkin" olma olanağı elde eden gazeteci ağabeyleri de "iyi çocuklar ama işte gençlik.."

şeklinde yorumları ile onları neredeyse film kahramanı yaparak, yenilerinin onlara özenmelerini sağlıyorlar.

Kültür emperyalizmine karşı direnen gençlerin oluşturduğu örgütler ve topluluklar, çeşitli sanat dallarında ilerici yapıtlar vererek uğraşıyorlar. Genellikle kişisel çabalar ile ve olanakların elverdiğince yapılan bu eylemler, hiç kuşkusuz, üzerinde milyonların döndüğü çıkar çevreleri yanında çok yetersiz kalıyorlar. Ne ki olumlu bir çaba olduğu ve uluslararası dayanışma sonucu giderek güçlendiği için azımsanacak bir girişim değil bu. Doğar doğmaz seçeneksiz bir yaşama yükümlenen insanlara, şarkıları, oyunları, dizeleri ve yürüyüşleri ile sesleniyorlar. Sınıf bilincine sahip düşünenlerin de desteği ile giderek daha etken oluyorlar. Yolun başında olmalarına karşın isteklerinden birşey yitirmiş değiller.

SONUÇ

Hemen her istedikleri olan ve yiyecek, barınak, eğitim, cinsel doyum gibi gereksinimleri eksiksiz karşılanan genç insanları, alkol komalarına sokan şey nedir, kesinlikle saptamak güç. Çeşitli koşulların karmaşık bir etkisi olanlar. Biz biraz da değinmeye çalıştık. Belki, sevdiğinin elini ilk kez tutmak gibi unutulmaz "küçük zevklerden" yoksun olmalarından başlıyor her şey ve yapay cennetlerde mutluluk aramalarında sonuçlanıyor... Ne bollukta mutluluk, ne de yoklukta. Mutluluk, bireylerin sevgi ve dayanışma içinde birlikte yaşadığı ve emeğinin karşılığı ile onurlu bir yaşam sağlayabildiği toplumda...

- 1) Pockettidningen R, Nr 1, Stockholm, 1980.
- 2) Dr. Håbell - Prof. Jonsson, Stockholm Üniversitesi.
- 3) Dagens Nyheter, 21/6-1982.
- 4) Pockettidningen R, Nr 3, Stockholm, 1978.

Fotograf: PELLE LUND

Gündelik hayatın eleştirisi

Gündelik hayatı eleştirmekten bahsettiğimizde ister istemez, "Her türlü eleştiri bir günlük hayat eleştirisi değil midir?" diye bir soru geliyor aklı... Gündelik hayatın eleştirisi kavramı, kanımca, "değişimin" salt, uzun erimli olarak açıklandığı, her zaman yarına değin olan değişim isteğinin, bugün içinde sadece çeşitli simge ve sembollerle temsil edildiği veya kısacası bugünün değişiminin yarına değişimine bağlandığı, kaba bir eleştiri anlayışına tepkiden doğmuştur. Günlük hayatın alışagelmış veya yarı temsil eden genel simgelerinden değil de, "özelleşmiş" görünümünden yola çıkmak, boş bırakılan, hayatın özel alanlarına sıkışmış gibi görüneni ortaya çıkarmak, "özel" olanın aslında hiç de özel olmadığını, genel tipolojilere bağlanabileceğini göstermek, diğerine göre daha potansiyelli bir eleştiri nosyonu oluşturuyor. Belki böyle bir bakış, alabildiğine "gündelikleşmiş" ve kabullenilmiş veya başka bir anlatımla toplumun geneli için "örtük" (yani üzerine konuşulmadan) bir onay kazanmış pratiklerini, "Açık" bir şekilde gözlemleyi olanaklı hale getiriyor. Tartışmaya açılmaması olana, tartışmaya açıyor. Türkiye'de yeni bir arayış içinde olan muhalif aydın için de, bu tarz bir eleştiri anlayışıyla olaylara yaklaşmak oldukça önemli... Çünkü bugüne değin, muhalif aydınların büyük bir kısmı, günlük hayat tarzına müdahale etmekten çok, yarı bir değişimin özelemlerini hissetmekle yetinmişlerdir. Hayatı hep öncelikli sonralıklı dilimlere bölen, güzel olan ne varsa hep yarına erteleyen, "yarıncı amaç ve bugün onun için yapmak zorunda olduklarımız" dualizmi içinde, en gerekirci anlayışları mitleştirerek yola çıkan muhalif aydın, bu yüzden, çoğunlukla muhalif olma konumunu da yitirmiştir. Bu anlayışlar, günlük yaşamı oluşturan binlerce pratiği ekonomiye indirgemiş ve onların ekonomi dışı tartışılmasını çoğu zaman olanaksızlaştırmıştır. Böylelikle gündelik yaşamın özelleşmiş görünümünü, genel bir mücadele ögesi haline gelmekten çok, yarına ertelenmesi gereken, tali sorunlar gibi görülmeye başlanmıştır. Örneğin ev işlerinin ortak yapılmasının, toplumun genelinde bir değişimin yaratmayacağı için gereksiz görülmesi gibi (veya aynı şeyler aile kurumu, eğitim vs. üzerine olan anlayışlar için de söylenebilir.) Aydınların gündelik hayatın değiştirilmesini özel bir mücadele olarak görmesi ve onu genelleştirmemesi, bugün, özel gibi görünen pratiklerin genel yanlarını sergilemeyi ve genel bir mücadelenin ögesi haline getirmeyi gerekli hale getiriyor.

Belli bir süre Cumhuriyet Gazetesi'nde çıkmakta olan "Kim Kime Dum Duma" adlı banta böyle bir anlayıştan yola çıkmaya çalışıyorum. Bu dizide yapmak istediğim, gündelik hayatın atipik davranışlarını tipik bir mizah nesnesi haline getirmekten çok, gündelik hayatın "normal", "olağan" yani "tipik" davranışlarını mizah nesnesi haline getirmek ve eleştirinin dayandığı daha farklı bir yaşam tipolojisinde a-tipikleştirmek veya başka bir anlatımla tipik olana yadrgatmak. İkisi arasındaki farkı belki şöyle açmak mümkün: "Yolda yürürken düzgün soyulmuş bir muz kabuğuna basıp düşseniz, herhalde aklımıza ilk gelen, karikatürlerdeki gibi düştüğünüzdür. Oysa muz kabuğuna basıp düşmek sizin için atipik bir olay-

KİM KİME DUM DUMA

Behiç AK

KİM KİME DUM DUMA

Behiç AK

KİM KİME DUM DUMA

Behiç AK

dır. Mizahın kendi gerçekliği içinde ise, bu tipik bir düşmedir. Böyle bir mizah ürünüyle karşılaştığımızda, genellikle ikide bir muz kabuklarına basıp düşen insanlar olmadığımızı göre, kendi dışımızdaki bir olaya güler gibi güleriz. Yani kabaca mizah ürünü bizim için dışsal bir gerçekliği anlatır. Oysa, herhangi bir başka ürün, kalabalık bir otobüste sıkılan bir insanın psikolojisini, bulaşıkları hep kendi yıkamaktan bıkan bir kadını, sevgilisine mektup yazan bir genci, tannya inanıp inan-

mamakta bir türlü karar veremeyen bir çocuğu v.s. vs... kendine konu olarak alabilir. Yani ürüne baktığımızda, herhangi bir zamanda yaşadığımız bir olayı anımsayabiliriz. Ürün bizim yaşantımıza gönderme yapar. Çünkü tipik olanı, sıradan olanı, yani bizi ele almaktadır. Böyle bir mizah ürünü, izleyiciye içselleşir. Kendini mizah nesnesi haline getirebilmesinin yolunu açar.

Kanımca; kendine gülebilmek ise, "yeni bir şeyler başlatabilmek" için önemlidir.

Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü

Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü sonuçlandı. Türkiye ve Yunanistan'da ayrı ayrı iki yılda bir, öykü, şiir, röportaj, haber, deneme, inceleme, makale, resim, afiş, heykel ve seramik dallarında düzenlenen yarışmada Türkiye'den ödül kazananlar şöyle:

Öykü: 1. Muzaffer Abayhan, Mansiyon: Ülkü Aren, Behzat Ay.

Şiir: 1. Ali Cengizkan, Yaşar Miraç, Mansiyon: Yalvaç Ural.

Röportaj: 1. Erhan Akyıldız, Mansiyon: Celal Başlangıç.

Haber: 1.lik ödülü verilmedi, Mansiyon: Özgen Acar.

Deneme, inceleme, makale: ödül ve mansiyon verilmedi.

Resim: 1. Aydın Ayan, Mansiyon: İsmet Doğan, Hayati Misman, Burhan Uygur.

Afiş: 1. Sadık Karamustafa, Mansiyon: Ali Erkmen, Gamze Öznacar, Şener Ünül.

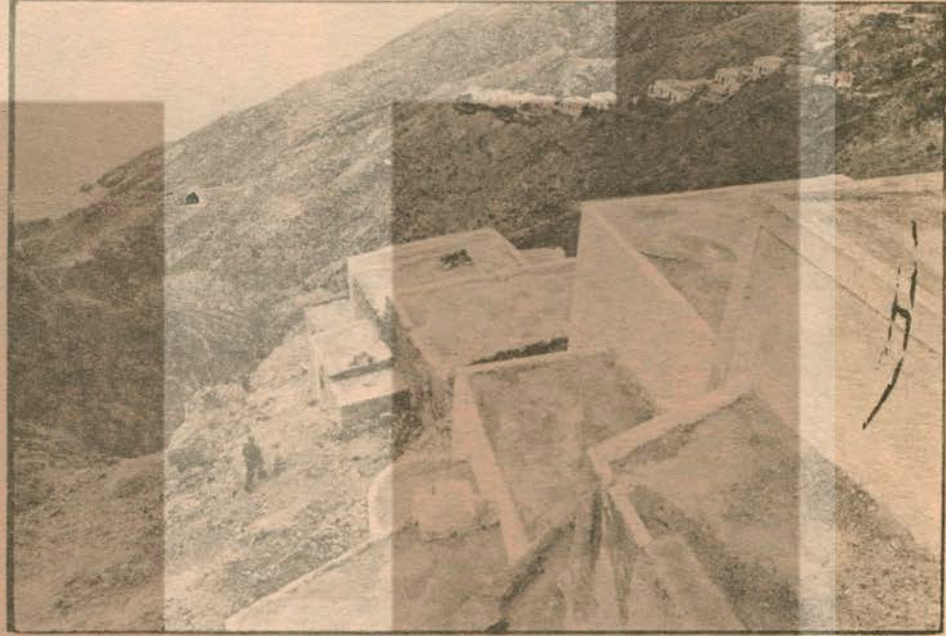
Heykel: 1. Can Erçin, Mansiyon: Ünal Cimit, Tuğrul Selçuk, Mustafa Tunçalp.

Kurtuluş Savaşı'ndan yola çıkarak, iki halk arasındaki kardeşliği anlattığı "Benden Selam Olsun Anadolu'ya" adlı romanı geçtiğimiz günlerde ülkemizde yasaklanan Yunanlı yazar Dido Sotiriou'nun da Yunanistan'da düzenlenen yarışmada ödül alması dikkat çekiyor.

Arkadaşımız Ali Cengizkan'ın yarışmada şiir birincilik ödülü alan ve daha önce ilk kez YARIN'da yayımlanmış olan "Yunan Dosyası" adı altındaki şiirlerinden yayımlanmamış olan bazılarını bu sayımızda yayımlıyoruz.

YUNAN DOSYASI
Constantine Manos'un Fotoğrafları İçin
ALİ CENGİZKAN

Nazım'a benziyor Olimpos köyü
Su gibi akıyor bayır aşağı,
Denizin mavi aynasında boyverip
İnsanlığın gönlüne gömülmek istiyor.

Kim besleyebilir insanı böyle
Elleriyle konuşan bir baba,
Ayaklarıyı anlayan bir anne
Ve gözleriyle gülen çocuktan başka?

Rock Müzikde Kan Değişimi

PUNK ve YENİ DALGA

Sina Onur

Rock, gelişmiş kapitalist ülkelerde ülkemizdeki anlamı ve karşılığında çok farklı yorumlanıyor. Bizdeki müzik dergilerindeki listeler ya da magazin haberlerinden çok farklı, toplumsal bir olaydır rock. Rock'un bugüne dek gösterdiği gelişmenin her aşaması, döneminin toplumsal ve ekonomik gerçeklerinden etkilenmiş, onlarla birlikte yoğrulmuştur.

1970'li yıllardan sonra Batı'da "yeni ekonomik düzen" ve "yeni liberalizm" in tanımları yapılmaya başlanmış, "yeni sağ" adı verilen bir olgu ortaya atılmıştı. Son yıllarda Batı Avrupa'da Friedmancı ekonomik model ile yeni liberalizmin ideolojik yapısı bütünleştirilmeye çalışılıyordu. Batı'nın toplumsal ve ekonomik bunalımı toplumu etkilemeye başlayınca, "yeni sağ" adı verilen aşırı sağcı akımın öne sürülmesinde gecikmedi. "Yeni sağ", Almanya'da nazizmin yenilgiye uğratılmasından sonra ilk kez, kendisine bulduğu en uygun paravanayla ortaya çıktı: "Yabancılar dışarı!" Bu talebin yandaşları, ABD, İngiltere ve Fransa'da da hemen yandaşlarını topladı.

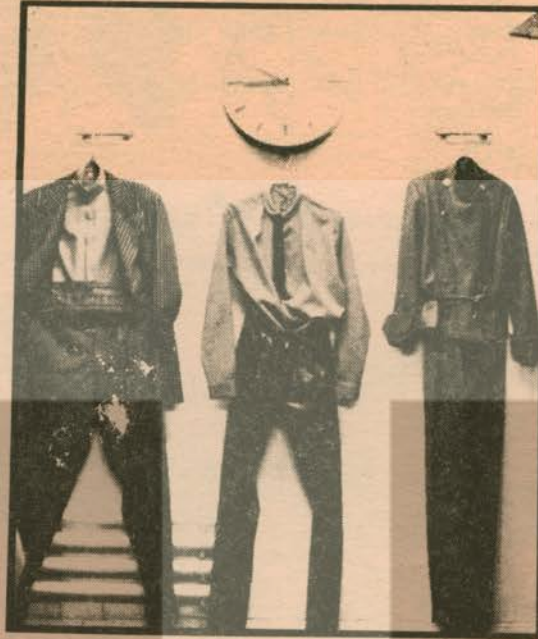
Son sıralarda Batı'da sıkça duyduğumuz, ülkemizde de yeni yeni kendini gösteren "punk" akımı, bu koşulların ürünüdür ve bu koşullarla birlikte değerlendirildiğinde de ciddiye alınacaktır. "Punk" akımı, 1977'de, İngiltere'de ortaya çıkmış ve kendini gene bu ülkede "bulmuştur".

Ekonomik ve toplumsal bunalım içindeki Batı toplumlarındaki değişim, sürekli olarak rock müzik anlayışını da değişikliklere uğrattı. Bir müzik eleştirmenin dediği gibi, "70'li yılların iyimserliği sona ermiş, yeni yıldızlar yeni ortamlarda oluşmuşlardır. Bu ortam, bunalımın, işsizliğin tırmandığı, toplum dışılığı egemen olduğu, ahlaki değerlerin kopuk olduğu bir ortamdır". İşte yaşanan rock budur; punk da bu bütünü parçasıdır.

"Yeni dalga" olarak adlandırabileceğimiz akım içinde yalnızca punk ya da resimlerinden tanıdığımız "manyak tipli serseri gençler" yer almıyor. Yaşadığı bunalıma, daha "akılcı" bakmaya çalışanlar da var. Çeşitli görüşleri içeren geniş bir yelpaze de oluştursa, yeni dalga sonuçta bir noktada toplanır: çaresizlik ve umutsuzluk...

Bu ortak duygu kimilerinde ırkçı yöntemlerle dile getiriliyor. "Skinhead,"1 adı verilen, dazlak kafalı gençler, Avrupa'nın birçok kentinde, özellikle göçmen Türklerin yoğun olarak yaşadıkları yörelerde saldırılar düzenliyor, Türklerin konutlarını ateşe veriyorlar. Bu "skinhead"ler, geçen Ağustos ayı içinde İsveç'in başkenti Stockholm'de Türk gençlerine saldırdılar, Türklerin oturduğu binaları ateşe verdiler. Olaylar İsveç Hükümeti'nde geniş yankı yarattı, Yabancı İşler Sorumlusu bakan duruma müdahale etti, "skinhead"ler bakanın odasına girip kendisiyle görüşmek istediler. Bakan "skinhead"lere, "İsveç İsveçlilerindir" "yabancılar defolsun" diye bağırarak arkadaşlarını göstererek, bu hareketler yinelenirken karşılığında kendisinin olacağını söyledi.

Bu görüntülere İngiltere'de de sık sık rastlanı-

Gözde bir vitrinde "yeni dalga" modası giysiler.

- Bir renk cümbüşünü andıran giysiler, çeşit çeşit saç biçimleri ile, toplum içinde "bir başka" olduklarını anlatmaya çalışıyor punk'çılar.

yor. Jamaikalıların her yıl yaptıkları geleneksel gösteriler² sürekli saldırıya uğruyor. Bu yıl yapılması gereken gösteriler de, İçişleri Bakanlığı tarafından "güvenlik" gerekçesiyle ertelendi. ırkçı partiler, diğer Avrupa kentlerinde olduğu gibi, İngiltere'de de seslerini yükseltiyor. İngiliz ırkçı partisi "Ulusal Cephe" (National Front), "skinhead"ler aracılığıyla sesini daha güçlü duyurmaya başladı. Müzik alanında bu akımın önde gelen adlarından biri de, ünlü punk grubu "Sex Pistol". "Sex Pistol" grubu konserlerine üzerlerinde gamah haç resimleri ve takları bulunan giysilerle çıkıyor.

Banlyöde oturan kadının bunama krizi!

İngiltere'de yabancılar. Polis koruması altında...

Yeipazenin içinde, "neo-romantik" adı ile ayrı bir yere oturtulmaya çalışılan yeni dalga grupları da var. "Jam" grubu bunun öncülüğünü yapıyor ve bu yılın en "gözde" gruplarından biri. "Jam"ın özelliği, sorunu "felsefi" alanda görmesi, söz ile müzik arasında denge kurmaya çalışması, çıkışından beri sert ve ilkel ritimlerin egemen olduğu punk müziğine yeni bir yorum getirmesidir. Sözler kimi zaman karamsarlığı, kimi zaman somut önerileri içeriyor: "Dreams of children" şarkısının sözleri şöyle:

*Cocukların rüyaları ile buluştum
İyimser duygular içindeydim
İssız ve gri bir resim hayal ediyordum
Aşağıda sokaklar pis ve karanlıktı.*

"Her comes the weekend" adlı şarkıda ise şunlar isteniyor:

*Boş gezme ve aptallık etme
Hafta sonlarında kendin için yararlı bir şeyler yap.*

Bu yeni akımın, müzik yapısı dışında, dışa dönük yansımaları da çeşitli açılardan özellikler taşıyor. Özellikle radyo-yeni dalga ilişkisi ilgi çeken boyutlara varıyor. "Hoşgörülü" Batı radyoları bile, "ahlaka aykırı", "toplum düzenini bozucu" olarak nitelendikleri yeni dalganın parçalarını çalmaktan kaçınılabiliyorlar. Bu tutumun en somut örneğini, bu tür parçalarla en sık karşılaşan BBC veriyor. Punk gruplarından "Siouxie"nin bazı parçaları BBC'nin denetimine takıldı. Parçaların adları bu kararı doğrular nitelikte: "Banlyöde oturan kadının bunama krizi", "Kasap dükkanının vitrinindeki etlerin ve sakat gövdelerin cinsel çekiciliği" vb. Gene aynı radyo, "Jam" grubunun bir parçasına da "ambargo" koydu. Parçanın adı, "Bir gece tecavüzünün öyküsü".³ Parçanın geri çevrilmesinin nedeni ise, oldukça ilginç: "Gereğinden çok gerçekçi yapıldığı için, çalınmasında sakınca vardır!"

Yeni dalga bu tür kısıtlamalara şu karşılığı veriyor: "İnsanların kendi dünyaları vardır. Oysa onlar kendilerine başkaları tarafından çizilmiş kurallar içinde yaşıyorlar. Ve onlara yapmaları ve yapmamaları gerekenler söyleniyor. İşte bu

"The Jam" grubu

durum sürdükçe, haykıracak şeylerimiz olacak..."⁴

Tabii, yeni dalga kendi giyim sanayini de birlikte getirmiş oldu. Düşünce ve müziğin yanı sıra, karşı koyma güdüsü giyime de yansıdı. Bu tutum, rock'un geçmişinde izlediği geleneksel bir yoldur. Bir renk cümbüşünü andıran giysiler, çeşit çeşit saç biçimleri ile, toplum içinde "bir başka" olduklarını anlatmaya çalışıyor punkçular. Giyim kuşamın bağlantısı kendi sanayiini de hemen kurmuş. Daha doğrusu, bu durum kendilerinin de dışında geliyor. Hattâ olay o denli geliyor ki, saçların neden böyle boyandığının, bu giysilerin neden giyildiğinin anlatılması olanaksız toplumlara bile, bu akım "moda" adı altında ulaşmakta gecikmiyor. Öte yandan, daha çok dar gelirli kesimlerin gençlerinin etkilendiği yeni dalga akımının giyim sanayii, "gözde" vitrinlerin güncel sorununu oluşturuyor.

"Punk gerçeğin dar çerçevesinden bakışdır.. Orada her şey kesindir. Yani ya iyi vardır ya kötü. Benim için ise, olaylar çok daha çelişkilidir. Bazen bana yaptığım parçalarda anlaşılabilir şeylerden sözettiğim söyleniyor. Bununın egemen olduğu bu dünya için aydınlık şeylerden sözetmek olur mu?"⁵ Punk'un, daha doğrusu yeni dalga'nın dünya görüşünü böyle yansıtır bir müzisyen. Yaşadığımız yılların rock müziği, toplumsal bunalmın da bir aynasıdır. Gene bir yeni dalga grubu, "Wire"nin⁶ (soğuk müzik akımı öncüsü) dediği gibi, "kendimi donmuş hissediyorum/Kendimi ihtiyar hissediyorum/Kendimi boşlukta hissediyorum.." İşte 80'li yılların müziği!

Amacımız rock müziğindeki gelişmeleri göz önüne sermek. Bizdeki çeşitlemelerinden çok farklı olan rock müzik ve yeni dalga olarak nitelendirildiğimiz akım, Batılı müzik adamları ve toplumbilimcileri tarafından önemle inceleniyor. Sürekli taklit edilen ve sorunun yalnızca "magazin" yanı ile ilgilenilen rock (ya da pop) müzik, aslında üzerinde önemle durulması gereken bir olgu. Bugün, örneğin, Fransa'da rock müzikle ilgili her ay yayınlanan kitap sayısı, 4'dür. (Le Monde de la Musique dergisine göre.) İngiltere'de yayınlanan "1982 Rock Yıllığı"na göre, İngiltere'de bir yılda yalnızca rock müzik üstüne yayınlanan kitap sayısı 12'dir. Bunlardan ikisi ansiklopedi niteliğindedir. ("İngiltere'de Rock Tarihi" ve "1950-1980 Dünya Rock Müzik Yıllığı") Bizim de amacımız, "modasına" bulaşılan ama, bilimsel yanı her zaman gözden kaçırılan bir alanda ilk sözleri söyleyerek, tartışma ve düşünme ortamı açmaktır...

- 1) Le Monde de la Musique, S: 7, 1979.
- 2) İngiltere'de yaşayan Antülüklerin her yıl yaptıkları geleneksel karnaval.
- 3) Le Monde de la Musique, S: 7, 1979.
- 4) Le Monde de la Musique, S: 10, 1979.
- 5) a.g.y.
- 6) Wire grubu yeni dalga içinde "soğuk müzik" olarak adlandırılan bir müzik türünü uyguluyor. Karamsarlık ve büyük kent yaşantısının "soğuk" olarak nitelendirildiği şarkılar söylüyorlar.

YEDİ YILDA YEDİ 'AHU' DAHA

Mehmet İzer

"Güzellik ve Aşk Tanrıçası Afrodite", Akdeniz'in beyaz köpüklü sularında doğuştan bu yana, biz kadında onun güzelliğini onun cazibesini aradık durduk. Kadının büyüleyici, kışkırtıcı güzelliği, tüm arzuların, yaşamın, güzel sanatların vazgeçilmez konusu oldu. Güzül kadınlar için yaşandı, güzel kadınlar için savaşıldı, güzel kadınlar için öldü. Sövalyeler kılıçlarını kınlarından, yiğitler tabancalarını kılıflarından güzel kadınlar için çektiler. Bu uğurda hayatlarını kaybedenler oldu. Ama aşktan, kadından ve güzellikten vazgeçilmedi... Kadınlar da ressamın karşısına geçtiklerinde, kameraların, spotların önünde durduklarında güzelliklerini, cazibelerini bizden esirgemediler. Esirgemediler. Hâlâ da oluyor. İsteyerek ya da istemeyerek, bilerek ya da bilmeyerek, güzelliklerini ortaya çıkarılmayan, çıkarmayan yığınlarca kadın var. Aslında ne onlar güzelliklerini esirgedikleri için namuslu, ne de ötekiler sergiledikleri için namussuz. Namusu belli de bambaşka yerlerde aramak gerek. Belki verilen bir sözün tutulmamasında, belki insanın insana ve kendisine olan saygısında, belki diğer insanlarla olan ilişkilerinde aramak gerek. Namusu cinsellikle başlayıp, cinsellikle biten bir şey olarak görmek insanı yanıltabilir. Ahu Tuğba'nın nefis fotoğraflarına bir şeyler yazmayı düşündüğümüzde bunlar takıldı aklımıza. Bütün bu karmaşada güzelliğini ve cazibesini özgürce ortaya koyuyor. Onun için döğüşüyor Her gün ondan söz ediyor. İnsan ondan ilgisini esirgeyebilir mi? Aşkın yebesine benzeyen sarı saçları, uykudan yeni uyanmışçasına bakan mahmur gözleri, yuvarlak vücut hatları ile yaşamımızın bir parçası olan Ahu Tuğba'yı reddetmek mümkün mü? Gazinolara hiç gitmiyor olsak bile, aşklarıyla, başından geçen maceralarıyla, gözünü budaktan sakınmayan davranışlarıyla Ahu Tuğba'yı hepimiz tanıyoruz artık. "Bir erkeğe ümit veririm ki, yine gelsin... Ben gazinolarda en çok müşteri toplayan sanatçıyım..." diyor. Bu samimi sözü söyleyen kadına yakınlık duymamak elde mi? Bir gün gazetede evinin soyulduğunu, başka bir gün bir erkek arkadaşından çok zor durumda bırakıldığını öğreniyoruz. İşte, böyle bir olayı duyduğumuzda, ona acıyorsak, bilmeliyiz ki, bu ona, ya da onun gibilere duyduğumuz yakınlıktır. Ve biz o yakınlığı duyduğumuz için onlar 'var'dır... Ona yaklaşanlara yakınlık göstermesiyle, değişkenliği ve inanılmazlığıyla, fakat her zaman koruduğu cazibesi ile Ahu Tuğba bir kadının soy özelliklerini üzerinde taşıyor mu? Daha güzelleri, daha cazipleri, daha kültürlü olanları varsa, onlar da çıksın ortaya... Güzelliklerini sergiledikleri halde, kendilerine ve çevrelerine karşı 'namuslu' olabiliyorlarsa ne âlâ..."

Sanat satamadık bari seks satılm diyen bir basın kuruluşunun Karacan Yayınlarının Sanat Olayı Dergisi'ni kapattıktan sonra devraldığı derginin, Bravo'nun Aralık 1982 sayısından ahndı bu uzun paragraf.

Artık "konuları için haklı olabilirsin, ama yazım ustahına söz söyleyemezsin" diye bile savunulamayacak denli kendisini ortaya koymuş bir Atilla İlhan'ın öykülerini düzenli olarak yayımlayarak, Yaşar Kemal'le aldığı ödül için konuşarak edebiyatla da bağıni kurup, son derecede yetkin bir sayfa düzeniyle, baştan sona renkli sayfalarıyla, tümüyle kuşe kağıda basılmışlığıyla... hani neredeyse iyi ki sanat dergisini satamadınız dedirtcek bir dergi Bravo.

Aynı alanda aşık attıkları diğer yayınlara (yani Erkekçe, Kadınca, Genç Kadın) kesin fark atacak denli ustahlık. Malzeme kışığı da olmasa (sahiden bunlar için kadınlar malzeme değil mi?), yani güzel genç kızlarımız "namus"u cinsellikte aramasalar da kamera önüne fırlayverseler cırılçıplak, basın yasalari, sansür yasaları da cinselliğe makas vurma "çağdışlığından" bir kurtulsa, bu yayınlara ve sanırım öncelikle Bravo yurda önemli döviz kaynağı da olabilir.

Öyleyse ne duruyoruz ki. Namus onların, para onların, kağıt, basım araçları onların, üstelik fetva da çıkıyorlar, artık "namus"u cinsellikte aramayın diye, hadi göreve. Ülkemize biraz daha döviz getirmek sizlerin ellerinde "cici genç kızlarımız". Soyunun alabildiğine, korkmayın siz namuslusunuz", geçin onların yanına, hem ünlenin, hem döviz getirin. Olsun, sonunda "vesikalanmak" da varmış. O da yaşamın "gerçeği" değil mi?

Haydi durmanın hiç zamanı değil. Onlar da haklı. Yalnızca giyim tekellerine daha çok kazandırmakla olmaz. Biraz da "güzelliğinizi" kameralar önüne koyun, her dönemde satacak bir şey bulmayı becerebilenler de daha çok kazansın. Karacan, Gelişim basın çevreleri de daha çok kazansın.

Sloganımız belli, yedi yılda yedi Ahu daha.

Keske Genelev'de Piyano

Usta sen ne kurnazsın / Asla yongaya basmazsın"

Yok ama; durun biraz! Hemen ıslıklayıp geçmeyin bu karamela söylemini. Şöyle bir yoklayın belleğinizi, onu rahat bir köşede uzanmış bulabilirsiniz. Yanıbaşında, hep beraber ıskaladığımız "Aman hocam çatlar patlar" sınıyali... Geriye doğru sayarsak, daha neler çıkar kimbilir. Sözgelimi, 23 yaşındaki bir delikanlının milyarlık bilançoyla sonuçlanmış bankercilik oyununu imleyen "Yorumsuz!" gibi. Ya da, "Yok aslında birbirimizden farkımız. Ama biz..." deki şahlanan "dürüstlük":ve tabii baş köşede, "Koltuk altına beni sık, istediğin erkeği arakla!"lar, "Erkek ata biner!"ler...

Reklam söylemlerini tartışmak değil amacım. Bu, dışsallaştırıldığına alabildiğine ucuz, bayağı çekiçlik imgeleriyle kimlerin ereksiyona getirilmeye çalışıldığını da yazmayacağım. Beni asıl ilgilendiren, bir yanlarıyla edebiyatçı (ve tabii muhalif), diğer yanlarıyla da, reklamın sihirli değneğiyle çok yıda beyne gönderme yapan -bu arada bir dizi sonucun da nedenselliğini hazırlayan- muvafık parlak kalemler, hizmet zekâları...

Yetenekli bir şair metinyazar, "silah fabrikasında işçi olarak çalışan bir banşçı..." diye tanımlıyorsa reklam yazarını. Fransız reklamcı ve dünyanın en büyük reklam şirketlerinden birinin sahibi Jacques Seguela da, Anneme reklamcı olduğumu söylemeyin. O benim bir genelev'de piyano çaldığımı sanıyor koymuş kitabının adını. Seguela'nın kendisiyle de dalga geçmeyi beceren ironisi yanında, birinci tanımın inandırıcılığı iyice tartışılır sanırım. Öyle mi gerçekten; silah fabrikasının banşçı işçisi mi reklam yazarı; yoksa fabrikanın beyin takımında mı görevli? Sözgelimi, satış alanları açan provakasyon ekibinde, ya da pazarlama grubunda falan... Ve devlet bütçesine yakın bir paranın bankelerce uçurulduğu Türkiye'de, bu gelecek soykırımının neresinde yer alıyor metinyazar? İntihar eden bankerzedelerden söz edip, bir vahşet tablosu çizmeyeceğim şimdi. İsrail terörizmine silah üreten fabrikalarla kıyaslamaya da niyetim yok tabii ki. Algi gücünü tutsak almayı hedefleyen, görünürde özgür seçme önerisinde bulunarak, aslında, seçme ihtimallerini belirli bir çerçevede aynılaştırarak silahlar üretiyor burada. Yani, anamalcı sisteme katksız bir ideoloji üretimi... Peki, ne işi var genç şairin orada? "Kastelli yeni dünyalar kurar!" çarpıcılığını yakalayan bir başka genç yazar, bugün, kurduğu reklam şirketinin başında köşeyi dönmenin hesaplarını yaparken, Kastelli'nin 1 milyon insana kurduğu yeni dünyada ne kadarlık sorumluluk payı olduğunu düşünmüyor mu hiç? Başkalarının Haziran'lanna satış şansı bol öykü-

Genelev'de Çalsaydınız

Karikatür: ATILLA KANBİR

Orhan Alkaya

ler düzmek kadar kolay mı, o Haziran'larla karşı konulan bir dizgeye ideoloji üretmek?

Bir kimlik kargaşası hüküm sürüyor ortalıkta. Aynı zaman dilimi içinde, şehir yaşamının binbir renkli mozağında gezinip, kimbilir hangi kederli, sevinçli, acılı, coşkulu an'lara sırt vererek şiirler, öyküler, romanlar sürgünlemeye çalışıp, gene aynı zaman dilimi içinde, üç gün sonra kaçacak bankere daha fazla para aktılması için en çarpıcı sloganın hangisi olacağını düşünmek iki eski sevgiliyi yıllar sonra (bir kasapta!) karşılaştırıp, buradan konfeksiyon sloganı çıkartmak, kimbilir hangi söylemlerde karşı durulan nesne kadınlarla doldurmak ortalığı; bu neyin doymazlığı ki, aşınan değerlerin, yozlaşan güzelliklerin, harcanan umutların sırtından kazanılıyor üç kuruşlar, beş kuruşlar?... Evet, üç kuruşlar, beş kuruşlar, fazla değil. Bohemya'nın ayağa düştüğü Türkiye'de (Mimi'ye doktor çağırabilmek için paltosunu satan La Boheme'in kahramanı değil bunlar

tabii ki...) para hesabı yapmadan içki içebilmek, Papirüs'te, Gezi Otel'de rutin konaklamalar, hadi bilemediniz bir de mavi yolculuk, bir kenarda "gelecek güvencesi", birazcık... Mamul sahiplerinin, banker babaların Mark'a, Frank'a, Dolar'a deplase ettiği milyarlar yanında üç kuruşlar, beş kuruşlar işte...

Silah fabrikasının banşçı işçisi olup olmadığı sorusunu, son Kastelli kampanyasının yaratıcısı sayın İzzet Yasar'ın bir kez daha sorgulamasını dileyerek, bu konudaki bazı ilginç yaklaşımlara da kısaca değinmek istiyorum. Sayın Moris Maçoro reklamcılığın da bir sanat olayı olduğunu söyleyerek, "... reklam fotoğrafçılığına ise tapıyorum..." diyor. (2) Ne diyelim, Allah mübarek etsin! Kutsal kitabı para olan yeni bir din galiba. Hem memleketimizin yeni bir sanat kuramcısı kazanmış olması da ayrıca sevindirici... Sayın Egemen Berköz'se, "Reklam edebiyat değil, bir bilim." diyor.(3)

"Tamam, tamam sustum!"

Şimdi diyeceksiniz ki, reklam filmleri çeken ünlü sinema yönetmenlerimiz, bu filmlerde oynayan, seslendiren oyuncularımız da var, neden ille de edebiyatçı metinyazarlar? Doğru. Ama, o yönetmenlerimizin tipolojisi başlı başına bir yazı konusu. Alyon sokakta her gün iskambil mesaisi yaptıktan sonra, nasıl olup da bazı çok duyarlı ilişkileri yakalayabildiklerine şaşar durum bazı usta yönetmenlerimizin. (Tabii, bir bölümü de adı anılacak tek film yapmadan yazdırmışlardır filmografilerini.) Oyuncularımıza başka alem, onlara bir yazı da yetmez. Ve hepsinden önemlisi, bir reklam kampanyasının beyni metinyazardır. Reklamın izleyiciyi yakalayan im'ini bulup, bunu imge'ye dönüştürecek tuzakları o kurar, ideolojik söylemi oluşturur. Diğerleri edilgin, aracı, metinyazar etkin, birinci dereceden sorumludur reklama. İlk ağızda, edebiyatçı kimliğini de cebinde gezdirerek emsalli bir paradoks oluşturan metinyazarların gündeme gelişi bundan. Biraz edebiyatımızla, çokeca da yaşam pratiğiyle ilgili bir sorun yanı...

Evet, yaşam pratiğimizle ilgili bir sorun. Sokaklarında tavernalaşmış BMW'lerle gezilen... Sokaklarında video kusmuğu birahenelerden geçilmeyen... Meyhanelerinde 'ocakbaşı' viski içilen... 40. Senfoni'yi uvertür yapıp, Kahire Radyosu'ndan inilti araklayan arabeski, 'Come here Şehrazad'lı...; Hava kararınca eve girmezse babasından dayak yiyen "hippy"li... Lâz uslubu mimarının tek tuğlalı duvarları arasında "birleşmiş ve kaynaşmış bir kütle" olma mutluluğuna eriştiğimiz... Uzatmaya ne gerek var; şu ŞİZÖİD toplum yapısından herkes gibi sanatçıların da etkilenmemiş olması düşünülemez elbette. Ama "bir şeyleri" dönüştürmeyi, değiştirmeyi amaçlamayan sanatçı da düşünülemez. Sanat bir karşıkoyuş, bir uzlaşmazlık, üst düzeyde bir dönüştürme eylemi değilse, nedir? Kimdir edebiyatçı? Tüketim toplumuna kandırmaca fetişler sunan adam mı? 1 milyon insanın gelecek umudunu dolandıran Banker Baba'nın düdüğü müdür şair? Bu şizofrenik yapıdan etkilenmemiş olmaları düşünülemez; kabul. Ama, bir yandan "muhalif", "karşı söylem kip'li" beri yandan da "kobay halk'ı TV, gazete, vs. laboratuvarlarında "rekabet testi"ne tabi tutan dizge oluşturuclar olmalarını kabullenmemiz de beklenemez. ARTIK AYRILMALI YOLLAR. Hiç değilse bu otobüs son durağa geldi. İsteyen orada kalsın, bohçası arkadan gelir. Dönmek isteyen de biraz yürümeyi göze alsın lütfen, biraz da yolulmayı. "Ne yardan, ne serden" zihniyeti de müflis (!) milyarderlerin yanına gitsin...

1) İzzet Yasar, Gösteri sayı 9, s. 71.

2) a.g.d. s. 74.

3) a.g.d. s. 68.

SANSASYONEL GAZETECİLİK, 'ASPARAGAS' DENİLEN ASLI ASTARI OLMAYAN HABERCİLİK, AŞIRI MAGAZİNLEŞME, AŞK FOTOROMANLARI, SANATÇI/OYUNCU DEDİKODULARI, AÇIK SAÇIK FOTOGRAFLAR, LOTARYACILIK, PİYANGOCULUK, ÇOK SAYFALI RENKLİ EKLER, POSTERLER VE AYAKTOPUNDAN SONRA, GAZETELERİN YENİ KOZU GENÇLİK!...

Gençlik ve Basın

Kamil Eryazar

dikodular, açık saçık fotoğraflar, lotaryacılık, piyangoculuk, çok sayfalı renkli ekler, posterler ve ayaktopundan sonra gazetelerin şimdi de yeni kozları: GENÇLİK!..

Bir olayın geçmişini bilmeden, bugünü hakkında karar verebilmek, eksik yetersiz, oldukça soyut bir davranıştır. İsterseniz, basın ve gençlik ilişkisinin geçmişine, kısaca göz gezdirelim...

Bilimin ve teknolojinin hızla ilerlediği, uzay ya da sibermetik çağı diye adlandırılan günümüzde, küçük yaştan başlayarak, kişilerin becerileri ve yeteneklerine göre eğitilmeleri yerine, bunun tam tersi olan, çağın gerisinde kalmış, beklenileni vermekten çok uzak, her telden karma bir eğitim sistemi, orta öğretimden yüksek öğrenime geçmedeki güçlükler, her yıl orta dereceli okullardan mezun olduktan sonra işsizler ordusuna katılma, atölye ve fabrikalarda, oto tamirhanelerinde sağlıksız yaşam koşullarında kendile-

rinden büyük dev makineler başında çalışma, giderek artan yaşam pahalılığı, huzursuzluk, enflasyon ve işsizlik, okuma olanağı bulamama, yeterli ve düzenli beslenememe, cinsel sorunlar... gibi gençlerin çok önemli yaşamsal sorunları ortadayken, gazeteler gençlere nasıl yaklaşıyorlardı?..

Daha çok genç kız ve kadınlara yönelik, hiçbir kültürel ve sanatsal değeri olmayan, gençleri üreticilikten uzaklaştırıp sınıf atlama özlemlerine, artist olma, köşeyi dönme gibi düşlere iten (sözde aşk) fotoromanları, resimli/çizgiromanlar, gençleri bunalıma, cinsel sapmalara sürükleyen açık-saçık (pornografik), toplumun aktörelere ve basın-aktöre yasasına uymayan, aykırı düşen yayınlar, çeşitli (sözde) sanatçıların, eşcinsellerin, ilgisiz tiplerin özel yaşantılarına ilişkin söylenceler, dünyanın taa bir ucundaki bilmem hangi artistin ne giydiği -kiminle yaşadığı, bilmem kimin ne zaman kadın olacağı (olduğu), bilmem hangi artistin (ya da bakanın) kiminle yatıp kalktığı, filanca artistin evlenip boşandığı, sosyete partilerinde yenilen beş yıldızlı yemekler, büyük kentlerin sosyetesinin gece yaşantılarında giydikleri beş yıldızlı giysiler...

Evet yadsınamayacak bir gerçek olarak, gazetelerin gençliğe gösterdikleri ilgi ve saygı düzeyi, bu yöndeydi. Onlara göre, okuyucu (daha doğrusu izleyici!) için önemli olan kadın gövdesi olmasına karşın, "kişisel ve fiziksel bir özellikleri olmayan" kişileri öne çıkıyor, "star" laştıyor, basın özgürlüğünü ticaret özgürlüğüne araç yapıyorlardı. Aynı hafta ya da günlerin gazetelerinde, bir "star"a ilişkin birbirinden çok ayrı/tersi haberler yayınlanıyor, kısıcası çıplak fotoğrafları yayımlayabilmek için, haberler "salt nedeni" oluyor, gerektiğinde yalan, olmadık haberler bile uyduruluyordu.

CUMHURİYET Gazetesi, Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK) tasarısı açıklandığı ilk günden beri, sürekli olarak konuyla ilgili tepki, eleştiri, yorum ve haberlerine ağırlık vermiştir. Geçtiğimiz aylarda YÖK tarafından çıkarılan Çerçeve Yönetmelik'i izleyen günlerde bu yazılar daha da yoğunluk kazanmış, "Yüksek Öğretim Gençliği Ne Diyor?", "Öğretmenin, Öğrencinin Soruları-Sorunları..." araştırmaları/köşeleri hazırlanmıştır... Hakkında, kimse'nin doğru dürüst birşey bilmediği, çok bilinmeyenli denklem sistemleri gibi karışık zor yönetmelikleri, açıklamaları, demecileri anlamaya/çözmeye çalışan gençlere, bir kılavuz işlevini görmüştür. Diğer gazetelerin günlük net satış ortalaması, aynı kalırken, üstelik düşerken, Cumhuriyet'in günlük net satış ortalaması gençlik sorunlarına ağırlık vermeye başlamasından sonra, gözle görünür bir şekilde artmıştır... Bunu gözlemleyen gazete yöneticileri de, hemen kollarını sıvamışlardır!..

Sansasyonel gazetecilik, 'asparagas' denilen aslı astarı olmayan habercilik, aşırı magazinleşme, aşk fotoromanları, sanatçı/oyuncu de-

Günlük gazeteler, geçtiğimiz Ekim ayından başlayarak, öncelikle yüksek öğrenim gençliği olmak üzere, gençliğin sorunlarına ağırlık vermeye başladılar. Birbiri ardına gençlik sayfaları/köşeleri düzenlemelerinin yanısıra, gençlerin kimi yaşamsal sorunlarını, sekiz sütuna manşetlere kadar bile çıkardıkları oldu... Gerçi eskiden de, gençlik sayfaları/köşeleri vardı ama içerikleri tümüyle değişikti! Artık gazeteler, gençlerin sorunlarını daha gerçekçi açıdan yansıtmaya başlamışlardı ve yayınları genelde yüksek öğretimde okuyan öğrencilere yönelikti. Öğrenimle ilgili yeni çıkan yönetmeliklere karşı tepkileri, eleştirileri, barınma konut (yurt) sorununu, sıcak yemek yerine peynir, ekme, zeytin yiyerek yaşamaya, okumaya çalışanları, işsizliği, geçim sorununu; gençlerin yakından ilgilendikleri dünyadaki çeşitli siyasal-sosyal-ekonomik olaylar ve gelişmeleri bile en ince ayrıntılarına kadar dile getirmeye başladılar. Durdukları yerde "bayram değil, seyran değilken", böyle bir değişikliğe neden gerekseme duymuşlardı?..

Günlük yaşamın sorunlarından, monotonluğundan, çelişkilerinden bunalan kişiler de, bir tür değişiklik gereksinmesi olarak, kaçışı çözümlü, magazin sayfalarını dolduran "star"ların "günlük yaşamın dışındaki" özel yaşantılarında, ayrılıklarında, öznelliklerinde bularak, bu gazetelere para yatıyorlardı.

Eleştirmen Murat Belge'nin "Gündelik Yaşam ve Magazin" konusuna ilişkin bir saptaması, bazı gerçekleri yansıtmaktadır:

"... Gündelik hayat monotonudur, tekrarlarla doludur, sıkıcıdır. Ancak, modern toplumlar birtakım yapılar, kitleleri oluşturan insanların bu sıkıcı hayatlarından çıkıp, toplumların gidişini belirleyen mekanizmaları daha yakından ilişkiye geçmesini önleme işlevini yerine getirir gibidir. Kendi hayatının monotonluğundan sıyrılmaya çalışan "kitle-insanı" oradan ancak yarı-efsanevi ve yapay bir dünyaya geçebilir. Bu dünyayı oluşturan çeşitli kurumlar vardır; yaygın düzeyinde o dünyanın temsilcisi Türkiye'de genel olarak "magazin" dediğimiz şeydir.

"Magazin"le "gündelik hayat" arasında çelişik bir ilişki vardır. Çünkü magazin gündelik hayattan kaçışı sağlar gibi görünür, ama sonuçta insanı yeniden, dosdoğru gündelik hayatın içine havale eder. Bu bakımdan, lastikle kaplanmış bir duvar gibidir: Kendisine atılan yumuşak inişle geldiği yere gönderir, ama bir değişiklik olmuş yansımasını da yaratır. Seriveni kalmaması insanlara hayali bir seriveni yaratır..."

İçinde yaşadığımız toplumda, yapısına uygun olarak, kişiler arasındaki her türlü ilişkinin, mülkiyet, para, cinsellik, kişisel çıkar ve yararlanmalar... v.b., üzerine kurulması istendiğinden, ilişkiler, olması gerektiğinden daha başka bir şekilde başlayıp gelişerek, yanlış, kötü, yapay olarak düşünülüp, yorumlanmakta ve doğal olarak, bu olgu kadın-erkek ilişkilerine de yansımaktadır. İlkokulu bitirene kadar, ortaokul yıllarına bile, birlikte kardeşçe güllüp oynayan kız ve erkek çocuklar daha sonraları, egemen düşüncü tarafından bilinçli olarak birbirlerinden koparılmakta, yabancılaştırılmaktadır. Artık bundan sonra erkekler, çeşitli pornografik film ve yayınlarla, kızlar ise fotoroman, resimliroman gazete, dergi, kitaplarıyla doğal gereksinmelerini gidermeye çalışmaktadırlar. Böylece, anamalı çevreler, hem kendilerine yeni bir pazar yaratmakta, hem de kişilerin en doğal gereksinimleri olan kadın-erkek ilişkilerini yozlaştırıp, toplumda yeni yetişen genç beyinlere, kendi düşüncülerini aşılayıp, "yabancılaşma"yı yaygınlaştırarak, sömürü düzenlerinin ayakta kalabilmesini ve sürdürülmesini sağlamaktadırlar. Erotik, pornografik film ve yayınlardan resimliroman, fotoroman gazete, dergi, kitaplarından, kısacası egemen sınıfların elinde bulunan gittikçe yaygınlaşan kitle iletişim araçlarından ve çevrelerindeki feodal ya da yarı-feodal değer yargılarından etkilenerek koşullanan gençlerden; erkekler; kadın, salt

cinsel gereksinmelerini gidermek amacıyla, alınıp satılabilen bir meta, ikinci sınıf bir kişi olarak tanıyıp, algılamak; kızlar ise, karşı cins tarafından, yukarıda belirttiğim nedenlerle, toplumda sürekli ezilip, aşağılanıp, hor görüldüklerinden, bu ezilmişliklerinin öcünü alabilmek ereğiyle, -kimileri de yeni yeni öğrendikleri "feminist" düşüncelerle-erkeklere karşı, ellerindeki, tek savaş aracı olarak görebildikleri cinselliklerini, bir sömürü aracı olarak kullanmalarının gerekliliğine inanmakta ve sürekli kafalarında, "artist" olarak ya da varsıl bir koca bularak köşeyi dönme, sınıf atlama özelemlerini tasarlarlar, olmuşlardır.

Doğal olarak, kişilerde yasaklanan/bastırılan ilişkilere duyulan ilgi ve gizemler giderek artmıştır. Gençler; üretmekten ve yaratıcılıktan uzaklaştırılmaya çalışıldıkları için, sanki karşı cinsle aralarında çok büyük, aşılması güç engeller olduğu izlenimine kapılarak, onlara yaklaşılabilmelerinin olanaksız olduğunu sanmışlar, bazen cinsel sapma derecelerine varabilen ruhsal bunalımlara sürüklenmişlerdir... Bütün bunların sorumluları arasında şimdilerde gençlere iye çıkmaya kalkışan bazı gazetelerde vardır...

Herşeye karşı dünya dönüyor, zaman süreci işliyor, kişiler, özel-

türkmen köyünde son gece

denizlere öykünsek, dağlar alınırdı yürümüştük bayram sabahlarına uyanan çocuklar gibi nerde olsak ilişirdik bir ucuna tan ağartısının 'sen doğmadan' diye başladıkları da olurdu bir tarihi anlatmaya titreyen mum ışıklarında

yarın gidiyorum, şakımayın yıldızlar sormayın konuşalım demiyorum, susarak ta çoğalıyoruz ya gizimi veriyorum bu eve, ağaca, akıp giden suya günler zor olacak görüşelim diyemiyorum

benim de isyanlarım oldu, yol ayrımlarında depresen güneşli avlularda söyletiğim ağır başlı köylüler şimdi git deseler de güze dönen bu yerlerden

saatler ilerlemişti, uçurumun dibindeydi uyku uzak şehirlere otobüs biletleri yastığının altında sürgünde bir güvercin gibiydim o gece...

üşümek

kime anlatılır kasımda üşümek sokul yanına suç ortağım ol kapat kapıları vakit kalsın gelseler de böyle bulsunlar bizi

yazılmamış, bir başka mevsime kalmış mektuplarım var beni bekleyen sevgilim uyku sızıyor gözlerimden saatim gelmiş, kalkıp gidemiyorum

öyle durur elleri göğsüne kavuşuk yitirilmiş gümüş bakışlı kızlar kaldırımları çınlatıyor yalnızlıkları yalan mıydı tüm çarşılar, buluşmalarım

ne aranır rengi soluk vitrinlerde kim ölüdür kim yaşıyor bilinmez izler karışır bu yangın yerinde geçti yavan sevdalarla avunmak

kaç sene geçti ölümlerin üzerinden yağmura çikalım kanatlarımız ıslansın aynı acının çocuklarıyız, izin ver izin ver dokunayım saçlarına

atilla çınar

likle genç kuşak, yavaş yavaş bilinçlenmeye, gerçeklerin ayırımına varmaya başlıyorlardı... Acımasız günlük yaşam koşullarında, yaşayabilmek kavgası veren kişileri fotoroman, piyango, ayaktopu, asılsız söylenceler, pornografik yayınlar ilgilendirmemeye başlamıştı, düşler evrenine sürüklenmek istemiyor, gerçeklerden kaçmanın çözüm yolu olmadığını görüyorlardı. Yaşamsal gerçekler, gerçeklerden kaçılmaması gerektiği zorunluluğunu öğretiyordu...

Çok yaygın olarak bilinen, kolay tutumbilim yasanına göre, istem bu yöndeydi, sunu da isteme bağlı olduğuna göre buna göre ayarlanmalıydı, yoksa üretilen mal (gazeteler) elde kalacak, satışlar düşecekti... Artık gazeteler için kabuk değiştirme, yenilikler yapma zamanı gelmişti ve yaşamdaki her olguda olduğu gibi ilk akla gelen "stepne", "gençlik"ti!...

İşte, bunun içindir ki, büyük basının tekellerinin gazeteleri ardi ardına yeni gençlik sayfaları, gençlik köşeleri düzenlemeğe başladılar ve isteme bağlı zorunlulukla geçmiştekilerden ayrıcağılı olarak, içeriklerini değiştirerek... Daha önceki; sosyetenin çeşitli toplantı ve partilerde giydikleri, ederleri normal bir ailenin bir aylık tüm gereksinmelerini karşılayabilecek olan beş yıldızlı ipek giysilerin yerini spor giysiler, blue-jean'lar, kazaklar, penyeler, gömlekler almaya başladı. Çeşitli tiplerin özel yaşantılarına ilişkin olmadık söylenceler uydurulamıyordu, güncel sorunlara değiniliyordu...

Ama her zamanki gibi bu kez de dürüst değillerdi! Tek tip düşünen, tek tip giyinen, "standart" bir gençlik yaratma çabasına giriştiler. Büyük bir giyim şirketinin, aynı zamanda gazete de çıkaran diğer büyük holdingle ortaklaşa başlatıkları reklam kampanyasına, gazeteleri de araç yaptılar ve "Abcde Mudo Gençliği!" oluşturulma yönünde, ilk adımlar atıldı...

Büyük basın tekelleri, bu yeni düzenlemeye, gençleri düşündükleri, ilgi ve saygı gösterdikleri, sorunlarını çözümlenme de yardımcı olmak için gitmediler. Gençliği ve sorunlarını, acaba gözleri yeni mi görmeye başladı, daha önce akullan neredeydi?... Geçmiş yıllarda, gençlere karşı birçok saygısızlık yapanların, üretici yönelmeden uzaklaştırılanların, düşler evrenine itenlerin, bunalımlara, sapmalara sürükleyenlerin, şimdi gençliği savunmaya, gençlik sayfaları/köşeleri düzenlemeye ne hakları olabilir, hangi yüzle bu işe kalkışabilirler?... Onlar için herşey, tiraj, para, daha çok kâr ve koşullandırılmış "standartlaştırılmış" kafalar!...

Biz yine de, bu değişikliği, Türk Basını açısından iyi bir gelişme olarak görüyor, gazetelerin bu sayfa/köşeleri hazırlarken daha tutarlı olmalarını, hazırladıkları gazeteyi bütün olarak değerlendirmeleri gerektiğini (örneğin, yeni gençlik sayfalarıyla, verdikleri eklerin, diğer sayfalarda yer alan fotoğraf, yazı ve haberlerin "çelişmemesini"), toplumsal gerçeklerden uzaklaşmalarını vurguluyoruz...

Türkiye'nin gerilimli günlerinde yaşıyoruz. Dışardan biri şöyle bir baktıktan sonra Türkiye'yi anlatmaya kalksa oldukça karanlık bir tablo çizer herhalde. Oysa gerçek o kadar umut kırıcı değildir.. Bu satırların yazıldığı tarih, 1970 yılının Şubat ayı. Yazan, S.Günay Akarsu. "Tiyatro 70" Dergisi'nin ilk sayısına, "Yeni Bir Tiyatro Dergisi'ne Başlarken", deyip yukarıdaki sözlerle giren Akarsu, "yaşadığımız koşullar ne denli ağır olursa olsun, bütünüyle arayan, çıkış yolu bulmaya çalışan bir toplum, önünde sonunda aydınlığa ulaşır", inancıyla sürdürüyordu önsözünü. "Tiyatromuz da aynı görünüm içindedir... Şimdi ne yapmak gerek? İşte bu sorunun cevabını arayacağız bu dergide.. İyi niyetine inandığımız her düşünceye açık olacak bu dergi", demiş ve "Hepimize başarılar" dilemişti..

Yıl 1979. Bu kez "Oyun Dergisi'nin "Yeniden Çıkarken" başlıklı sunuşuna şöyle başlıyordu Akarsu: "1963-66 yılları arasında Oyun Dergisi, sonra ilk oniki sayısıyla Tiyatro 70-71 Dergisi ve 1979'da gene Oyun Dergisi. Bu, yüklediğimiz üçüncü tiyatro dergisi çabası oluyor yani.. Halkımızın tarihsel doğrultuda gelişen bilinçlenmesine koşut olarak tiyatromuzun yarınına umutla baktığımız için bir tiyatro dergisinin gereğine ve işlevine inanarak işe girişiyoruz".. Günay'ı yitirdik. Böylesine önemli bir "iş" in ve "işlev" in yetkin, deneyli, inatçı, kararlı kişisini yitirdik. Ama koyduğu soru, kendisinin kazandırdığı zengin çaba ve katkılarla birlikte yaşıyor ve hep Günay'ın imzasını da taşıyacak: "Şimdi ne yapmak gerek?"

"Toplum alanında olsun, sanat ve düşünce alanında olsun, soysuzlaşmanın başladığı zamanlarda soylu olana doğru atılma çabalarının da güçlenip hızlandığı görülür. Böyle olmasaydı gelişim ve devrim olaylarını doğuran, yöneten, sonuçlandıran yasaları ilmi bir aydınlık içinde açıklamak imkânsız hale gelirdi".. Bu satırlar da, Suat Taşer'in çevirdiği, Stanislavski'nin "Bir Aktör Hazırlanıyor" adlı eserinin, 1967 tarihli yayınına Taşer'in kendisinin yazdığı önsözün ilk cümleleri.. Çarlık Rusyasındaki "1880'lerle 1890'ların" tiyatro ortamına değinirken Taşer, "Tiyatroyu parazitlerin yemliği olmaktan kurtanp asıl ödevine kavuşturma ülküsü, zamanın önde gelen sanatçıları ile, aydınlarını birbirine yaklaştırmış (tır)", diyordu. 1967'lerde bu çeviriyi yayınlarlarken Taşer, kendi çabasını da şöyle açıklıyordu: "Aktörlük sanatının grameri sayılan bir eseri dilimize çevirmekle metod yoksulluğu içinde kıvranan tiyatromuza, azıcık da olsa, bir yararımız dokunabileceği umudu içindeyiz"..

Burada, Brecht-Stanislavski tartışmasına dayanarak Stanislavski'nin gerçekçilik alanındaki son derece önemli tarihsel yerini yadsımak düşünülemez. Nasıl ki, Stanislavski'ye dayanarak da Brecht'in toplumu gerçekçilik alanındaki bir o kadar belirleyici ve yaratıcı önemini küçümsemek kimsenin aklına gelemez. İkisi arasında bir karşılaştır-

Akarsu ve Taşer'in Ardından

Yılmaz Onay

ma ve tartışma, her şeyden önce "gerçek" in "sahte" yi aştığı düzeyin ötesinde başlar. Üstelik Kaethe Rüllicke'nin dediği gibi, gerek Brecht tiyatrosu, gerekse Stanislavski yöntemi, asla bitmiş, kapalı "sistem" ler değildirler; toplumsal yaşama ve gerçeğe dayalı, yaşayan, yaratıcı birer süreçtirler ve birbirleriyle çatıştıkları noktalarda da birbirlerini dışlamazlar, dışlamamışlardır. Öte yandan, bizde de örneğin 1967'ler, Stanislavski yöntemiyle Brecht yöntemlerinin karşıtlaşmalarının belli çerçeveler içinde tartışılmaya başlandığı dönemlerdi ama, söz konusu tartışma zaten ancak çok dar bir ortamda ve büyük olanaksızlıklar ve engellemeler içinde sürdürülebiliyordu (Nitekim Günay'ın Dergi yoluyla, yayınlar yoluyla, sağlıklı biçimde kurumsallaştırmaya çalıştığı alanlardan biri de buydu) ve daha da ilginç, bu tartışmaya içtenlikle yürütülen, gene Stanislavski'nin eserinin çevirisine, yani Taşer'in önemli çabasının katkısına da dört elle sarılanlardı. Brecht'i "solcu" olduğu için kapıdan içeri sokmayan Devlet Konservatuarı ve Devlet Tiyatroları yönetimleriyse, Stanislavski'yi de çoktan unutmuşlardı. Bu nedenle Taşer'in "metod yoksulluğu içinde kıvranan" deyişi, o zaman da, bugün de, en büyük oranda, söz konusu Devlet kurumlarına ve ödenekli kurumlara yöneliktir.

Aynı önsözünde Taşer, "1938 yılında, ölmeden bir ay önce, öğrenci aktörlerine yaptırdığı son provadandan birinde", Stanislavski'nin: "Ölmek istemiyorum. Tiyatronun ne olduğunu ancak şimdi anlamaya başladığımı hissediyorum. Yani ancak şimdi yolunun başlangıcındayım", deyişini de kaydederek kendisi şunu ekliyordu: "Ne diyeyim, kitapsız dâhilerimizin kulakları çınlasın!". Bugünkü İstanbul Şehir Tiyatroları yönetimindeki "O iyi sanatçılar, kitap filân okumaz" anlayışının kulakları çınlıyor mu acaba? Ya da Devlet Tiyatroları'nın, kendini böyle açığa dökmeyecek kadar "usta"laşmış, ama uygulamada tiyatro sanatına, çağdaş, bilimsel yaklaşmayı özleyen her gerçek sanatçıyı da aynı "usta"lıkla engelliyen "değişmez genel müdür"lük anlayışının kulakları çınlıyor mu? Taşer, Stanislavski'nin, "büyük işine girişme sebebini" şu sözle açıkladığını belirtmiş: "Tiyatronun içine tiyatrodan nefret etmeye başladım"! Nice iyi niyetli, yetenekli, gelişkin tiyatro sanatçısının Devlet Tiyatroları'nda getirildikleri bugünkü durumu ne kadar güzel dile getiriyor? Dahası, asıl yöneticilerin kendileri ve onların gözdeleleri, gerçek sanattan bilinçle "nefret" ediyor olmaları ki, Televizyon reklamlarından, sanatsızlık ticareti kof piyasa gösterilerine, kötünün kötüsü filmlere kadar her yerde boy göstermek-

ten hiç rahatsız olmayabiliyorlar.

Ünlü sözdür, burjuvazi, gemi barten ilk olarak sanatı dışarı atarmış. Atıyorlar, habire atıyorlar, sahip çıkabilecekleri bir tek değer kalmamacasına atıyorlar. Çünkü hangi gerçek sanat değerine sahip çıkmaya kalksalar, mutlaka bir yarıncıdan bugünkü kendi durumlarıyla çelişiyor. Çünkü her gerçek sanat değerinin bir "gerçekçilik" yanı var. Dahası, iş o kerteye geldi ki, çelişkilerini ancak ince iki yüzlülüklerle örtebileceklerini gördüklerinden, bir de "gerçekçilik savaşı" vb. sahte kalıpları, yalanlarına kalkan yapan "kitaph dâhiler" kullanmaya mecbur oluyorlar. Çünkü kendileri adına artık "umut"suzdurlar. Brecht'in deyişiyle "insan bile artık onların ataları olmaktan çıkmış"tır. İşte Taşer'in çabaları da bunlarla mücadele düzeyinde değerlendirilmelidir.

Hiç unutmam, Taşer, daha 1953'lerde Ankara Gazi Lisesi'nde, öğrenciler olarak giriştiğimiz bir oyun çalışmasına sanatçı gücünü katmayı gönülden kabul etmiş ve bizleri bir süre zevkle çalıştırmıştı. Ama daha sonra gelemez oldu. Nedenini sorduğumuzda öğrendik ki, "solcu" olduğu için öğrencilere tiyatro çalıştırması önlenmiş. Aradan otuz yıl geçti. Taşer'i yitirdik. Onun tiyatro sanatını yayma çabaları da, eserleriyle kalıcı kıldığı uğraş da saygın kişiliğiyle birlikte yaşıyor, geleceğe taşınıyor; Günay'ın, tiyatro sanatını en geniş halk kesimlerinin yaşama ve mücadelesine kazandırma çabaları gibi, oyun yayınlanmasını bir yayınevi kurgusunda kurumsallaştırma çabaları gibi, tiyatro tartışmasını ve bilgi akışını bir tiyatro dergisi çapında olsun kurumsallaştırma çabaları gibi.. Ama "solcu" diye Brecht'i kapıdan içeri sokmayan anlayış, bir zamanlar güya Brecht'e karşı (bir söz kalıbı halinde) sahip çıkıyor gördüğünü Stanislavski'yi de zerre kadar anılmamış olarak gittikçe daha çok sahte gösterişlerin gerisine gitmekte, artık kendi kendini taşıyamaz olurken, ne kendisinin taşıyacağı, ne de kendisini geleceğe taşıyacak hiç bir değer de kalmamaktadır elinde.

Taşer, Stanislavski'nin "eski biçim oyunculuğa, gösterişçiliğe, tiyatromsu olana, duygunun da, konuşmanın da sahtesine... takım oyunculuğunu mahveden yıldız sistemine, repertuvarda yer alan değersiz eserlere karşı" olduğunu belirtiyordu önsözünde. Kavga, "gerçek" ile "sahte" arasındadır öncelikle. Ve Taşer'in de, Akarsu'nun da uğraşlarına temel aldıkları "umut", sahteye değil gerçeğe dayandığı için, onların eserini geleceğe taşırken bizlere de güç kaynağı olmaktadır. Stanislavski'nin yürekli gerçekçiliğine, Brecht'in toplumu gerçekçiliği ışığında tartışıp değerlendiren, geliştirerek sahip çıkıp geleceğe taşıyacak olanlar da biziz, onların çabalarını bize aktarmada kendi çabalarımızı katarak yol açmış olan Akarsu'ları ve Taşer'leri de. Bunun bir onur olduğu kadar bir sorumluluk da yüklediğini unutmayarak elbet..

ALİ H. ÇEVİKER

Ali Çeviker 1952 Çarşamba (Samsun) doğumlu. 1980'de İTİA'yı bitiren Çeviker, 1974'ten beri şiirle uğraşiyor. İlk şiiri 1977'de yayımlanan Çeviker'in şiirleri şimdiye kadar Saçak, Türkiye Yazıları, Edebiyat Cephesi, Yazın, Dönemeç, Yarın ve Milliyet Çocuk gibi dergilerde yayımlandı.

Korsan

Babam da az değil hani
Bu havalar, diyor, başka hava
Değil bildiğin gibi.

Uçurtmamı kaçırın rüzgarın korsanı,
Değil mi amca? O iyicil korsan.
Hem o jilet vurmaz ki iplerime
Susturmaz fırfırlarımı;
Hiç yapmaz öyle şeyler.
Bazen yaramazca kapsa da
Benim ülkeme gider, bana döner.
Gözetlerim onu kalbimin kırlarından
Bir bakmışın süzülüyor tepemde
Kuyruğunda serçeler
Papatyalar takılı terazisine.

Ama ya o çapkın değilse
Uçurtmamı kaçırın,
Bir daha dönmeyecekse...!
Diye uykularım kaçıyor.
Senin de kaçıyor mu amca?
Hadi söyle... Çekinme.
haziran '81

Semra... Bir Semender

"Kadın yanarken hiç bağırmadı."
—İki Yunanlı işçi—

Hayır yakmıyorum kendimi. Benzin değil
Güneşler dökünüyorum.
Yanmaksa yandım bugüne dek; artık—
Yaşamaya başlıyorum, bir semender gibi
Alevler alevler alevler içinde.

Çünkü yirmialtı mayıs günlerden, o en esmer—
Adımın koyulduğu gün.
Pasta falan istemez yağ günü gereksiz
Bir şiir kalsın benden, yeter. Uçuşsun
Yurdumun rüzgarlarında.

El açık beklenir payıma düşen döviz, isterler—
Bugün -yarm; üstünde Made in Germany yazsın.
Önlenebilir bu ölümlü yükseliş.

Evet yakıyorum kendimi. Adımı bırakıyorum
Kara bir gül olarak, çift kanatlı kapınızın
Pahlı, hantal kapınızın tam önüne.
temmuz '82

Semender: Ateşte doğup yaşayan bir masal canlısı

Asfaltta Bir Lirik

Temmuz.
Asfaltı yamıyor
Yol işçileri.
Zift kaymıyor
Tenekelerde;
Ateşin üstünde değil
Güneşle...
Az ötesi
Kışkırtıcı deniz.

Saldırıncı
Katran dumanı
—Hemen de— ekşiyor suratımız.
Geçiyoruz.
Asfalt yanıyor
Geride kalıyor deniz.
temmuz '82

TYS Davası

Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS)'nin 17 yöneticisi hakkında, TCK'nın 141/1 maddesi uyarınca 8-15 yıl, 1 kişi hakkında da TCK'nın 142/4 maddesi uyarınca 5 yıl ağır hapis istemiyle, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı "1" numaralı Askeri Mahkemesi'nde dava açıldı. Sendikasının kapatılması da istenen iddianamede sanıkların sendikayı illegal bir örgüt haline dönüştürdükleri,

Nazım Hikmet'in kişilik ve icraatlarını övdükleri, hükümetin ve devletin emniyeti muhafaza kuvvetlerini alenen tahkir ve tezyif ettikleri öne sürülüyor.

Dergimizin Genel Yayın Danışmanı Osman S.Arolat'ın da yargılanacak yöneticiler arasında bulunduğu TYS yöneticilerinden, 141/1, 173/son, 31, 33, 36. maddelerinden yargılanacak olan TYS yöneticileri şunlar:

Aziz Nesin, Bekir Yıldız, Adnan Özyalçınar, Şükran Kurdakul, Demirtaş Ceyhan, Alpaz Kabacalı, Osman Saf-fet Arolat, Atilla Özkırmı, Ataoğlu Behramoğlu, Haşmet Zeybek, Orhan Apaydın, Asım Bezirci, Tekin Sönmez, Aziz Çalışlar, Emin Galip Sandalcı, Kemal Sülker, Vedat Türkalı. Mehmet Sebük ise, 142/4, 173/son, 31, 33 maddelerden yargılanacak.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın istemiyle açılan soruşturma sonucu hazırlanan iddianame'nin "Netice ve Talep" bölümünde özetle şunlar deniyor:

"4 Şubat 1974 tarihinde bir bildirim vermek suretiyle sendikalar kanununa ve anayasaya göre tüzel kişilik kazanan Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS)'nin, suç tarihi olarak kabul edilen 1976 yılı başlarına kadar kanun dışı bir görünümün olmadığı; bilhassa 2. kongrenin yapıldığı tarihten sonra sendikaların yönetim kurulunca seçilen şahısların birlik ve beraberlik içinde olarak kuruluş tüzüğüne belirtilen ekonomik ve kültürel amaçlarının dışına taşarak yönetim kurulu olarak kararlar alıp bu kararları uygulama sahasına koydukları, ezcümle; DISK'in 1 Mayıs günü düzenlediği yasal yürüyüşlere katılmaya, DISK'in DGM'lerle ilgili direniş kararlarının kendi sendikalarının desteklenmesine idam kararlarının kaldırılması hususunda İstanbul Barosu'nun yaptığı girişimin desteklenmesine, TCK'nun 141 ve 142. maddelerinin kaldırılması için faaliyet gösterilmesine, işçi sınıfının ozanı olarak tanımadıkları komünizm suçundan mahkum olan Nazım Hikmet'in doğum ve ölüm yıldönümleri için müteaddit defalar toplantılar tertip edilmesine, başka kuruluşlarca tertip olunan bu mevzudaki panellere katılmasına, "Nazım Hikmet Kurulu ve Nazım Hikmet Enstitüsü'nün sendikalarınca kurulmasına, bu kurul adına para toplanmasına ve bunlara benzer karar defterlerindeki kararlarla; ideolojisi itibarıyla kanunun yasak ettiği amaç ve faaliyetleri benimseyen Nazım Hikmet'i övmek maksadıyla toplantı ve yayın yapıp, O'nun adına yardım toplamak vesair amaç dışı faaliyetlerde bulunarak Dernekler Kanunu'nun 35/B fıkrasındaki yasak fiilleri ika ettikleri, celp ve tetkik olunan 1, 2, 3. nolu karar defterlerinin tetkikinden anlaşılmıştır.

Ozan Nazım Hikmet'in 1977 Ocak ayında, 2 Haziran 1978 tarihinde ve 22 Ocak 1980 tarihinde yapılan anma toplantılarında; Ozan'ın sanatsal yönlerinden ziyade ideolojik taraflarının yapılan konuşmalarla, okunan şiirlerle ve çekilen mesajlarla propaganda düzeyine çıkılacak derecede övüldüğü, Ozan Nazım Hikmet'in yeni düzende kurulacak işçi sınıfının tahakkümünü tesis eden bir simge haline getirildiği, netice olarak Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS)'nin bu dönemdeki yöneticileri kuruluş tüzüğüne belirtilen gayenin dışına taşarak TCK'nın 141/1 maddesinde ifadesini bulan illegal örgüt haline dönüştürdükleri anlaşılmaktadır."

Mustafa Sercan

1956'da Gaziantep'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini bu kentte tamamladı. 1981'de Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni bitirdi. 1976-1979 yılları arasında "İstanbul Merhaba Gösteri Topluluğu"nda tiyatro çalışmalarına katıldı. 1979-1980 yıllarında "İ.U. Mediko Sosyal Merkez Tiyatro Topluluğu"nda oyuncu ve yönetmen olarak görev aldı. Raporajları, eleştirileri, tiyatro yazıları Cumhuriyet, Vatan, Demokrat Gazeteleri ile Tartışma ve Oyun Dergileri'nde yayımlandı.

"RUMUZ GONCAGÜL"

Oktay Arayıcı'nın yazdığı "Rumuz Goncagül", Ankara Sanat Tiyatrosu (AST)'nin 19. yılında ilk oyun olarak sahneye çıkarıldı.

Oyunda bir ana-kızın başından geçenler anlatılıyor. Evde kismet bekleye bekleye 25 yaşına gelmiş bir kız: Gülsün. Gönlini kiracıları Sıtkı'ya kaptırmış. Sıtkı'nın da gönü Gülsün'de. Ne var ki iki genç birbirine açılmakta güçlük çekiyorlar, açılmıyorlar. Gülsün, Aysen'in önermesiyle, anasının da zorlamasıyla bir magazin gazetesine ilan vermiştir. Ana-kız ilana gelen mektupları uygun olanları seçsin diye Sıtkı'ya verir. Niyetleri bu arada Sıtkı'nın ağzını aramak. Sıtkı yine doğrudan açılmaz. Ama Goncagül rumuzuna bilmeden kendi de bir mektup yazmıştır. Mektupların içinden onu seçer. Ana-kız Sıtkı'nın seçtiği mektubu "hayırlı bir kismet" saymazlar. Sonunda uygun kismetleri kendileri seçerler: Bir mirasyedi, bir inşaat kalfası, bir kadın avcısı, bir nikah memuru.... Bu erkeklerle çeşitli yollardan "görücü" olunur. Her kismetin böyle bir ilişkiden beklediği başkadır. Olayların gelişmesiyle bütün kismetlerin "kof" çıktığını görürüz. İçlerinden yalnızca nikah memuru Müfit Mürted, Gülsün'ün annesiyle anlaşır. Aysen, kendini tuzağa düşüren kadın avcısı Refik'i tanır. Dalaverasını ortaya çıkarır. Bununla da yetinmez, Sıtkı'nın Gülsün'e açılmasına önayak olur. Gülsün'le Sıtkı, İnsaf'la Müfit evlenmeye karar verirler. Kendilerini birdenbire bir hayale kaptırırlar.

Toplumun kurallarını yana itip evlenebilecekleri yanılmasına kapılırlar.

Ev sahibi çıkıp gelirse bu hayalleri sürüp gidecektir. İnsaf oyunun başından sonuna dek hep ev sahibini anımsamıştır. Tam unuttuğu anda çıkagelir. Geçim gücüyle yüzünden evi satacaktır ev sahibi. Ev olmadan evlenmek olanaksız... Evlenmeye niyetlenmiş iki çiftin de hayalleri yıkılır.

"RUMUZ GONCAGÜL"ÜN GERÇEKÇİLİĞİ

Bir masal havasıdır sahnede esen. Masal havası ama masal değil. Bu hava içinde gerçekliği veren bir oyun "Rumuz Goncagül". İnsan gerçekliğini, insanı parçalamadan, bütünlüğünü bozmadan iletebilen bir oyun. İnsanı anlatıyorum diye söyleye girişmeden, sanat yapıyorum diye insandan uzaklaşmadan gerçekçi olabiliyor. Yaşamı insanlığı basit bir ayna gibi yansıtmıyor. Sanatın özelliklerinden biri de

yansıtmaya elbette. Ama yansıtmaya şansı, insanlığı, insanı derinliğiyle vermeli. Bireysel özellikleri, bireyler arasındaki, bireyle toplum arasındaki ilişkileri tüm boyutlarıyla verebilmeli. İlişkilerin çelişik yanlarını, uyumlu yanlarını iletebilmeli. Yansıtmaya gerçekçi olmalı yani. Gerçekçilik de bir yöntem sorunu. Bir taraf tutma özünde. Nesnel olanın tarafını tutma (Brecht).

Gerçekçilik biçimle sınırlı değil. Sonsuz sayıda biçim deneyebilir yazar. Oktay Arayıcı da ortaoyunu biçiminde yazmış. İnsan ilişkilerini yorumlarken abartma yolunu denemiştir oyunda.

İnsan davranışlarının abartılması, karikatürleştirilmesi bir tehlike taşıyor da değil gerçekçilik açısından. Abartmanın dozu, abartılan ilişkilerin neler olduğu önemli burada. Mizah dengesinin tutturulması önemli. Oktay Arayıcı "Rumuz Goncagül"de mizah öğesini gerçekçiliğin desteği kılabilmiş. Olanların abartılması yaşananların başka bir düzeyde ele alınması gerçekliği daha kolay algılatıyor seyirciyi. Olmayanı olur göstererek, seyircinin olanı eleştirmeye yönelmesini sağlıyor. Onu etkin kılıyor. Sahnede oynanan yalnızca bir demecin iletilmesini değil. Bir oyun, sanat yapıtı. Sanat araçlarından yararlanarak bir şeyler söylüyor.

"Rumuz Goncagül"de yazar, evlenemeyen bu yüzden de ilan yoluyla tanışıp evlenmeye kalkışan insanların hem gülünç, hem üzülecek durumlarını yazmış. Masal havasında gerçekçi bir oyun çıkarmış. Ne var ki oyun kişilerinin tiplemesinde aksayan bir şeyler var. Oyun kişileri, Gülsün'ün annesi İnsaf dışında derinliksiz, az boyutlu çizilmiş. Düz bir çizgi çiziyorlar oyun boyu. Yalnızca İnsaf tipi bu kuralın dışına çıkabilmiş. Bir de Aysen var ki boyut karmaşası. Böyle bir karmaşa oyunun gerçekçiliğini zedeliyor. Aysen, evlenme ilanı yüzünden batakhanelere dek düşmüş. Ama ilânla evlenmekten de başkasına bu yolu önermekten de vazgeçmiyor. Evlilik konusundaki görüşleri de karma karışık. Dört kez evlenip boşanmış. Beşincisine niyetli Mutlu bir evlilik için neler gerektiğini söyler. Gülsün'le Sıtkı'nın evlenmelerine önayak olur. Ama kendisi evlilikten başka şeyler bekler. Paralı bir kocanın vereceği olanaklardan vazgeçmez. Aysen tipi değişik kesimlerde, değişik koşullarda yaşayan birçok kadının toplamı. Bireşim değil, toplam. Bu yüzden de gerçekliğini duyuramıyor seyirciyi.

Önemli bir aksama daha var oyunda. İnsan ilişkilerinin derinlikten yoksun oluşu. Toplumdaki ilişkiler yanlış işlenmemiş. Ne var ki hep el gözüyle, hep yüzeyden izlenmiş.

İNSANLARIN EVLENMESİ NEDEN GÜÇ?

"Rumuz Goncagül"ün olay çizgisi bir evlenme ilanı ile, bu ilana yanıt veren "kismet"ler üzerine kurulmuş. Evlenme ilanının verilmesi nedeni şöyle aktarılır seyirciyi:

"Çıkma yince talibi n'apıcaksın
Dönem böyle kaldırıyor artık
Kismetini kendin arayacaksın."
(Birine Dayanarak Yaşamak Şarkısı):

Gülsün evde oturup kismetini beklemiş hep. Neden? Geçmiş bir yaşam biçiminin değer yargısına göre davranıyor da ondan. Bir talibi çıkmamış. Çünkü yaşama biçimi değişmiş. Birçok insan artık görücü gitmiyor kızlara. İstanbul gibi bir kentte görücü yoluyla evlenen günden güne azalıyor. Böyle olunca Gülsün gibi kızların ailelerinde bir çelişki yaşanıyor. Yaşanan gerçeğe değer yargılarının çelişkisi. Bu çelişki değer yargılarını giderek zayıflatıyor. Değer ölçüleri yavaş da olsa değişiyor. "Artık kismetini kendin arayacaksın" sonucuna varıyor insanlar.

Birçok konuda olduğu gibi, evlenme konusunda da yeni değer yargılarının, yeni değer ölçülerinin oturup yerleşmesi bir süreç sorunu. Eski değer yargılarının çözüldüğü, yenilerinin oturmadığı bu yapı birçok dış etkiye açık durumda. Evlenme ilanları, magazin gazetelerinin bu gücüyle gidermek sayıyla ortaya attıkları bir yol. Ama günlük yaşamda da gözlüyoruz. Yaşamdaki uyumsuzluğun sömürülmesinden başka bir işe yaramıyor. İnsanlar değişik isteklerle, değişik özlerele başvuruyor ilanlara. Ama ilanlar evlenmeyi kolaylaştırmaktan çok güçleştiriyor. Birçok yeni sorun çıkarıyor ortaya.

Nitekim oyunda da her kismetin değişik isteği, özlemi vardır. Bunlar Gülsün'ün istekleriyle, özlerelele hiç de uyusmamaktadır. Refik Mayıssoğlu'nun isteği Gülsün'ü ağa düşürüp satmak. Evlenme bu avın öksesi. Dursun Ali evlenmeyi, ev için istiyor. Onun katı bir apartmanın merdivenidir, onun gözünde Gülsün. Halet Rezaki, arada bir oynaşacağı bir bakıcı anyor kendine. Gelişen olayların sonunda Gülsün, Sıtkı'yla evlenir yine de. Evlenme ilanı, evlenmesine yardımcı olmamıştır. Tanıyıp bildiği, çevresinden biriyle ev-

lenmiştir.

İNSANLAR NEDEN EVLENMEK İSTERLER?

Oyundaki insanların evlenme nedenlerinden biri geçim gücüğü.

"İNSAF- İki boğazı geçindirecek gücümüz yok. Ne yapsak olmu-yor. Hayat öyle pahalılanıyor ki yetiştirilene aşk olsun."

Ana-kız evin ayılığını bile ödeyemez durumdadır. Bu yüzden Gülsün'ün evleneceği insanın biraz varlıklı olmasını isterler. Bunu sağlamak için kirada oturdukları evi kendilerininmiş gibi gösterirler.

25 Yaşına gelmiş bir kızın cinsel sorunları da olur elbette. Ne denli bastırılsa da, çekingenliğin ardından uç verir bu duyguları.

"REFİK- Sigara?
GÜLSÜN- Hayır içmem, içine ilaç koyuy sonra da şey yapıyorlar-mış, şey işte.

(...)
REFİK- Umarım ki beni nikah-tan sonra da böyle üzmezsiniz.

GÜLSÜN- Merak etmeyin, ar-kadaşlarım çok seksapelli olduğumu söylerler."

Görücü yoluyla evlenmenin ticari bir ilişkiye benzediği açık. Oyundaki kişilerin bilinçlerinin bir köşesinde de kurulacak evlilik ticari ilişki gibi yer etmiştir. Gülsün'ün dil sürçmesinden sezeriz bunu.

GÜLSÜN-Sıtkı bey, müşteri geldi, ay aman görücü diyecektim."

"Rumuz Goncagül"de Oktay Arayıcı, toplumda yaygın değer yargılarını oyun kişilerinde somutlamış. Oyun kişileri bu değer yargılarına göre davranıyor. Seyirciyi, her gün çevresinde görmeye alıştığı bu davranışları, bu değer yargılarını gösteriyor yazar. Çeşitli tiyatro etkileriyle, yöntemleriyle, seyirciyi alıştırdığına yabancılaştırıyor. Seyircinin olanları eleştirebilmesini sağlıyor. Yer yer kendi eleştirisini de getiriyor. Örneğin "Birine Dayanarak Yaşamak" şarkısında,

"Kalmadı miras dededen. babadan
Para pul, han apartman.
Yolu yok başka kızın.

Birine dayanarak yaşamaktan."

diye açıklar durumu. Ekonomik koşulların dayattığı zorlamaları eleştirir. Kadın için, evliliğin "birine dayanarak yaşamak" oluşu bireysel seçimlerle olmuyor. Bireysel, toplumsal, ekonomik koşulların, daha birçok etkenin bir araya gelmesi sonunda ortaya çıkıyor.

Evlilik insanların bir arada yaşama yöntemlerinden biri. Evliliğin güçlükleri var. Evlilikte yükün paylaşılması gerek. Bunu "Yuvayı Kim

Yapar ya da Ne Tufeyli Ne Köle" şarkısıyla, hemen ardından İnsaf'ın söyledikleriyle vurguluyor yazar.

"Sabır kızım dayan dayan
Dişi kuştur yuvayı yapan...
İNSAF- Diye diye dişi kuşun
yuvasını yapmışlar (...) İki kuştur
yuvası yapan."

Ne var ki oyunun daha sonraki bölümlerinde söylenen bazı sözlerin de altı çizilmeliydi. Gülsün'le Sıtkı'nın evliliği üzerine söylenen sözlerin.

Sıtkı evleneceği kadının çalışmasını istiyor. Aşşen oyunun bir yerinde şunları söyler Sıtkı'ya, "Neden yemeğini çamaşırını ona bırakmıyorsun? Tertemiz kız. Becerikli, namuslu..." Sıtkı bu sözleri hiç karşı çıkmaz. Bu evliliği tasarlıyorsak, şöyle bir sonuca varmaz mıyız? Gülsün hem bir işte çalışacak, hem de ev işlerine bakacak. Bir de çocukları olursa, tamam... Yani Gülsün "yuvası yapan dişi kuş" olacak. Oyunun bu bölümünde, durum seyircinin eleştirmesi için altı çizilip, öne çıkarılmıyor. Toplumumuzda bu yapıda pek çok aile var. Yani bu alışılmış bir yapı. Kuramsal olarak yuvayı iki kuşun yaptığını savunan kişiler bile, evliliğini bu yapıda götürebiliyor. Oysa bu, kadının aile içinde güçlü olmasını önüyor. Yazar, seyircinin yaşadığı bu alışkanlığın da altını çizseydi, seyircinin yabancılaşmasını, eleştirmesini sağlasaydı amacına ulaşmış olurdu. Oyunun iç tutarlığı da zedelenmemiş olurdu.

EVLENMEK İLE EV'LENMEK İLİŞKİSİ

Dilimizde aile kurumunun oluşması, evlenme, ev açma, yuva kurma deyimleriyle karşılaşır hep. Aile kurumunun oluşmasında, dört duvar bir dam yani ev önemli bir etken elbette.

"GÜLSÜN- Ama biz burda evleniyoruz?"

NASUHI-İstirham ederim, evleneceğiniz değilsiniz ya.

GÜLSÜN-Sokakta mı evleneceğiniz peki?"

(...)

"Evlenmek hakkı,
Sokabilmeli insan başını,
Bir çatının altına
Yuva kurabilmeli."

(Sıcak Ekmek Gibi Şarkısı).

Evlenmek konusu konuşulurken, ev olgusunun gözden kaçınmaması zorunluluk. Oktay Arayıcı bu zorunlu olguya dikkat çekmekle iyi ediyor. Ne var ki bu sorunun oyununda vurgulanmasının yeterli olduğunu söyleyemiyoruz. Başından beri İnsaf'ın aklından çıkmayan ev sahibinin oyunun sonunda ortaya çıkması, soğuk düş etkisi yapıyor seyirciye. Bu soğuk düşün etkisi geçip de seyirci sorunu yeterince algılayamadan oyun bitiyor. İnsaf'la, Gülsün'ün ilanla evi kendilerininmiş gibi göstermesi, Dursun Ali'nin on katlı apartman sevdası, ev sahibinin evi satması hep birbirleriyle ilişkili olgular. Oyunda bu ilişki, yeterince açığa çıkmıyor gibi geldi bana. Sanki kopuk kopukmuş gibi izliyor seyirci.

OKTAY ARAYICI'NIN OYUNLARINDA GELENEKSEL BİÇİM

Oktay Arayıcı oyunlarında geleneksel biçimlerden yararlanan bir yazar. "Seferi Ramazan Bey'in Nafle Dünyası"nda seyirlik komedyası, "Bir Ölümün Toplumsal Anatomisi"nde seyirlik tragedyası adını verdiği seyirlik oyun biçimlerini kullanmış. "Rumuz Goncağül"ü de ortaoyunu biçiminde yazmış.

Geleneksel tiyatromuzda göstermeciliğin ağırlıkta olması, bu oyun biçimlerinden toplumumuza uygun yabancılaştırma etkileri üretilmesini olanaklı kıyor. Bu oyunların açık biçimli oluşu geniş olanaklar sağlıyor yazara. Yer-zaman değişiminde kolaylık, tip özelliğinde oyun kişileri çağdaş özü aktarmada kolaylıklar getiriyor. Ancak bu biçimlerin getirdiği kalıpları aşmak zorunlu.

Önceki iki oyununda Oktay Arayıcı geleneksel biçimlerin sınırlarını aşmıştı. Seferi Ramazan Bey, bir polis komiserinin çelişkilerini, açmazlarını, topluma uyumsuzluğunu, bütün trajedisini çıkarır sahneye. İnsan ilişkileri tüm derinliğiyle yansır. Toplumsal Anatomide tipler, yansıtığı toplum kesiminin genellemesini getirir. Kişilerin toplumsal yapıyla trajik çatışmasını tüm gerçekliğiyle gözler önüne serer. İnsan ilişkileri tüm boyutlarıyla yansır.

"Rumuz Goncağül"de ise yazar ortaoyununun getirdiği kalıpları yeterince aşmamış. İnsanlar da, insan ilişkileri de gerçek boyutlarıyla yansımamış oyuna. İnsaf dışındaki tipler boyutsuz birer kişilik olmuş. Oyun kişileri arasındaki ilişkiler "tanışma" düzeyini geçmiyor. Yalnızca bir ilişki gelişen.

Oyunun güldürüsü için aynı şeyleri söylemek haksızlık olur. Yazar insanların gülünç yanlarını, gülünç ilişkilerini sahneye çıkarırken, kişisel özelliklerine dayandırmamış güldürüyü. Kişilerin sakatlıklarına, kekeliklerine, köyü oluşlarına güldürmüyor seyirciyi. İnsanların koşullarındaki, ilişkilerindeki gülünçlüğü aktarıyor. Gülünç olan, insanların yaşamla uyumsuz değer yargıları, yanlış eğitimleri, toplumsal koşulları. Çeşitli etkenlerle bozulmuş oldukları için gülünç bazı insanlar. Yoksa falanca sakatlıkla doğdukları için ya da filanca yörede oturdukları için değil. Güldürü konusunda Oktay Arayıcı'nın ortaoyunu kalıplarını aştığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü ortaoyununda güldürü insanların kendileri üzerine kurulmuştur. Onların sözleri, daha çok da hareketleri, yöresel konuşmalar üzerine dayalıdır. "Rumuz Goncağül"deki güldürü anlayışı üzerinde önemle durulmalı.

"Rumuz Goncağül" eleştiri getiren bir ortaoyunu. Belli bir eleştiri. Bu seyirciye iletilmeli. Oyunun söyledikleri kahkahalar arasında yitip gitmemeli. Tam tersine gülmeceyle daha iyi algılamalı seyirci oyunu. Rutkay Aziz yalın bir sahne yönetimiyle işte bunu başarmış.

Oyun alışılmış ortaoyunu gibi başlıyor. Ana-kız yeni dünya'nın

çevresinde dönmeye başlıyorlar. Bu arada yine alışılmış ortaoyunundan birkaç hareket. Ondan sonra aynı etkiyi yaratabilecek yeni teknik buluşlarla sürüyor oyun. Oyunun açık biçimli oluşu amaca uygun her tekniğin yararlanmasını kolaylaştırmış yönetmenin. Örneğin Gülsün'le Refik'in tanıştığı bölümde böyle bir bireşimi gerçekleştirmiş Rutkay Aziz. Gülsün'le Refik bu bölümde saçmalık düzeyine varacak bir kopukluğu oynuyorlar. Alışılmış ortaoyunu oyunculuğuna aykırı. Ama "Rumuz Goncağül"e uymuş. Oyunun özünü açıkça aktarıyor seyirciye. Halet Rezaki'de, Dursun Ali'de taklide dayalı bir oyunculuk üretilecek, ortaoyununun alışılmış sıcaklığından yararlanılmış.

Rutkay Aziz elindeki oyuncu gerisini iyi değerlendirebilmiş. Yalın bir sahne yönetimiyle, değişik bir güzelliği üretmek, yönetmenlik çizgisinde yeni bir aşama yapmış.

SAHNE DONANIMI

Orhan Taylan sahneyi salona, fuayeye dek genişletmiş. Sahneyi çevreleyen çuvalar salonlarından fuayeye uzanıyor. Oyunun yazılmasında yararlanılan mektuplar asılmış bu çuvalara. Sahnenin ortasında bir yükselti var: Yeni dünya. AST'ın küçük sahnesinde, küçük bir yeni dünya. Tıkış tıkış bir sahne trafiğine yol açmış. Arka fondaki panoda çeşitli evlerin özeti vermiş Taylan. Bununla oyunun demecini destekleyen bir yorum getirmiş. Elektrik sigortası üstünde yanan mum, eski bir radyo, eski bir fotoğraf.

Sahne yönetimi gibi dekorda da bir yalnızlık egemen.

TİMUR SELÇUK'UN MÜZİĞİ

AST ile Timur Selçuk'un birlikteliği tiyatromuzda önemli bir olgu. AST, Timur Selçuk'la sürekli bir tiyatro müzikçisine kavuştu, Türkiye tiyatrosu bir tiyatro müzikçisi kazandı. Timur Selçuk da AST'daki çalışmalarıyla tiyatro müziği alanında uzmanlık sürecinin sonucunu. Aynı zamanda yapı taşı.

Timur Selçuk, oyunun akışını destekleyen, demecini açığa çıkarıp yorumlayan bir müzik üretmiş. Özellikle "Hazır Yiyicinin Şarkısı", "Yuvayı Kim Yapar", "Dünyanın En Güzel Aşk Mektupları" şarkılarında unutulması güç ezgiler var. Müzik yalnızlığı bozmadan, bir derinlik, bir sıcaklık getiriyor oyuna.

OYUNCULAR

İnsaf'ta Meral Niron oyunu baştan sona sürükleyen oyuncularından biri. Oyunun başında bir kadın Kavuklu olarak ısıtıyor salonu. Çeşitli taklitlerde aksamasız bir oyunculuk götürüyor. İnsaf'ı bütün derinliğiyle gösteriyor seyirciye. Meral Niron oyunun en başarılı oyuncularından biri.

Gülsün'ü oynayan Nesrin Kazanık'ya da oyunu aksamasız götürönlenden biri. Tekste yeterince renkli olmayan rolünü uygun sesleyle, bedeniyle canlandırıyor. Yalnızlığı bozmadan renkli bir Gülsün çıkarıyor.

Altan Erkekli, Halet Rezaki ro-

lünde. Oynadığı tipler kendi arasındaki yaş farkının getirdiği tüm olumsuzlukları aşmayı başarmış. Bu yaş farkından olumlu yönde yararlanmayı başarmış üstelik. Yaşlıları iyi gözleyebildiği için olsa gerek, daha iyi oynuyor.

Sıtkı rolünde Tayfun Çorağan, türe uygun, rahat göstermeciliği bir oyun üretiyor. Beden esnekliği, geniş bir olanak. Çizgisiz bir yüzü var. Bu nedenle yüzündeki en küçük bir mimikle etkiliyor seyirciyi. Çorağan yüzünün, bedeninin bu yeteneklerini bilinçle kullanıyor. Oyunu da, taklidini getirdiği tipi de eleştirerek oynamayı başarıyor. Tayfun Çorağan, AST'ın da, Türkiye tiyatrosunun da kazanımı.

Dursun Ali'de Metin Coşkun, Karadenizli taklitini aşırıya, anlaşmazlığa düşmeden gerçekleştiriyor. Köşeyi dönmek isteyen bir işçi Dursun Ali. Bu tipin tüm çelişkilerini, açmazlarını iyi aktarmak gerek seyirciye. Metin Coşkun bu güçlüğün üstesinden gelbilmiş.

Rutkay Aziz, Refik Mayısöğlü adlı "iş adamı"nda yer yer külhanbeyi, yer yer çağdaş bir iş adamını canlandırıyor. Bir kadın avcısının "kibarlığını", bir kadın satıcısının atılganlığını, yüzüzlüğünü göstermek bir oyunculukla sunuyor. Rutkay Aziz'in sözcükleri kendine özgü bir söyleyiş biçimi var. Bu kendine özgü zaman zaman sözlerin anlaşılmasını güçleştiriyor. Sanırım oyuncu Rutkay Aziz'in dikkat etmesi gereken bir aksama.

Aşşen rolünü Seval Yurdakul oynuyor. Aşşen tipinin oturmamışlığı, çelişik yönleri oyuncuyu da zorlamış. Sürekli değişen bir oyunculuk gerekiyor. Bu da Seval Yurdakul'u yoruyor. Bazen sözlerin anlaşılmasını önleyen diksiyon bozukluğunu da eklemek gerek. Bütün bu olumsuzluklara karşın, Yurdakul oyun ortalamasının altına düşmüyor.

Garson'da Bora Özkula görevini yerine getiriyor.

Müfit Mürted'i oynayan Teoman Özer oynadığı tipe uymuş. Nikah memurunun kararsızlığını, karamsarlığını tüm gülünçlüğüyle çıkarıyor ortaya. Özer'in sıcak bir oyuncululuğu var. İnsanı sarıyor. Başarısı önemli ölçüde bu sıcaklığa bağlı.

Yaşar Akın, Nasuhi rolünde. Bu tipin oyundaki etkinliği bazı sözleri söylemekten ileri geçmiyor. Yaşar Akın böylesi düz bir rolü, dümdüz aktarıyor. Görevini yerine getirip oyunu bitiriyor.

SEYİRCİ

"Rumuz Goncağül" AST'a yeni bir seyirci kazandırmış. Önceki öğrenci-aydın ağırlıklı seyircinin yanına yeni bir seyirci katmanı. Daha önceden tiyatroya gitmemiş kişiler bile var bunlar arasında. Seyirci için de, AST için de bir kazanım bu.

SONSÖZ

"Rumuz Goncağül" günden güne kısırlaşan tiyatro ortamımızda yeni açmış bir çiçek gibi renklendirdi ortalamı. İnsanlarımızın bir sorununu çıkardı seyirci önüne. Seyredenleri düşünmeye çağırdı. Böylece önemli bir etkinliği oldu.

Uğurlu olsun...

Erol Kartal

1962 yılında Kırklareli'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini Ankara'da tamamladı. Şimdilerde Ankara GU Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenimini sürdürüyor.

Gerçeğe Ters Düşmek

Her yapıt yaratıcılarının düşüncelerinden oluşan birer parçadır. Öyle ki, bu yapıtlar yaratıcılarının dünyaya bakış, dünyayı yorumlayışlarını anlamamızda, onları tanımamıza yorumlamamıza, değerlendirmemize yardımcı olmaktadır.

Fakir Baykurt, *Kaplumbağalar* adlı yapıtında, köylüye olan inancını, onların yaşama savaşlarını, toplumsal yaşamdaki vazgeçilmez yerlerini, kendi düşünce yapısına göre vermeye çalışmıştır.

Yazar köylünün uyanmasında aydınlarla büyük sorumluluk düştüğünü vurgulamış, köylünün bir savaşı tek başına yürütebileceğini, önderlik edebileceğini, gerçek kurtarıcıların köylüler olduğunu anlatmaya çalışmıştır. Konuyu ele alış biçiminde gerçeklere ters düşmüştür. Öyle ki, yazar yapıtındaki tezini kolayca sunabilmek için bir alevi köyünü ele almıştır. Bunun nedeni, alevi toplumunun yaratmış olduğu kültürün, tutuculuktan ve bağnazlıktan uzak, insanlı ve belli oranda daha gerçekçi olması olsa gerekir. Yazar, bu köyle ilgili, verileri, yapıtında düşüncelerini anlatmakta bir araç olarak kullanmaya çalışmıştır. Ama bunda pek başarılı olamamıştır. Öyle ki, romanda işlenmiş olan köy, alevi olduğu için cami yoktur, doğal olarak imam yoktur. Yani genelde köy romanlarında köylünün dini duygularını kullanarak, doğrulara karşı cephe aldırın bir kişiyi yazar yok etmiştir. İmamı yok ettiği gibi, yazar romanda köy ağasını, devlet yanlısı olan muhtarını, hepsini yok etmiş, tüm insanları iyi, cana yakın, birleşmeye can atan bireyler durumuna sokmuştur. Kötü insan kavramını adeta romanından silmiş atmış; kötülük duygusunu, kavramını devlete yüklemiş, onda simgelemiştir. Romanda, tek kötü değil ama, bireyci kişi olarak Kel Bektaş'ı bırakmıştır ki, onun da romanda

fazla etkisi görülmez. Bir iki ters tutumundan başka hep köylüyle birlikte olur.

Yazar yapıtını oluştururken vermek istediklerinde zorluk çekmek için tüm ayrıntılardan kaçınmıştır. Öyle ki köylünün bağ işini kabul etmesinde gerçeklerden tümüyle uzaklaşmıştır. Köylüye bir düşünün akşamında bağ işini benimsetmek; hem de hiç bir zorlukla karşılaşmadan köylünün bağ işini onaylamasından sonra sanki tek uğraşları bağ imiş gibi her işten el etek çekmeleri, gece gündüz bağ işinde çalışmaları; bana gerçeklerden uzak olarak görünmektedir. Çünkü toplumların genelinde her hangi bir konuda sürekli olarak karşı çıkabilecek, o işe katılmayacak olan birileri bulunmasına karşın, incelediğimiz yapıtta böyle bir şey rastlamamaktayız, Kel Bektaş'ın dışında. O da bu bağlama girmekte çok basit kalmaktadır.

Yapıtaki yetersizliklerden biri de, Kır Abbas'ın her olayda gereksiz olarak karşımıza çıkmasıdır. Kadosta memuru Emin beyin tahrat bezi istemesi olayında bile Kır Abbas'ı görmekteyiz. (s.255). Yapıtta Kır Abbas'sız, Ruza'sız, Muhtar Battal'sız bir olay geçmemektedir. Her olayda, her tarafta onlar çıkmaktadır karşımıza. Onları bir insandan beklenemeyecek derecede bir sağ duyuya, sabıra, özveriye sahip kişiler olarak görmekteyiz ki, bu insanın doğasına aykırıdır. Yazar bu insanları, özellikle Kır Abbas'ı ideal bir insan yapısına sokmuştur.

Yazar yapıtında bir hayal dünyasına girmiştir. Özlemlerindeki yaşama dile getirmeye çalışmıştır.

Yapıt tüm bunlara karşın, içerik bakımından duyulan özlemi dile getirmektedir. Dil ve anlatım bakımından da akıcı ve etkileyici olması yönünden başarılıdır.

Desen: ATILLA KANBİR

Ben Seni Heryerde Ayrı Güzel

Ben seni çocukluğumun yaz günlerinde buldum
bayram sabahlarında köylerin
yatır taşlarıyla ovulurken bedenim
bağlanmış dilek çaputlarında yoksulluğunu gördüm de
durup birdenbire utanmam
ve türkölere yaslanmam bundandır.

Ben seni panayır çadırlarında buldum
zar sallamalarda-kasnaklarda
bezginliği gizleyen allıklarınla
hisseli tiyatroların yayılan çığlıklarında
dost beslemelerde buldum da düğüm düğüm
dalıp saçındaki gülü düşünmem
yağmur akşamlarında üşümesi kollarımın bundandır.

Ben seni dağlarda, ovalarda buldum, kentlerde
kliniklerde upuzun kan içinde
gecekondular sokaklarında, genelevlerde
adli tıpta - kolları mühürlü.
Ben seni heryerde ayrı güzel - ayrı tutuklu
yıllardır ben seni can içinde.

İnatla kadınlığımı bilemem
ve yüksek sesle konuşmam bundandır.

Zerrin Taşpınar Şahin

AHMET
TELLİ

su çürüdü

DARINISIM
BİNNİSİALİ
CENGİZKAN

çocuk ömrümüz

DARINISIM
BİNNİSİYIŞIL
GÖLAK

aşkolsun

DARINISIM
BİNNİSİ

ŞARTLI REFLEKLER ve SİNİR BOZUKLUKLARI

Ivan Petroviç PAVLOV
Çeviren: Nezahat ARKUN
İstanbul Üniversitesi
Edebiyat Fakültesi Yayınları,
1975.

"Şartlı Refleksler ve Sinir Bozuklukları" adlı kitap, İvan Petroviç Pavlov'un Türkçe'ye çevrilmiş ilk ve tek eseridir. İstanbul Edebiyat Fak. Genel Psikoloji Öğretim Üyesi Nezahat Arkun tarafından, 1967 yılında İngilizce ve Fransızca çevirilerinden Türkçe'ye aktarıldı. 1975 yılında 2. baskısı yapıldı.

Kitap, İ.P.Pavlov'un biyografisi ile 18 ayrı makale ve dersten oluşuyor. Bunlar içinde 1935 yılında Sovyet Büyük Tıp Ansiklopedisi için yazdığı ünlü "Şartlı Refleks" adlı makalesi ve 1927 yılında yayınladığı "Beyin yarımkürelerinin çalışması üzerine birinci ve ikinci ders"de bulunuyor. Kitap tüm olarak değerlendirildiğinde, gerek Pavlov'un fizyoloji ve Psikolojiye olan katkıları, gerek örnek bir bilim adamının düşünce sistemi ve sağlam çalışma yöntemi açıklıkla kavranabilmekteyiz.

Dünyada Darwin, Einstein gibi, doğa bilimlerine büyük ve yeni çığır açmış katkılar yapan insanlar arasında değerlendirilirken, bizler Pavlov'un 18 makalesini, ancak ölümünden tam 31 yıl, yazıldığından yaklaşık yirmi yüzyıl sonra Türkçe, olarak okuyabiliyoruz. (Aynı şey Darwin'in de başına geldi ve tam yüzyıl sonra dilimize kazandırıldı.) Oysa Pavlov, yalnızca 1897 ve 1917 yılları arasında, 250 eser yayınlamıştır. Ülkemizde Pavlov'un başına gelen nedir? Liselerde, hatta fizyoloji ve psikoloji ile ilgili bilim dallarında, tıpta, hakkında iki söz edebilen ve yalnızca "köpeklerle ilgili deneyler" ile tanınan bilim adamının başına gelen nedir? Düşünce, davranış, psikoloji, psikopatoloji üzerine piyasada Freud'un, Erich Fromm'un ve bilimsellikten uzaktan yakından ilgisi olmayan kitapların ekmeği, peynir gibi satıldığı bu günlerde, Pavlov'un eserlerinin tanınması ve tanıtılması görev durumuna gelmiştir.

Biyografisi, "Typologie

et Pathologie de L'aktivite Norveuse Superaire" adlı kitaptan alınmış ve Pavlov'la ilgili önemli bilgilerle dolu. Pavlov'u gençliğinde en çok etkileyen eserlerden birinin Stehenov'un "Beyin Refleksleri" adlı kitap olduğunu ve bunun Çarlık Rusya'sı sansürü nedeni ile "Psikik olayların fizyolojik temellerini verme denemesi" adıyla çıkmasının yasaklandığını öğreniyoruz. 'Pavlov'un dürüstlüğü ve fikir bağımsızlığı mesleğinde kendisine pek de kolaylık sağlamamıştır'. Ancak 1831 yılında Deneysel Tıp Enstitüsü'nde bir laboratuvar kurmayı başırsa ve ünlü deneylerini yapabileceği ortamı oluşturur.

1904'de Nobel Ödülü'nü kazanır. 1912'de Cambridge'de, 1925'de de Paris Tıp Fakültesi'nde kendisine 'Docteur Honoris Cause' ünvanı verilir. 1921 yılında bir karamame ile Pavlov'un hayat ve çalışma şartları düzenlenir ve özel araştırmaları için Koltouchi biyoloji istasyonu kurulur.

1905'den sonraki çalışmalarını 'Şartlı Refleksler' üzerinde yoğunlaştırır. 1925 yılında, "Hayvanların Yüksek Sinir Faaliyetlerinin Objektif İncelenmesi Üzerinde 20 Yıllık Deney'in ilk baskısı çıkar.

1927'de "Beyin Kabuğunun Faaliyeti Üzerine Dersler" adlı kitap yayınlanır. Pavlov'un kendi sözleriyle "Gerçekten ilmi olan bu teori... yalnızca mevcut olan materyali içine almakla kalmamakta... aynı zamanda bundan sonra yapılacak incelemelere de büyük imkanlar vermekte ve sonsuz deneylere yol açmaktadır."

Pavlov hayatının son günlerini üç kuruluşu başında geçirdi: Deneysel Tıp Enstitüsü Fizyoloji Bölümü, Sovyet Rusya İlimler Akademisi Fizyoloji Enstitüsü, Koltouchi Biyoloji İstasyonu. (Bugün "Pavlov'un yüksek sinir sisteminin fizyolojik ve patolojik gelişimi enstitüsü" adını taşıyor.) Pavlov, 27 Şubat 1936 da öldü. Büyük Rus bilim adamı Mendeliev'in yanında gömülmüştür.

"Bugün gerçek psikoloji ve psikiyatrinin kökenini, Pavlov'un sinir sistemi fizyolojisi oluşturmaktadır.

Ancak bu temelden çıkıldığında, metafiziğin içine düşmeden ve diğer doğa bilimleri ile çelişmeden, davranışlarımız ile ilgili doğru varsayımlarda bulunmak olasıdır."

Pavlov'un sinir sistemi, fizyoloji ile ilgili çalışmalarında temel yöntemi, doğanın ön yargısız kavranması olmuştur.

Yöntemi konusundaki düşüncelerini kitaptan aktaralım:

"Fizyoloji, Merkez Sinir Sisteminin üst kısmı üzerinde araştırma yaptığı zaman, beynin alt kısmının incelenmesinde kullandığı metoda sadık kalmalıdır. Yani hayvan organizmasında oluşan değişiklikleri, bu değişiklikleri oluşturan dış dünyadaki değişikliklerle karşılaştırması ve bu karşılıklı ilişkileri idare eden kanunları tespit etmesi gerekmektedir." (S.30)

"... Şunu münakaşa götürmez bir gerçek gibi kabul etmek gerekir ki, yüksek hayvanların yüksek sinir sisteminin fizyolojisini derinliğine inceleyebilmek için tamamiyle objektif alanda kalmak ve psikolojinin mühim yorumlamalarını hiç acımadan bir tarafa bırakmak şarttır." (S. 53).

"Bizimle bir benzerlik kurarak, hayvanın kendi içinde neler duyabileceği üzerinde hayale dayanan görüşlere kendimi kapırmadan, bu sinir faaliyetinin sadece dış görüntülerini tabiat ilimlerinin geleceğine dayanarak inceledim." (S.82).

"Bütün sinir olayları hakkındaki gerçek teorinin, ancak sinir dokusunda meydana gelen fiziko-şimik prosesin incelenmesiyle elde edileceği fikrine kimse karşı koyamaz, bu proses devreleri bile, birbirlerini takip sırası içinde, aralarındaki karşılıklı münasebetlerle birlikte sinir faaliyetine ait bütün dış görüntülerin tam bir açıklamasını verecektir." (S.186).

"Biz ancak objektif araştırmaların yolunu izleyerek yavaş yavaş bu sonsuz intibakın tahliline girişeceğiz ki dünya üzerindeki hayat ta bu intibaktan başka bir şey değildir. Gerçekten, bitkinin ışığa karşı olan hareketi, matematik tahlille gerçeğin araştırılması, aynı çeşit olaylar değil midir? Bunlar bütün canlılar dünyasında olup biten intibakın nerede ise sonsuz sayılan zincirindeki uc halkalar değil midir?" (S.174).

"En basit yaratıklarda tropizmelerin incelenmesi ile başlayan canlı yaratığın objektif müşahadesi, hayvan organizmasının üstün belirtisine ulaştığı zamanda aynı kalabilir ve aynı kalmalıdır. Bu üstün belirtilere biz, üstün nizamdaki hayvanlarda psikik belirtiler demekteyiz." (S.174).

"Naturalist için önem ta-

şıyan sadece sağlam, dokunulmaz bir gerçeğe erişme imkanları ve metodlarıdır. Kendisine gerekli olan bu görüşten hareket ederek naturalist bir prensip olarak ruh fikri, onun için sadece faydasız değil, üstelik te yaptığı tahlilin üretimi ve derinliğini sınırlayarak çalışmasında zararlı bile olur." (S.175).

"Ben psikolojiyi, insan-daki zihin hayatının bir bilgisi olarak inkar etmiyorum, insan zihninin en kudretli meyilleri hakkında da çekimser kalmak istemem. Burada yaptığım şey, ilim kafasının yapabildiği her yerde ve yapma imkanı bulacağı nisbette, kudretini gösterme bakımından mutlak ve inkar

edilemez hakkını savunmak ve iddia etmektir. Bu imkanın nerede duracağını kim bilebilir. (S.37).

Bu konudaki düşüncelerine sayısız örnek verilebilir. Pavlov'un "şartlı refleksler", "uyarma, inhibisyon, desinhibisyon," psikopatoloji üzerine fizyolojik yorumlamaları vb. konularındaki görüşlerini tanımak, öğrenmek isteyenlerin bu kitabı okuması gerekli.

İ.P.Pavlov'un eserlerinin dilimize kazandırılması da bilim adamlarımızın boş bırakılmaları gereken bir alandır. Dr. Nezahat ARKUN, bu konuda saygıyla ve şükranla anılacak bir adım atmıştır.

• hilmi uysal

"TOBAV 1. ÇOCUK OYUNLARI YARIŞMASI" SONUÇLANDI

Devlet Tiyatroları, Opera ve Balesi Çahşanları Yardımlaşma Vakfı (TOBAV)'ın düzenlediği "1. ÇOCUK OYUNLARI YARIŞMASI" sonuçlandı. Turgut Özakman, Prof. Atalay Yörükoğlu, Rutkay Aziz, Yücel Erten, Firuzan Özgen ve Tamer Levent'den oluşan Seçici Kurul, yarışmaya katılan 57 oyundan üçünü ödüllendirdi, döndünü de övgüye değer buldu.

TOBAV tarafından, "Çocuk oyunları yazımının özendirilmesi ve geliştirilmesi" amacıyla 15 Temmuz 1982'de duyurulan "TOBAV 1. ÇOCUK OYUNLARI YARIŞMASI"nın sonuçları, katılma sırasına göre şöyle: - MAHMUT TUNABOYLU'nun "KELOĞLAN

YANLIŞLIKLAR GÜLDÜRÜSÜ", - ÜLKÜ AYVAZ'ın "ŞAHANE LUNAPARK", - MUHARREM BUHARA'nın "AYININ FENDİ AVCIYI YENDİ" adlı oyunları ödül kazandılar.

Seçici Kurul ayrıca, - ADEM ATAR'ın "ORMANLARIN BARIŞ ATEŞİ", - AYL A GÜNENÇ'in "BEN BİR KRAL OLSAYDIM" ve - ALİ MERİÇ-METİN BALAY'ın "GOZORT" adlı oyunlarını övgüye değer buldu.

"TOBAV 1. ÇOCUK OYUNLARI YARIŞMASI" sonuçlarıyla ilgili olarak yapılan açıklamada, "çocuk oyunları yazımının özendirilmesi ve geliştirilmesi" amacıyla başlatılan çalışmaların gelecek yıllarda da sürdürüleceği bildirildi.

DAYANIŞMA YARINLARI

İLHAN SELÇUK : AĞLAMAK VE GÜLMEK (150 TL.)
PABLO NERUDA : ŞİİRLER / Türkçesi : Enver Gökçe (150 TL.)
FİKRET OTYAM : HU DOST (200 TL.)
AZİZ NESİN : SUÇLANAN VE AKLANAN YAZILAR (350 TL.)
JÜLİDE GÜLİZAR : İYİ AKŞAMLAR SAYIN SEYİRCİLER (200 TL.)
VEYSEL ÇOLAK : AŞKOLSUN (75 TL.)
ALİ ÇENGİZKAN : ÇOCUK ÖMRÜMÜZ (75 TL.)
MAHMUT T. ÖNGÖREN : SINEMADA KADIN VE CİNSELLİK (200 TL.)
SARGUT ŞÖLCÜN : TARİH BİLİNCİ VE EDEBİYAT BİLİMİ (275 TL.)
ABDULLAH AŞCI : DAYAK DAĞITIMI (125 TL.)
AHMET SAY : İPEK HALIYA TERS BİKEN KEDİ (150 TL.)
CENGİZ BEKTAŞ : DUVARLARIN DIŞI DA SENİN (150 TL.)
ALİ İHSAN MIHÇI : İNSAN KISIM KISIM YER DAMAR DAMAR (150 TL.)
AHMET TELLİ : SU ÇÜRÜDÜ (125 TL.)

ŞAHİN YENİŞEHİRLİOĞLU : FELSEFE VE SANAT
OSMAN NUMAN BARANUS : AĞRILAR TOPRAĞI (125 TL.)
AHMET ADA : ACIYLA AKRAN (100 TL.)
SAADET TİMUR : BEŞ GÜNÜN ÖYKÜSÜ
HÜSEYİN ATABAŞ : BİTMEYEN (100 TL.)
GÜRSEN TOPSES : EĞİTİM FELSEFESİ TEMEL SORUNLARI
GÜNEY DAL : BUZUL DÖNEMİNDEN HABERLER
NUSRET KEMAL : ÖLÜM ÇEMBERİ
DURAN YILMAZ : YÖRÜK HİKAYELERİ

Genel Dağıtım : ADAŞ, Mithatpaşa Cad. 28 - A, ANKARA.

Dayanışma Yayın Üretim Kooperatifi PK. 266 Kızılay - ANKARA.

Veda

Bu sana yazdığım son mektup belki de birtanem
Sebebini sorarsan ölüme gidiyorum
Mutluluk yolundan geçmek ne zormuş meğer
Ölüme gidiş hem kolay hem de değer

Şu son aylar bir zindan oldu bana
Çıldırıyorum birtanem ne olur dön geri bana
Seni görüyorum etrafıma baksam
Seni görüyorum gözlerimi kapatsam

Ağlamak istiyorum ağlayamıyorum
Haykırmak istiyorum haykıramıyorum
Elimdeki kadehe bir göz atıp
İçindeki şarapta hep seni arıyorum

İçiyorum içtikçe yine içiyorum
Teselliyi sadece şarapta buluyorum
Aşka hasret mutluluğa hasret
Çürüyüp de yavaş yavaş yok olup gidiyorum

İşte böyle birtanem
Hayatın tadına varamadan
Gözyaşlarım kurumadan
Yine seninle olamadan
Her geçen gün biraz daha
Ağır ağır ölüme yaklaşıyorum.

KUDRET KÖKSAL

2. Kesit

Çağda başladı
çiçek dostlarımın ağlamaması
Atılgandı çağ başlangıcı
yeniydi
Getirirdi her kuşkada sevgiler
Ölümün ayak izlerini
Şimdi fesleğen kokar mermiler
Çağda başladı
çiçek dostlarımın yalnızlıkları
Kendi yapıyalnızlığıma kızdığım günleri
Bir çiçeği öpmek istencime biriktiriyorum
Ve karasevdalı
Ve ağlamak üzere çocukluğum
Ve sevgi yıldını aştı birden
Dönünce tersine kum saati
Görürdük ölümün ayak izlerini
yalnızlığımızda yeniden yeniden
Şimdi korkuyla açmıyor çiçekler
Kan değil kökleriyle emdikleri
Şimdi fesleğen kokar mermiler
Ve karasevdalı
Ve ağlamak üzere çocukluğum

MUSTAFA ÖZTURANLI

Tarih Düşmek Gerek

I

Sevmek kuğu
Yaşamak
Dağları tutmuş papatyadır
Ülkemde

II

Barışın adı güvercin
kuşlardan
Ağaçlardan zeytin
Türkçemde

III

Çünkü savaştık
Ve artık
Yolları kuşatan gelinciktir

IV

Hüzün
Mevsimlerden güzdir
Meşe rengi

V

Yenildik belki
Ama
Savaşı yitirmek değil bu

VI

Gençliğim
Patlayan bir bahar
Delikan

VII

Şimdi
Akdeniz'de
Yağmur sonrası bir gökyüzü
Ve
Yunmuş yıkanmış bir yeryüzüyüm
Gün güneş görmüş
Çifte su almış çelik
Halkım
imecede

VIII

Bak işte
Çektik çevremize gökkuşağımı
Ellerimiz yüreğimizdir
Dünyamız
Bayram yeri

ALİ KAYMAK
Mart 1982/Rotterdam

TUUSTAV

karikatür notları...

En neşeli kahkaha size gülen birinin kahkahasıdır.

V.O. Kilyuçevski

Hiçbir şey keyifsiz bir kafadan daha sıkıcı değildir.

Ivan Turgenyev

Artık alayın, kıssanın ve şakanın değeri bilinmiyorsa, kötü.

Fiyodr Dostoyevski

Sürekli kederli ve dargörüşlü olanlardan kuşkulunmalı; ya ikiyüzlüdürler, ya da kafaları ya da mideleri bozuktur.

Aleksander Herzen

Doğanın insana en değerli armağanı, neşeli olmayı bilen, şakacı ve sevimli bir akıldır.

V.O. Kilyuçevski

Neşeli olmak insanın en iyi niteliğidir.

Fiyodr Dostoyevski

İyi gülen bir adam iyi adamdır.

Fiyodr Dostoyevski

Sadece derin ve sevimli bir ruh, çevresini harekete geçirir, patlayan kahkahalar atabilir.

Nikolay Gogol

Kahkaha sevgidir.

Lev Tolstoy

İyi kahkaha, dengeli bir aklın işaretidir.

Maksim Gorki

Mizah büyük bir güçtür. İnsana akıllı, saldırgan olmayan bir mizahtan daha yakın bir şey yoktur.

Lev Tolstoy

Mizah içten duygunun zekasıdır.

Fiyodr Dostoyevski

Yalnız geri zekahlar mizah olmadan yaşayabilir.

M.M. Prishvin

Neşeli bir kişilik her zaman iyidir. Kötüler için neşeli olmak zordur.

Maksim Gorki

İçten kahkaha ruhu iyileştirir.

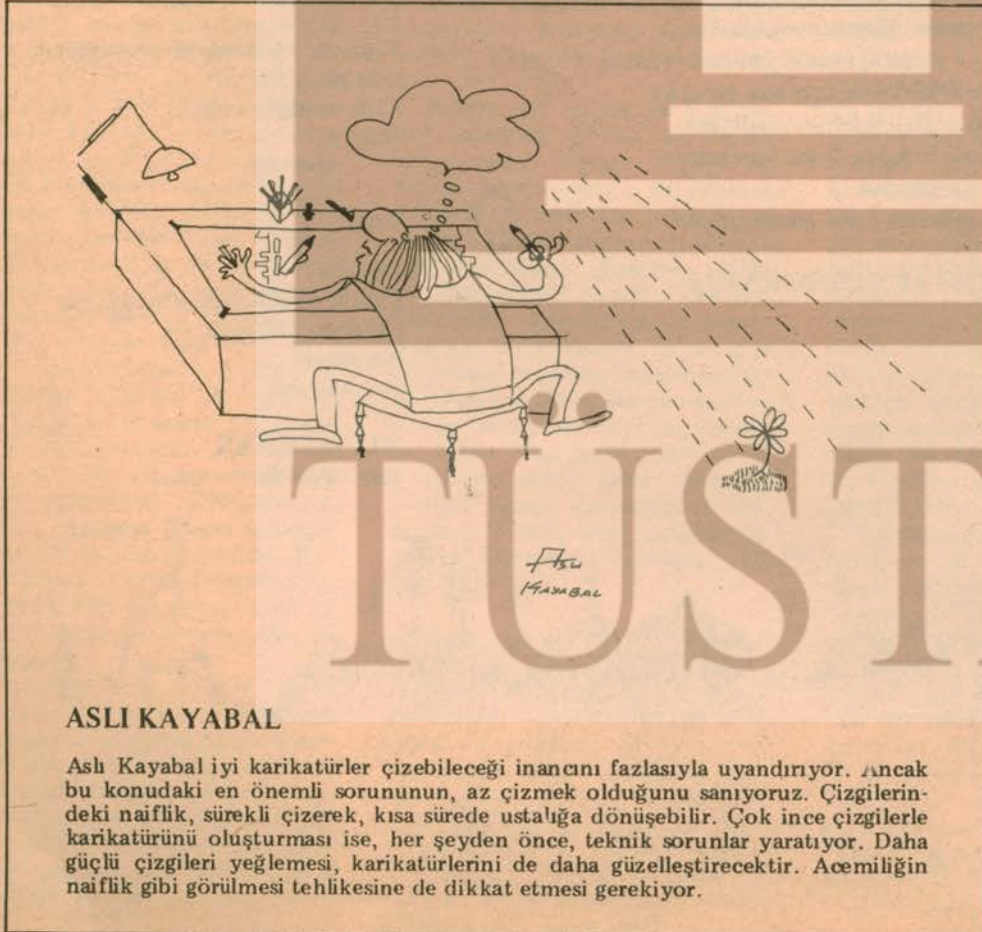
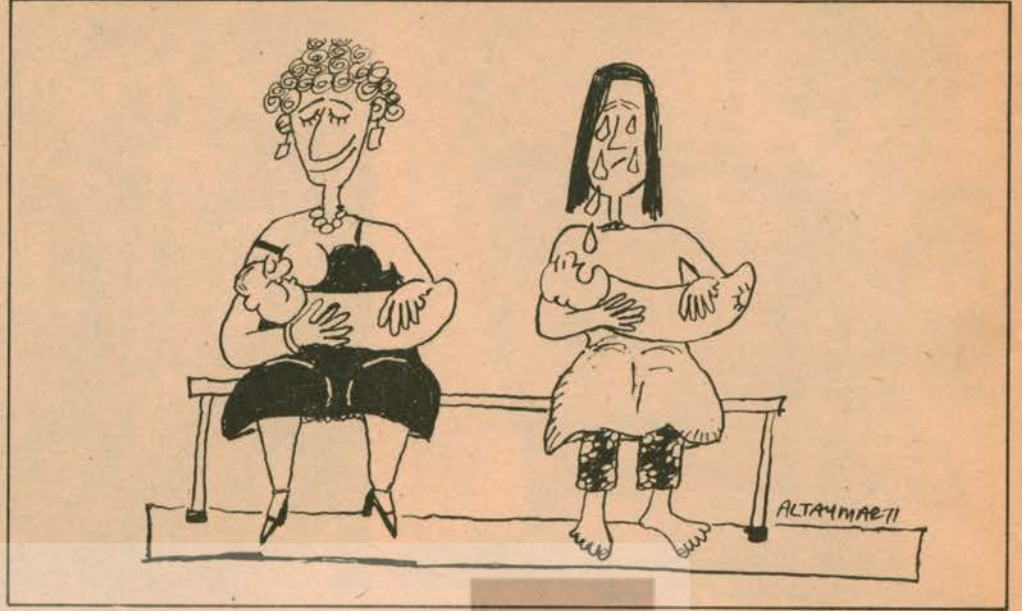
Maksim Gorki

Kahkaha neşenin anasıdır.

Lev Tolstoy

Gülümsemek her zaman iyidir, çünkü insanın basit iç dünyası üzerindeki örtüyü kaldırır.

N.I. Novikov

ASLI KAYABAL

Aslı Kayabal iyi karikatürler çizebileceği inancını fazlasıyla uyandırıyor. Ancak bu konudaki en önemli sorununun, az çizmek olduğunu sanıyoruz. Çizgilerindeki naiflik, sürekli çizerek, kısa sürede ustalığa dönüşebilir. Çok ince çizgilerle karikatürünü oluşturması ise, her şeyden önce, teknik sorunlar yaratıyor. Daha güçlü çizgileri yeğlemesi, karikatürlerini de daha güzelleştirecektir. Acemiliğin naiflik gibi görülmesi tehlikesine de dikkat etmesi gerekiyor.

FOTOGRAF NOTLARI/6

• kemal cengizkan

2) İyi bir fotoğraf baskısı için notlar:

Bundan önceki fotoğraf notlarında iyi bir negatif için bazı noktaları hatırlatmıştık. Bu bölümde baskı ile ilgili noktalara değinilecektir.

- İyi bir baskı ne demektir? Herşeyden önce teknik olarak kusursuz bir baskı demektir. Klâsik anlamıyla kusursuzluk derken aşağıdaki noktalar belirtilmek istenmektedir:
 - Siyahtan beyaza kadar tüm tonları bulunduran zengin bir dağılım,
 - Aydınlık ve gölge alanlarda detayların belirgin olması,
 - Netlik,
 - Negatife uygun olarak seçilen kart ve/veya banyo kontrastlığı,
 - Konuya uygun seçilen kart ve banyo tipi,
 - Çizik, su lekesi, parmak

izi, toz ve benzerlerinin bulunmaması.

Son nokta tüm baskıyı bozabilme niteliğinden dolayı en önemlilerinden biri olarak kabul edilmelidir. Gerekli koşulları sağlamak ve temiz bir baskı elde edebilmek için filmin yıkanmasının kurutulmasının, saklanmasının ve baskıda titiz davranılmasının gereği hatırd tutulmalıdır. Diğer noktalar klâsik anlamda iyi bir baskının gereklidir. Şüphesiz ki bu noktaların dışına çıkılarak da iyi baskılar yapılabilir. Örneğin ara tonların bulunmadığı silüetler ya da grenliliğin abartıldığı fotoğraflar başarılı fotoğraflar olarak ortaya çıkabilir. Fakat böylesi fotoğrafların elde edilmesi rastlantılara bırakılmaz. Karanlık oda tekniğinin kavranması ve teknik olarak istenilen etkileri yaratacak doğrultuda

kullanılması her şeyden önce klâsik anlamda başarılı fotoğrafların basılmasında yetenek kazanmaya bağlıdır. Poz sürelerinin baskıya kazandırdıkları, değişik kontrastlık derecelerindeki kartların ve değişik banyoların kullanılması ve sonuç-

ların karşılaştırılması, maskeleme ve fazla pozlandırmanın baskıya getirdiği özellikler ve daha pek çok noktanın yukarıdaki ilkeler açısından irdelenmesi bu becerinin kazanılmasını sağlayacaktır.

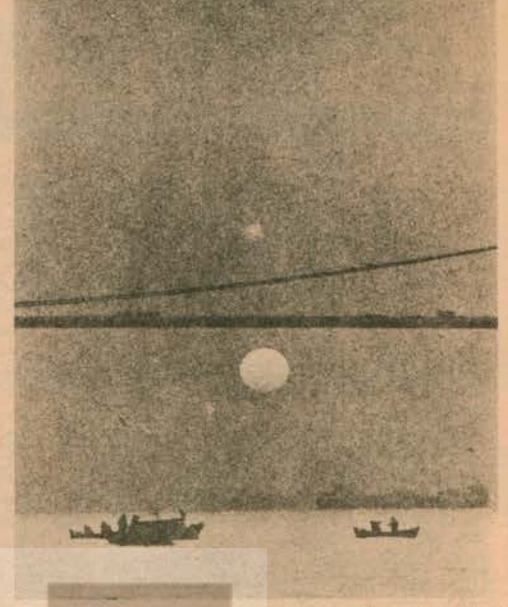

I. FOTOĞRAF SEMPOZYUMU YAPILDI

Ankara Fotoğraf Sanatçıları Derneği (AFSAT) tarafından düzenlenen 1. Fotoğraf Sempozyumu 11-12 Aralık tarihlerinde Ankara Alman Kültür Merkezi salonunda toplandı. Sempozyumun ilk gününde fotoğraf derneklerinin sorunları AFSAD, İFSAK ve AFAD temsilcileri tarafından dile getirildi. Daha sonra İFSAK Başkanı Mehmet Bayhan, Dünyada ve Türkiye'deki amatör fotoğraf çalışmalarından örnekler verdi. Baha Gelenbevi amatör çalışmaların önemini vurguladı. Ozan Sağdıç konuşmasında fotoğraf sanatının devlet tarafından desteklenmesi gerektiğini belirterek bunun aynı zamanda anayasal bir zorunluluk olduğunu da belirtti. Fotoğrafın sanatsal yönüne ilişkin sorunlar Jale Erzen, İbrahim Demirel, Ali Baydaş, Erhan Karaesmen, İsa Çelik tarafından sunulan bildirimlerde ele alındı. Kentin belgelenmesi üzerine İlhan Tekeli ve Erhan Acar tarafından iki bildiri sunuldu. Almanyanın Kassel Üniversitesi öğretim görevlilerinden Floris Neussus Almanya'daki fotoğraf çalışmalarını üzerine kısa bilgiler verdikten sonra İtalyan fotoğrafçı Ugo Miloz'un 'Verifica' adlı fotoğraf çalışmasını irdeledi. Ertuğrul Özkök iletişim açısından fotoğrafı izleyeninin konumunu ele aldı. Fotoğraf ve televizyon ilişkisi Fatih Orbay, moda fotoğrafı konusu da Kamil Şükun tarafından değerlendirildi. Sempozyum sırasında İFSAK 7. Ulusal Fotoğraf Yarışması'nda başarılı olan saydamların yanı sıra, Çerkes Karadağ ve Tuğrul Çakar'ın saydamları da gösterildi.

A. Cengiz Karhova / 1. Ödül

Alev Mehmet Özgül / 3. Ödül

İFSAK 7. ULUSAL FOTOĞRAF YARIŞMASI SONUÇLANDI

İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği (İFSAK) tarafından gerçekleştirilen 7. Ulusal yarışma sonuçlandı. Renkli baskı, siyah-beyaz baskı ve saydam dallarında yapılan yarışmada, siyah beyaz dalında 1. ödülü Cengiz Karhova, 2. ödülü Cengiz Akduman, üçüncü ödülü Mehmet Özgül aldılar. Renkli baskı dalında ödüller Hüsni Gürsel, Mehmet Kısmet ve Nevzat Çakır, saydam dalındaki ödüller de Aydın Silier, Emin Hakarar ve İbrahim Öğretmen tarafından alındı. 169 fotoğrafçının 877 yapıtı katıldığı yarışmanın sergisi 6-18 Aralık tarihlerinde İstanbul İSOSEM

Arif Kirhan / Mansiyon

Kamil Atay / FOFİMA 2. Ödül

Cengiz Akduman / 2. Ödül

Ar Rıza Akalın

ULUSLARARASI BİR FOTOĞRAF YARIŞMASI: AVRUPA 83, VI FOTOĞRAF BIENNALI

Her iki yılda bir İspanya'da düzenlenmekte olan bu önemli fotoğraf yarışmasının bu yılki konusu, 'Çocuk ve Dünyası'. Yarışmaya siyah-beyaz ve renkli baskılar (maksimum 4'er tane) katılabilir. En büyük boyut: 40 cm. Yarışmada altın, gümüş ve bronz madalyalar ödül olarak veriliyor, her katılan fotoğrafçıya bir katalog ve anı belgesi yollanıyor. Son katılım tarihi: 31 Mart 1983. Katılım ödentisi yok. Yarışma adresi: BIENALES DE FOTOGRAFIA, Apartado Postal 410, Reus, İspanya. Katılım formları AFSAD PK 830 Kızılay-Ankara adresinden de istenebilir.

Akif Kurtuluş
Yalan Şiirler

İfan

SATRANÇ

Dr. SELÇUK ALSAN
HALİT YÜCEL

SATRANÇ TUTKUSU VE İNTİHAR

(Bir Sovyet kısa filminden özet)

Yuri ve Svetlana yeni nişanlanmışlardı. O gece Svetlana'nın doğum günü kutlanacaktı ve Svetlana evde sabırsızlıkla Yuri'yi bekliyordu. Yuri ise yokta arkadaşı Mihailov'a rastladı. İki arkadaş, birden geçen gün başlattıkları satranç partisinin, nişanlarının çıkagelmesi ile yarım kaktığı anımsadılar. Eh nişanlıları biraz bekleyebildi, ceplerinden portatif satranç takımını çıkarıp bir duvannın üstüne çıktılar ve oyunu devam ettirmeye başladılar. Fakat aksi gibi oyun uzadıkça uzuyordu, evde karadüğünden sokak fenerinin altında oyuna devam ettiler. Berî yanda Svetlana, Yuri'nin gelmediğini görünce bir süre ağladı ve sonra yakındaki eczaneye koşarak bir tıp fare zehiri istedi, artık sabrı kalmamıştı, satranç yüzünden bu Yuri'nin kaçınıcı geç kaşığı idi. İşin tuhafı

tam o sırada eczacı da çırağı ile satranç oynuyordu, eczacı yerinden kalkmadan ve gözlerini tahtadan ayırmadan Svetlana'ya kağıda sarılı bir şey verdi. Svetlana evde paketi açınca fare zehiri yerine kocaman siyah bir vezirle karşılaştı, dalgın eczacı fare zehiri yerine az önce oyunda kaybettiği veziri kağıda sarmıştı. Svetlana bu kez daha uzun ağladı ve satranç keşfedener ile oynayanlar üzerine bir sürü "nazik" sözcük sıraladı. Gösterecekti o Yuri'ye bakalım Svetlana öldükten sonra da Yuri yine satranç oynayabilecek miydi? Kesin ve ani bir kararla yakındaki köprüye koştu, tam kendini ırmağa atacağı sırada biri kolundan yakaladı, çok yakışıklı esmer ve kıbar bir adam birşey söylemeden tath bakışlarıyla O'nu süzüyordu. Adam köprüde park ettiği otomobilini gösterdi, Svetlana arabaya bindi, yakışıklı ve "iyi" adam da direksiyona geçti, hareket ettiler. Svetlana şöyle demekten kendini alamadı: "Neyse ki bu dünyada satranca tutulmuş aklı başında erkekler de var. Adınızı öğrenibilir miyim efendim?" Genç adam nazikçe eğilip kendini tanıttı: "Ben Kübah Dünya Satranç Şampiyonu Capablanca efendim"...

DUBLE PİYONLAR

Duble piyon, aynı renkte iki piyonun aynı dikey üzerinde bulunması demektir. Genellikle duble piyonlara sahip olan tarafın, olumaya göre daha zayıf durumda olduğu düşünülür. Ne var ki duble piyonlar bazı koşullarda yararlı da olabilir.

ŞEKİL-1

Görülüyor ki beyazın duble piyonları oluşu onun geçer piyon elde etmesini çok zorlastırmaktadır. Diagramdaki pozisyon beyaz için umutsuzdur. Çünkü beyaz vezir kanadından geçer piyon elde edemez. Oysa siyah şah kanadından kolayca bir geçer piyon elde edecek durumdadır. Şimdi bu diagrama f2 (beyaz) ve c7 (siyah) deki piyonları ekleyelim. Bu durumda duble piyonlar artık zayıflık olmaktan çıkar

çünkü; bu duble piyonlar duble olmayanlar kadar etkili bir biçimde düşman piyonların ilerlemesini bloke eder. Demek ki duble piyonlar saldırı söz konusu olunca zayıflık yaratırsa da savunma olarak düşman piyonlarını bloke etmede iki normal piyona eşdeğerlidir. En olumsuz duble piyon durumu, duble piyonların yarı açık bir hatta bulunmasıdır. Yarı açık hatta tek piyon bile zayıflıktır, duble piyon ise katmerli zayıflıktır. Çünkü duble piyonlar arkadan kale ile korunamazlar. En büyük zayıflık ise duble piyonların aynı zamanda izole olmasıdır.

ŞEKİL-2

Nimzo-Hint Savunması'ndan doğan bir durum görülüyor. Burada beyaz e4

ve sonra f4 ve f5 oynayıp, şah kanadından hücum etmelidir. Siyah ise duble piyonlara saldırmalıdır. Siyah kendisi c5 oynamadan önce beyaza d5 oynatabilirse kendi için iyi olur. Örneğin 1. d6, 2. e4 e5, 3. d5? şimdi siyah atla c5'i işgal edebilir ve c6 oynadıktan sonra "c" dikeyinde eyleme geçer. Fakat genellikle siyah e5 oynadıktan sonra beyaz d5 oynamaz. Bunun yerine şah kanadından saldırıyı yeğler. Saldırıdan sonra siyah c5 oynarsa, beyaz buna d5'le yanıt vermez. Çünkü siyah "c" piyonunun tamamen bloke oluşu duble piyonların zayıflığını telif etmiştir. Son yıllarda siyah için daha farklı bir plan geliştirilmiştir: 1- Siyah e5 oynamaz. 2- Siyah, beyazın duble piyonlarını c5 ile bloke eder. 3- Bloke piyonlara şu hamlelerle saldırır: b6, f6 ve a6 daha sonra Kc8 ve cd oynanmalıdır. 4- Beyazın şah kanadı saldırısını şöyle karşılar: a) Küçük roktan sonra beyazın e4 ve f4 hamlelerine f5'le yanıt verir. b) Daha seyrek olarak büyük rok yapar. Demek ki Şekil 2'deki piyon durumu beyazın aleyhinedir. Sıklıkla beyaz c4'deki piyonunu feda eder ve siyah c4'e saldırıya hazırlandığında beyaz saldırı için zaman kazanmış olur.

SATRANÇ İNCİLERİ

Hayat da satranç gibidir: Oyunun başında, yani gençlikte yapılan yanlış hamleleri düzeltmek olanağı vardır, fakat oyun sonlarında, yani yaşlılıkta yapılan yanlışları düzeltmek için ne zaman, ne enerji ve ne de dost kalmıştır.

İnsanlara satranç oynamak öğretilir, fakat satranç şampiyonu olmak asla...

Satrançın hayattan en büyük farkı, tarafların savaşa tamamen eşit kuvvetlerle başlamış olmalarıdır.

Satranç da aslında insan, rakibe değil, kendi kendisine yenilmektedir. Çünkü her satranç oynayan insan, oyun sırasında kendi ruhsal zayıflıkları ile de savaşıyor. Satrançın hayattan bir farkı da şudur: Yenildiğinizde kendinizden başka suçlayabileceğiniz kimse yoktur.

ANONİM

2 HAMLEDE MAT

Cözüm:

1- Fd5 F: c6 2-F: c6X
1- Fd5 F: c8 2-K: c8X
1- Fd5 F: a6 2-K: a6X
1- Fd5 V: c8 2-K: c8X
1- Fd5 a6 2-K: a6X
1- Fd5 a5 2-K: a6X
şu matı sağlıyor.
Açmazların önemini gösteren bir pozisyon.

YARIN

ABONE KAMPANYASI SÜRÜYOR...

"Yarın Abone Kampanyası" okurlarımızın ilgisiyle sürüyor. Geçtiğimiz ay içinde, Yarın okurlarını abone kampanyasına katılmaya çağıran bir mektup hazırlandı ve okurlarımıza tek tek gönderilmeye başlandı. Yarın'ın ilkelerinin ve sorunlarının bir kez daha anlatıldığı bu mektup, önümüzdeki günlerde pek çok okurumuzun eline geçecektir. Gereken ilgiyi göreceğine inanıyoruz. Abone kampanyasının bugüne dek alınan sonuçlarının olumlu olduğunu da duyurmak isteriz. Kampanya ile ilgili başka girişimlerimizi de okurlarımız şu günlerde görecektir. Dergimizi yarı fiyatına ve ulaşamadığı yörelerde de düzenli olarak okumak isteyen okurlarımız için tek çözüm, abone olmaktır. Yarın'ı daha güçlü kılmak için tüm okurlarımızı kampanyaya katılmaya, abone olmaya, abone bulmaya çağırıyoruz...

SATIŞ GRAFİĞİNDE GELİŞMELER...

Yarın'ın satışı ilk bir yıl boyunca hiç değişmedi. Düz bir çizgi üstünde, satış sayısını bir yıl boyunca korudu; yükselmedi de. İlk kez Ekim (14) sayısında, yüzde 6,5 oranında bir artışla, satış grafiğimizde sıçrama oldu. Bu artışın, kesin sonuçlarını henüz alamadığımız Kasım (15) sayısında da sürdüğünü şimdiden söyleyebiliriz. Kuşkusuz sevindirici bir gelişme bu. Satış grafiğimizdeki bu olumlu gelişmenin nedeni, Yarın'ın yayını bir yılı aşkın bir süre boyunca kesintisiz bir biçimde ve sürekli kendini yenileyerek sürdürmesidir. Üstelik dağıtım sorununun önu hâlâ alınamamışken. Aralık sayımız, çalışmalarımızın düzenlilik kazanmasıyla birlikte erken çıktı ama, İzmir dağıtımını gene aksadı. Yarın ayın 1. günü İzmir'de dağıtılması gerekirken, ulaşımda ortaya çıkan engeller yüzünden, ayın ortalarına doğru dağıtılabilirdi. Süreklilik gösteren bu sorunun çözümünde, önümüzdeki ay köklü bir adım atmaya planlıyoruz. Yarın'ın kimi yörelerde okurlarımızın eline geç ulaşmasının nedeninin dağıtımdan gelen aksaklıklar olduğunu yeniden anımsatmayı gerekli görüyoruz.

İSVEÇ TEMSİLCİLİĞİ

Okurlarımız, Gürhan Uçkan adıyla bir süredir sürekli karşılaşıyorlar. Gürhan Uçkan'ı, izleyen okurlarımız Yansıma, Sanat ve Toplum gibi dergilerden de tanıyorlar. Geçtiğimiz günlerde biri şiir, öbürü öykü, iki de kitabı yayımlandı. Dergimizde yazılarını İsveç'ten gönderiyor. Gürhan Uçkan bu sayımızdan başlayarak Yarın'ın "İsveç Temsilcisi" olarak, yazılarının ötesinde bir kimlikle okurlarımızın karşısına çıkacak. Gerek yurtiçi, gerek yurtdışındaki okurlarımız, dergimizle ilgili sorunlarını, doğrudan kendisiyle görüşerek, ya da yazı olarak çözebilirler. Yarın'ın yurtdışı ve yurtdışındaki temsilciliklerin sayısını bu yıl çoğaltmayı düşünüyoruz. İsveç Temsilciliğimizin adresi ise şöyle:

Gürhan Uçkan
Ekebergabacken 52, I 123 53
Farsta - İsveç

DÜZELTME:

Geçen sayımızda yayımladığımız Walter Benjamin'in Fotoğrafın Kısa Tarihi'esi başlıklı yazısında bazı satırlar aşağıdaki gibi olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

sayfa 12- sütun 1-satır 2 doğuşu çevresindeki kadar
sayfa 13- sütun 1-satır 19 (mercek, büyütme, W.B.)
sayfa 14- sütun 2-sondan 18. satır yüzen kenti rötüşle
sayfa 15- sütun 2 sondan 25. satır (kamerabeute, W.B.)
sayfa 16, sütun 1-satır 20 fütürist (durağan, W.B.)
sayfa 16, sütun 1-satır 27 (neoklasist ve veristleri, W.B.)

Sanat ortamı

özgünbaskı sergisi .I. istanbul'dan sanatçılar

fuat Acaroğlu ö.faruk Erdurak
altan Adalı ertan Ergönül
alâettin Aksoy mehmet Günsür
mevlut Akyıldız bülent İsmailoğlu
cihat Aral metin Karayağız
mustafa Ata mustafa Karyagdı
melek Atakan fethi Kayaalp
can göksan Ayan faruk Kutlu
şükrü Aysan melih Öndün
feryal Bodur uğur Özbender
tuncay Boztepe ergül Özkutan
günsel Çınar fevzi Tüfekçi

ve
el haç fıraķı eyyubî mehmet

15 aralık 1982 - 7 ocak 1983

Konur Sokak 4 Kızılay Ankara

ikinci sergimiz

cengiz kabaoğlu resim sergisi

10 ocak-28 ocak 1983

YARIN

ANKA
SAYG
EDEBİYAT
DERGİNİ

ABONE KAMPANYASI

YARIN her zaman saklanacak, kitaplığınızı zenginleştirecek dergidir. YARIN sanat ve edebiyatımızda toplumcu gerçekliğin genç soluğudur. Onun güvenesi, özverili, dost okurlarıdır. YARIN'a abone olalım, abone bulalım, çevremizde yaygınlaştıralım. YARIN abone kampanyasına katılalım. YARIN'ın elinize daha düzenli ve 75 liradan geçmesini istiyorsanız, aşağıdaki koşullara göre, adresimize yazmanız yeterlidir.

Abone koşulları: Yurtiçi/Yıllık 900 TL, Altı aylık 500 TL; Yurtdışı/Yıllık 54 DM, Altı aylık 30 DM. Yazışma ve havale adresi: P.K. 723, Kızılay-Ankara

SANATEVİ

SİNEMA

VALENCIA FİLM ŞENLİĞİ ÖDÜLÜ
1982 ANTALYA FİLM ŞENLİĞİ GÜMÜŞ
PORTAKAL, EN İYİ ERKEK OYUNCU ve
EN İYİ KADIN OYUNCU ÖDÜLLERİ

At

YÖNETMEN : ALİ ÖZGENTÜRK
OYUNCULAR : GENCO ERKAL, HARUN
YEŞİLYURT, GÜLER ÖKTEN,
AYBERK ÇÖLÖK, YAMAN
OKAY, SELÇUK ULUERGÜVEN,
EROL DEMİRÖZ, MACİT KOPER

10 OCAKTAN İTİBAREN,
12 ÖDÜLLÜ BİR FİLM
EN İYİ YABANCI FİLM OSCARI

SON METRO

YÖNETMEN : FRANÇOIS TRUFFAUT.
OYUNCULAR : CATHERINE DENEUVE,
GERARD DEPARDIEU.

ÇOCUKEVİ

- EĞİTSEL OYUN
- İNGİLİZCE
- TİYATRO
- RESİM
- MÜZİK
- JİMNASTİK

KAYITLAR SÜRÜYOR

RESİM ATÖLYESİ KAYITLARI SÜRÜYOR

ÖĞRETMENLER: LEYLA ONAT - KAYIHAN KESKİNOK

SELANİK CAD. 76, TEL: 17 55 85

ANKARA SANAT TİYATROSU

AST
YİRMİNCİ YIL

"Toplum katlarında farklılaşmayı kabul etmiş her ülkede, tiyatrolar da farklılaşmışlardır. Bir tiyatro vardır, kişiyi bir gece için mutlu kılar. Kalıplaşmış, ölü günlerine, başka bir tad katar kişinin. Bir tiyatro vardır, nice sevinç dolu günler, özlemler getirir birlikte. İşte bizim tiyatromuz bu uzun süreli mutluluklar tiyatrosudur. Yalnız duygunun, yalnız içtenliğin değil, aynı zamanda aklın, direnmenin, insan haklarının yüceltilmesinin tiyatrosunu istemeyen çıkabilir mi içinizden?"

Asaf Çiyiltepe

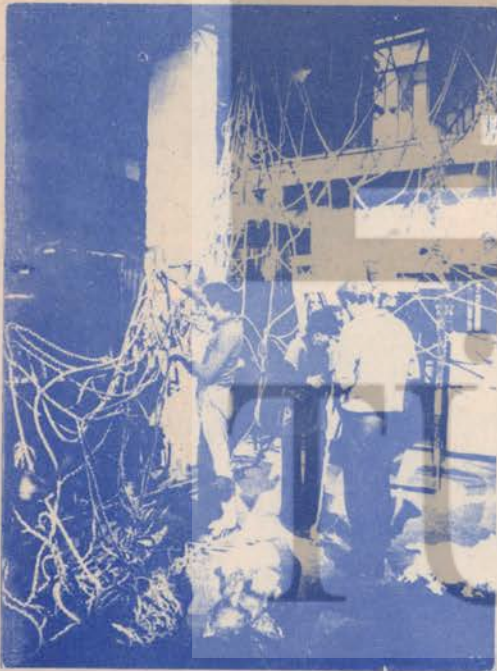
AST 20 YAŞINDA

403. KİLOMETRE

AĞRIDAĞI EFSANESİ

TAK-TİK'in dekoru çalışanlarca kurulurken.

RUMUZ: GONCAGÜL